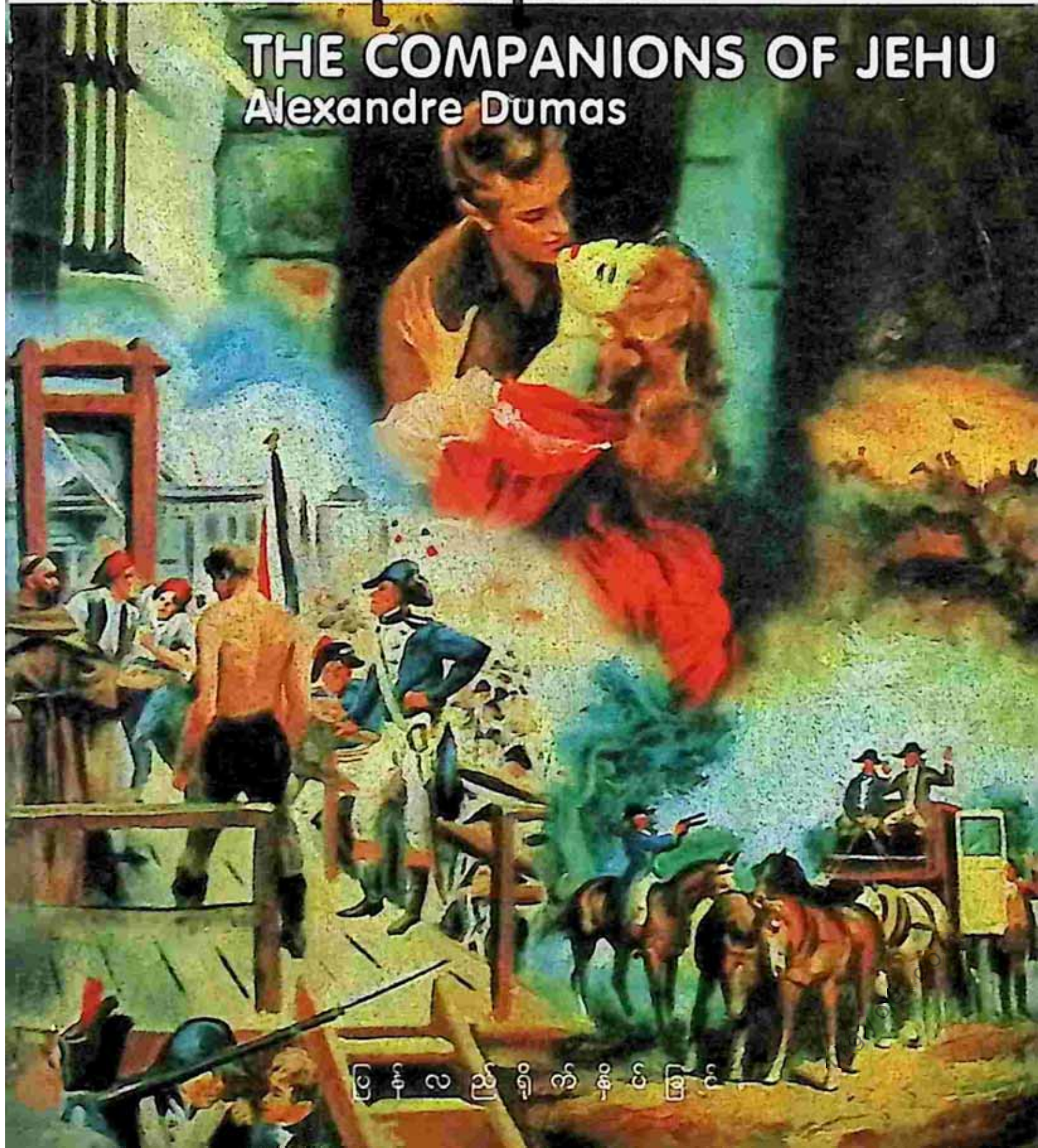

mgyoe.com

ရွှေအောင် ကိုယ်ရံတော်

THE COMPANIONS OF JEHU Alexandre Dumas

ပြန်လည်ရိုက်နှစ်ခြင်း

mgyc.com

ရှော့ဒေါင်း
ကိုယ်ရံတော်

THE COMPANIONS OF JEHU
Alexandre Dumas

SOD0061 •
2,500.00 KS

ထုတ်ဝေသူ-ဦးကျော်ကျော်ဝေ၊ ရွက်စိမ်းစာပေ၊ (၀၀၀၄၇)
လမ်းမတော်၊ ရန်ကုန်။
ပုံနှိပ်သူ-ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်၊ (၀၀၄၁၃)
အမှတ်-၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ကံဘွဲ့၊ ရန်ကင်း။
၂၀၁၆၊ ဇူလိုင်လ၊ ပြန်လည်ရိုက်နှိပ်ခြင်း၊ အုပ် ၅၀၀၊
၁၉၆၉ နိဒါန်းစာပေ၏ ဒုတိယအကြိမ်မူ၊ (ပထမအကြိမ်-၁၉၅၀)
တန်ဖိုး-၂၅၀၀ ကျပ်

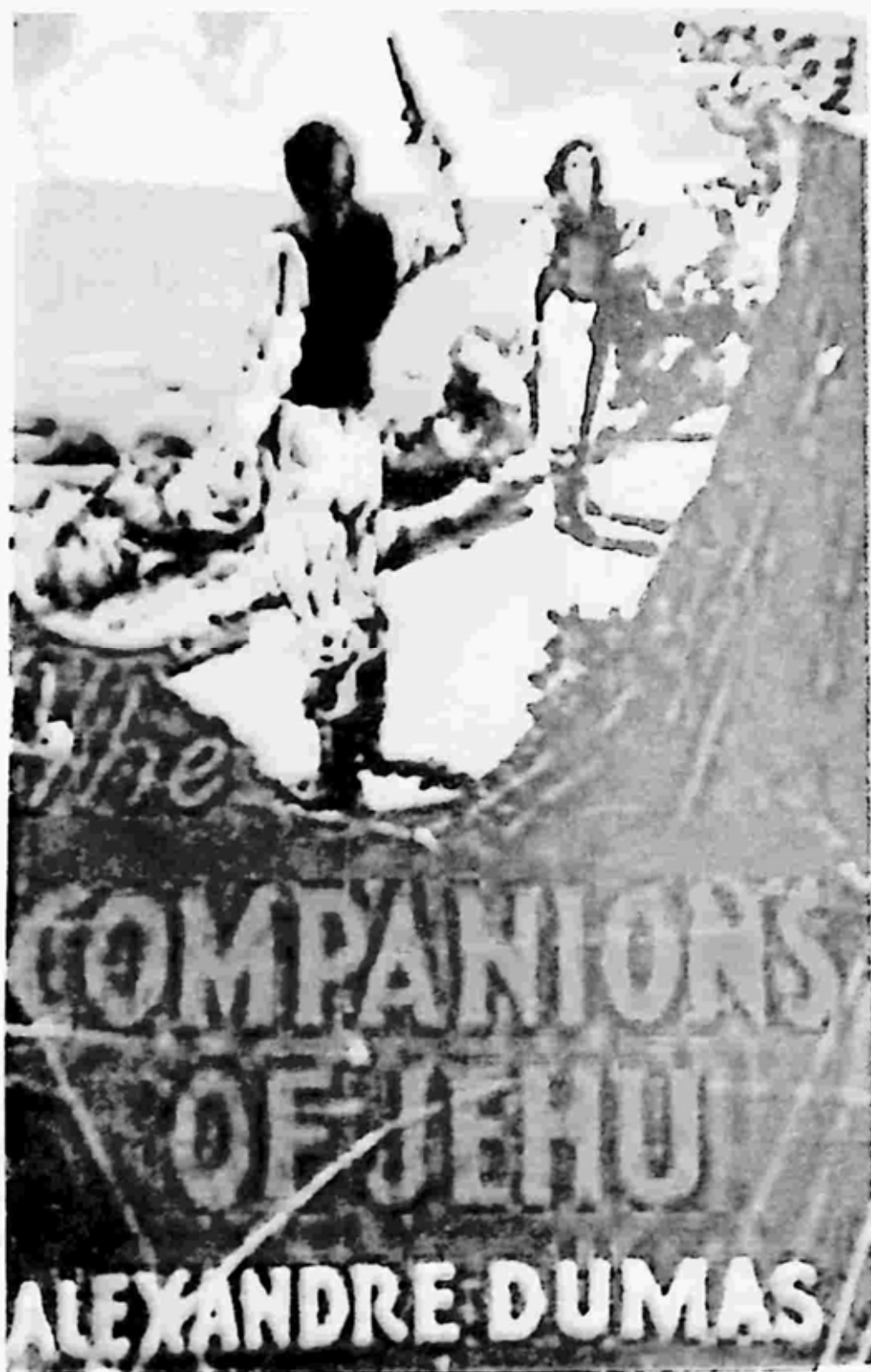
ကိုယ်ရံတော်

COMPANIONS OF JEHU

A. Dumas

ရွှေဒေါင်း

နိဒါန်း

ဘာသာပြန်ဝတ္ထုများ ခေတ်စားသည်မှစ၍ အနောက်တိုင်းမှ ဝတ္ထုများကို မြန်မာလို ပြန်ဆိုကြသည့် အနက်တွင် ‘အလီဇန္ဒာဒူးမတ်နှင့် ဆာရိုက်ဒါဟက်ဂတ်’ တို့၏ ဝတ္ထုများမှာ အများဆုံးဖြစ်သည်ဟု ဆိုရပေမည်။ ဤသို့ဖြစ်ခြင်းမှာ ၎င်းစာရေးဆရာကြီးနှစ်ဦးသည် စွန့်စားခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ အသည်းနှလုံး တုန်လှုပ်ဖွယ်ဖြစ်အောင် ရေးတတ်သူများဖြစ်၍ မြန်မာစာဖတ်ပရိသတ်ကလည်း ချစ်ခန်းကြိုက်ခန်းမျှလောက်ကိုသာ အရသာခံ၍ ဖတ်ရှုတတ်သော အဆင့်အတန်းမှ တစ်ထစ်မြင့်တက်လာ၍ ယောက်ျားပီသစွာ စွန့်စားသော အကြောင်းအရာများကို စိတ်ဝင်စားတတ်သောအဆင့်သို့ ရောက်လာခိုက်နှင့် ကြိုကြိုက်လျက် ရှိသောကြောင့်ဟူ၍ ထင်မြင်မိပေသည်။

စာဖတ်ဝါနုသော ပရိသတ်သည် ဝတ္ထုအဆုံးတွင် ဇာတ်လိုက် (ဟီးရိုး) နှင့် ဇာတ်လိုက်မ (ဟီးရိုးဝင်း) တို့အကြောင်းဆက်၍ ပေါင်းဖက် လက်ထပ်သည်ဆိုမှသာလျှင် ကျေနပ်ချင်တတ်လေသည်။ မြန်မာဝတ္ထုများသည်လည်း (Happy ending) ခေါ် ဇာတ်လိုက်များ အကြောင်းဆုံသည့် ဇာတ်ကွက်ဇာတ်လမ်းမျိုးထက် မြင့်တက်ခြင်း မရှိလှသေးဘဲ ဝါနုသောပရိသတ်၏ အလိုသို့လိုက်ကာ ရေးသားဆဲပင်

ရှိနေကြ၏။ ဘာသာပြန်ဝတ္ထုများကို အရသာခံတတ်သော စာဖတ် ပရိသတ်တို့မူကား ဤမျှထက် အဆင့်အတန်းမြင့်လာကြပြီဖြစ်၍ ကိုယ်ရံ တော် ဝတ္ထု၌ ပါရှိသော ဇာတ်လိုက်စစ် (ဟီးရိုး) နှင့် ဗီလိန် ဟီးရိုးတို့ ဇာတ်သိမ်းကြပုံများကို အရသာခံနိုင်ကြလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့် ရပေ သည်။ ဤဝတ္ထု၌ ဟီးရိုးနှင့် ဗီလိန်ဟီးရိုးတို့၏ အရည်အချင်းများကို အံ့ဩဖွယ်ဖြစ်လောက်အောင် ပေါ်လွင်စွာ နှိုင်းယှဉ်ဖော်ပြထားသည် ဖြစ်ရကား ဖတ်ရှုသောသူသည် ဤလူနှစ်ယောက်အနက် မည်သူကို ပိုမိုနှစ်သက်ရမည်ဟု မဆုံးဖြတ်နိုင်အောင် ဖြစ်ရပေတော့သည်။ ကိုယ် ရံတော် ဝတ္ထု၏ ထူးကဲသော အချက်တစ်ခုမှာ အခြားသော ဝတ္ထုများ၌ အမွန်အမြတ်ထား၍ ဖွဲ့နွဲ့ရေးသားကြသည့် သမီးရည်းစား ချစ်ခြင်း ထက် သူငယ်ချင်းတို့၏ သစ္စာရှိခြင်းကို ပိုမို အသားပေးထားခြင်းပင် ဖြစ်ပေရာ အတော်အတန် ဝါနုသေးသော စာဖတ်သူတို့အဖို့မှာ အံ့အား သင့်၍ မျက်လုံးပြူးသွားရမတတ် ဖြစ်ကြမိပေလိမ့်သတည်း။

အခန်း ၁

သက္ကရာဇ် ၁၇၉၉ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ ၉ ရက်နေ့တွင် မြင်းသုံးကောင်တပ်သည့် 'ပိုရှေး'ခေါ် ခရီးသွားရထားကြီး တစ်စီးသည် ဒူရန်မြစ်ကို ဖြတ်ကျော်ဆောက်လုပ်ထားသော တံတားကြီးပေါ်သို့ ခွာစုံ စိုင်းကာ ဖြတ်သန်းမောင်းနှင်ခဲ့ပြီးလျှင် အဗီနိုမြို့ထဲသို့ အေးတံခါးကြီး မှဝင်၍ အရှိန်မလျော့ဘဲ အဟုန်ပြင်းစွာဖြင့် မြို့ကြီးတစ်လျှောက် ဆက်လက်မောင်းနှင်ခဲ့ပြီးမှ 'ပဲလေ့ (စ) ရွိုင်ယယ်' ဟိုတယ်ကြီးရှေ့၌ ရပ်လေ၏။

မြင်းရထားကြီးပေါ်မှ ဆင်းလာကြသော ခရီးသည် နှစ်ယောက် တို့အနက် အကြီးလူမှာ အသက် ၃၀ ခန့်ရှိ၍ ကိစ္စအဝဝတို့ကို ရှေ့ဆောင် ပြုလျက် ပြောဆိုစိမ့်လေရာ ထိုသူသည် အဝတွင် ဆီးကြိုလျက်ရှိသော ဟိုတယ်ရှင်အား ညစာ ချက်ချင်းပြင်ဆင်ရန် အမိန့်ပေးသည်တွင် ဟိုတယ်ရှင်က မိမိတို့၏ အခန်းတွင်း၌ တသီးတခြား စားသောက်နိုင်ပါ သော်လည်း အခြားသော ခရီးသည်များနှင့် စုပေါင်း၍ အခန်းမကြီး အတွင်း ဘုံစားပွဲကြီး၌ သုံးဆောင် စားသောက်ပါလျှင် သာလွန်ကောင်း မွန်မည်ဖြစ်ကြောင်း အကြံပေးလေ၏။ ထိုခဏ၌ ဟိုတယ်ရှေ့တွင် မြင်းနှစ်ကောင်တပ် ရထားတစ်စီး ရပ်လျက်ရှိရာ ဟိုတယ်ရှင်က ၎င်း

ရထားကို ညွှန်ပြလျက် ထိုရထားပေါ်မှ ခရီးသည်များမှာလည်း ခန်းမကြီး ထဲတွင် ညစာသုံးဆောင်ကြမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြ၏။

ထိုအခါ ရှေ့ဆောင်ဖြစ်သော ခရီးသည်သည် ဟိုတယ်ရှင်၏ အကြံပေးချက်ကို ငြင်းပယ်မည်ပြုပြီးမှ ရုတ်တရက် အကြံရသည့် လက္ခဏာနှင့် မိမိ၏ အဖော်အား လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ လူငယ်ဖြစ်သော အဖော်က “ခင်ဗျား သဘောအတိုင်းသာ စီမံပါ” ဟု ပြန်ပြောသည်နှင့် အကြီးလူက ခန်းမကြီးထဲ၌ အခြားခရီးသည်များနှင့် အတူ စားသောက် ရန် သဘောတူညီလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် အကြီးလူသည် မြင်းရထား သမားဘက်သို့လှည့်၍ နာရီဝက်အတွင်း မြင်းသစ်များ လဲလှယ်တပ်ဆင် ရခြင်းကိစ္စကို ပြီးစီးအောင် ဆောင်ရွက်ထားနှင့်ရန် အမိန့်ပေးပြီးနောက် ခရီးသည်နှစ်ယောက်တို့ကို ခန်းမကြီးဆီသို့ ဟိုတယ်ရှင်နှင့် အတူ လိုက် သွားကြလေ၏။

ခန်းမကြီးထဲ၌ စားသောက်လျက်ရှိကြသော ခရီးသည်များသည် ဧည့်သည် အသစ်နှစ်ယောက် ဝင်လာသည်ကို မြင်ကြသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မိမိတို့ပြောဆိုလျက်ရှိသော စကားလက်စကို ရုတ်တရက်ဖြတ်ကာ လူသစ်များကို မော့ကြည့်လိုက်ကြလေ၏။ လူသစ်နှစ်ယောက်တို့ကမူ ကုလားထိုင်အလွတ် သုံးလေးလုံး ခြားလျက်ရှိသော စားပွဲကြီးအစွန်း၌ ထိုင်ကြလေရာ ဤကဲ့သို့ မရောမယှက်ဘဲ ခပ်ခွဲခွဲထိုင်လိုကြသော အမူ အရာအတွက်ကြောင့် အခြားသောခရီးသည်များသည် လူသစ် နှစ်ယောက်တို့ အပေါ်တွင် စိတ်ဝင်စားလျက် ရှိကြလေ၏။ လူသစ် နှစ်ယောက်တို့၏ အဝတ်အစားများမှာ ခပ်ရိုးရိုးပင် ရှိနေသော်လည်း ၎င်းတို့၏ ကိုယ်ဟန်အမူအရာ စသည်တို့မှာ လူသာမန်များနှင့် မတူ ဟူ၍ အကဲခတ်မိကြသည့်အတွက်ကြောင့်လည်း အခြားခရီးသည်များက စိတ်ဝင်စားလျက်ရှိကြ၏။ လူသစ်နှစ်ယောက်တို့၏ ထူးခြားချက်တစ်ခုမှာ

ဆံပင်ကို အရှည်ထား၍ နောက်သို့ လှန်ပြီးပြီးလျှင် ကျောပေါ်တွင်စု၍ စည်းထားကြလေသည်။

အသက် ၃၀ ခန့်ရှိသော အကြီးလူမှာ ၎င်း၏အသံထားကို အကဲ ခတ်ခြင်းအားဖြင့် သူတစ်ပါးတို့ကို အခါခပ်သိမ်း အမိန့်ပေးရသော အလုပ်မျိုး၌ ဆောင်ရွက်လာခဲ့ရသူ တစ်ယောက်ဖြစ်သည်ဟု ဆိုနိုင်၏။ ၎င်း၏ဆံပင်မှာ နဖူးအထက်တွင် အလယ်၌ ခွဲလျက် နားထင် တစ်ဖက် တစ်ချက်တို့မှ ပခုံးပေါ်သို့ ကျလျက်ရှိ၏။ ထိုသူ၏ အသားအရေမှာ အနံ့အပြား ခရီးသွားခဲ့ဖူးသူတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း ခပ်မိုင်းမိုင်းရှိ၍ ပါး သောနှုတ်ခမ်းများ၊ ဖြောင့်စင်းသော နှာတံ၊ ဖြူစင်သောသွားများနှင့် သိန်းငှက်ကဲ့သို့ စူးစိုက်သော မျက်လုံးများရှိ၏။ အရပ်အမောင်း ခပ်ပျပ် ပျပ်နှင့် သေးသွယ်နူးညံ့သော ခြေလက်အင်္ဂါများလည်းရှိ၏။ ထိုသူသည် ဝတ်နေကျမဟုတ်သော အဝတ်များကို ဝတ်ဆင်ထားရသည့် အမှုအရာ မျိုးလည်းထင်ရှား၍ စကားပြောဆိုပုံမှာ အီတာလျံ လူမျိုးတို့၏ ‘ဝဲ’ ပုံမျိုးဖြင့် ခပ်ဝဲဝဲ ပြောတတ်လေသည်။

အငယ်လူမှာ အသက်သုံးလေးနှစ်ခန့် ငယ်ဟန်ရှိ၍ လူချောလူလှ တစ်ယောက်ဖြစ်၏။ ပါးအိန်နီ၊ ဆံပင် ဖျော့တော့တော့၊ မျက်လုံးပြာလဲ့လဲ့၊ နှာတံဖြောင့်ဖြောင့်နှင့် မေးခပ်ချွန်းချွန်းရှိ၍ အကြီးလူထက် ၂ လက်မခန့် မြင့်၏။ ထိုသူ၏ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်မှာ လွန်စွာ အချိုးအစားကျ၍ ဖျတ်လတ်သွက်လက်သော ကိုယ်ဟန်အမှုအရာနှင့် လူသာမန်တို့ထက် ကြီးသော ကာယဗလလည်းရှိ၏။ ထိုသူနှစ်ယောက်တို့သည် ဝတ်စား ဆင်ပြင်ထားပုံမှာ ခြားနားခြင်းမရှိသော်လည်း အငယ်လူသည် အကြီး လူအား အထိုက်အလျောက် အရိုအသေပြုသည်ကို ထောက်ခြင်းအား ဖြင့် ဂုဏ်အဆင့်အတန်း အနည်းငယ်နိမ့်ကျသည့် လက္ခဏာရှိ၏။ အကြီး လူသည် အငယ်လူအား ‘ရိုလင်’ ဟုခေါ်၍ အငယ်လူကမူ အကြီးလူအား ‘ဆီတီဇင်း’ (မြို့တော်သား)ဟူ၍ ရိုသေသမှု ခေါ်ဝေါ်ခြင်း ပြုလေသည်။

ဘုံစားပွဲကြီး၌ ထိုင်လျက်ရှိကြသော ဧည့်သည်များသည် စိတ်ဝင်စားသော အမှုအရာဖြင့် လူသစ်နှစ်ယောက်တို့ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ကြပြီးနောက် မိမိတို့ ပြောဆိုလျက်ရှိကြသော စကားစပ်ကို တစ်ဖန် ပြန်ကောက်ကြလေ၏။ ထိုသူတို့ ပြောဆိုလျက်ရှိကြသော အကြောင်းအရာမှာ ယမန်နေ့က မာဆေးမြို့မှ အဗီနုံမြို့သို့ မောင်းနှင်လာသော မြင်းရထားကြီးပေါ်တွင် တင်ဆောင်လာသော အစိုးရဘဏ္ဍာတော်ငွေ ခြောက်သောင်းကို ဓားပြများ တိုက်ခိုက်လုယက် ယူလိုက်သော အခြင်းအရာပင်ဖြစ်၍ ဧည့်သည်များလည်း အလွန်တရာ စိတ်ဝင်စားလျက် ရှိကြ၏။

လူသစ်နှစ်ယောက်တို့လည်း ဤအကြောင်းအရာကို ကြားကြရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မိမိတို့ ယခုဖြတ်လာခဲ့သော လမ်း၌ပင် ဖြစ်သည်နှင့် စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် နားထောင်ကြလေ၏။ ပြောပြလျက်ရှိသောလူမှာ ထိုနေ့က မိမိကိုယ်တိုင် မြင်းရထားကြီးပေါ်၌ ဓားပြတိုက်ခံခဲ့ရသည့် အရက်ကုန်သည် တစ်ယောက်ဖြစ်လေရာ ထိုလမ်းသို့ ယခုလောလောဆယ်သွားရမည့် ခရီးသည်များသည်လည်း အထူးစိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် နားထောင်လျက်ရှိ၏။ အချို့ဧည့်သည်များမှာမူ ၎င်းနယ်သားဖြစ်၍ ဤသတင်းမျိုးကို ကြားခဲ့ရဖူးလှပြီ ဖြစ်သောကြောင့် အထူးတလည် စိတ်မဝင်စားကြတော့ဘဲ အခြားဧည့်သည်များ သိလိုသော သတင်းကို ဖြည့်စွက်ပြောပြလျက်ရှိကြ၏။

ဧည့်သည်များ ပြောဆိုလျက်ရှိသော အဖြစ်အပျက် အကြောင်းအရာများမှာ မာဆေးမြို့နှင့် အဗီနုံမြို့အကြားရှိ လမ်းကြီးပေါ်တွင် ယမန်နေ့နံနက် ၁၀:၀၀ နာရီ အချိန်ခန့်၌ ခရီးသည်များ တင်ဆောင်လာသော 'ဒီလီဂျင်' စာပို့ မြင်းရထားကြီးကို မြင်းစီးဓားပြ လေးယောက်တို့က တိုက်ခိုက်၍ အစိုးရဘဏ္ဍာတော်ငွေ ခြောက်သောင်းမျှ ပါသွားကြောင်း၊ ဓားပြများမှာ သာမန်လူများမဟုတ်ဘဲ လက်ရှိ သမ္မတအစိုးရကိုဖြုတ်ချ၍ အော်ဘွန် မင်းဆက်ဟောင်းကို ပြင်သစ်ထီးနန်းပေါ်သို့ ပြန်လည်တင်

မြောက်ရန် ရည်ရွယ်ချက် ရှိသူများဖြစ်ကြောင်း၊ ၎င်းတို့သည် ဤအရပ်၊ ထိုအရပ်စသည်တို့၌ တိုက်ခိုက်ကြရာတွင် ဆင်းရဲသားများ၏ ငွေကို မယူဘဲ အစိုးရ၏ ဘဏ္ဍာတော်ကိုသာလျှင် လုယူကြကြောင်း၊ ထိုသူတို့သည် ‘ဂျေဟူး၏ ရဲဘော်များ’ ဟူသော အမည်ကိုခံယူ၍ မိမိ တိုက်ခိုက်ရရှိသော ငွေများကို လက်ရှိအစိုးရပြုတ်ကျအောင် တော်လှန်ပုန်ကန်ကြသူများသို့ စစ်စရိတ်အဖြစ်နှင့် ထောက်ပံ့ကြောင်း၊ ဂျေဟူး ဟူသော အမည်မှာ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၂၈၀၀ ခန့်အချိန်က ဣသယေလပြည်၌ ဘုရင်အဖြစ်နှင့် တင်မြောက်ခြင်းခံရသူဖြစ်၍ မသမာသော ပုရောဟိတ်များကို အပြစ်ပေးဆုံးမဖူးသည်ဟု သမ္မာကျမ်းစာ၌ ဖော်ပြပါရှိရာ ယခုလက်ထက်၌ရှိနေသော အဋ္ဌာဒသမြောက် လွှီဘုရင်ကို အဆိုပါ ဂျေဟူးဘုရင်နှင့် ပမာပြုလျက် သမ္မတ အစိုးရလက်အောက်ရှိ မသမာသော လူတစ်စုကို သုတ်သင်ရှင်းလင်းရမည့်အရေးတွင် ကူညီ ဆောင်ရွက်ကြရမည့် ရဲဘော်များဟူ၍ အဓိပ္ပာယ်ရရှိကြောင်း၊ ဆိုလိုရင်းမှာ ဤလူတစ်စုသည် ဂျေဟူး၏ ရဲဘော်များဟူသော အမည်ကိုခံယူလျက် သမ္မတအစိုးရလက်ထက်၌ ဟော့ရမ်းသော့သွမ်းသော မင်းမှုထမ်းများကို သုတ်သင် ရှင်းလင်းပြီးလျှင် အော်ဘွန်မင်းဆက်ဟောင်းကို ပြန်လည်နန်းတင်ရန်အတွက် ကူညီဆောင်ရွက်ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဧည့်သည်များသည် အထက်ပါ အကြောင်းအရာများကို ညစာစားပွဲကြီး၌ တစ်ယောက်တစ်ခွန်း မေးသူက မေး၍ ဖြေသူက ဖြေဆိုလျက် ရှိစဉ် ကျွန်ုပ်တို့ဖော်ပြခဲ့သော ဧည့်သည်သစ် နှစ်ယောက်တို့သည် စိတ်ဝင်စားသော အမူအရာနှင့် နားထောင်ကြ၍ မရှင်းလင်းသော အကြောင်းအရာများကို မေးမြန်း စုံစမ်းလျက် ရှိကြလေ၏။ ဧည့်သည်များအနက် ယမန်နေ့နံနက်က ဓားပြတိုက်ရာ၌ ကိုယ်တိုင်တိုက်ခိုက်ခြင်းခံရ၍ ငွေနှစ်ထောင်ပါသွားသည့် အရက်ကုန်သည်ကမူ အခြားဧည့်သည်များက ‘ဂျေဟူး၏ရဲဘော်များ’ ခေါ် ဓားပြများသည် ဆင်းရဲသားများ၏ ငွေကို

မယူဘဲ အစိုးရ၏ ဘဏ္ဍာတော်ကိုသာ လုယူတတ်ကြောင်း ပြောကြ
သည်တွင် အရက်ကုန်သည်က မိမိကိုယ်တိုင် ငွေ ၂၀၀၀ ဆုံးရှုံးခံရသဖြင့်
ထိုသတင်း မမှန်ကန်ကြောင်း ငြင်းဆိုလေ၏။ ထိုအခါ ၎င်း စားပွဲ၌
ရှိသော ဧည့်သည်တစ်ယောက်က ဤကဲ့သို့ဖြစ်ခြင်းမှာ မှားယွင်းသဖြင့်
ဖြစ်ရသည့် လက္ခဏာရှိကြောင်း၊ အရက်ကုန်သည် ပြောသည့်အတိုင်း
ဟုတ်မှန်ခဲ့လျှင် ၎င်းငွေနှစ်ထောင်ကို တစ်နေ့နေ့တွင် ဧကန်မုချ ပြန်လည်
ရရှိလိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြသဖြင့် အရက်ကုန်သည်က မယုံကြည်
နိုင်သော သဘောနှင့် ဦးခေါင်းယမ်းခါလျက်ရှိစဉ် ဟိုတယ်ရှေ့တွင်
မြင်းစီး ခရီးသည် တစ်ယောက်ဆိုက်ရောက်လာ၍ လက်နက်အပြည့်အစုံ
ကိုင်ဆောင်လျက် မျက်နှာကို အဝတ်နက်ကြီး စည်းထား၍ ဧည့်သည်
များ စုရုံးစားသောက်နေကြသော ခန်းမကြီးထဲသို့ဝင်လာလေ၏။ ထိုသူ
သည် အခန်းဝတွင်ရပ်လျက်-

“မနေ့က မာဆေးလမ်းကြီးပေါ်မှာ ဓားပြတိုက်ခံရတဲ့အထဲမှာ
ပါတယ်ဆိုတဲ့ ‘ပိကော့’ ဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက် ဒီမှာ ရှိသလား”

“ရှိပါတယ် ခင်ဗျား”

“ဘာပစ္စည်းများ ပါသွားပါသလဲ”

“ဒရိုင်ဘာလက်ထဲမှာ အပ်ထားတဲ့ငွေနှစ်ထောင် ပါသွားပါတယ်”

“ရော့ ခင်ဗျားငွေ။ ကျုပ်တို့က ဆင်းရဲသားကို မတိုက်ဘူး။
ဘဏ္ဍာတော်ကိုမှ တိုက်တဲ့လူတွေ။ နောက်နောင်ကို ဒီလိုဖြစ်လျှင် မော်ဂင်
ဆိုတဲ့ နာမည်ကိုပြောပြီး ပြန်တောင်းယူပါ။ တစ်ပြားမကျန် ပြန်ရပါ
စေ့မယ်။ ရော့ ယူလိုက်”

ယင်းသို့ ပြောပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုက်နက် မျက်နှာဖုံးစွပ်ထားသော
လူသည် ခန်းမကြီးထဲမှ လှည့်ထွက်သွားလေရာ ဧည့်သည်အပေါင်းတို့
မှာ အကြောင်သားငေးလျက် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြလေ၏။

အခန်း ၂

ဧည့်သည်များသည် မျက်နှာဖုံးစွပ်ထားသော ဓားပြ ထွက်သွားသောအခါ၌ ကြောက်သူက ကြောက်၊ အံ့ဩသူက အံ့ဩလျက် ကျန်ရစ်ကြလေရာ ကျွန်ုပ်တို့ ဖော်ပြခဲ့သော ဧည့်သည်နှစ်ယောက်အနက် အငယ်လူကမူ အခန်းထဲသို့ ဓားပြဝင်လာစဉ်က ထိုင်ရာမှ ရုတ်တရက် ထ၍ လက်နက်ထည့်ထားလေ့ရှိသော ခါးဆီသို့ လက်လှမ်းမည် ပြုလိုက်လေ၏။ သို့ရာတွင် လက်နက်မပါသည်တစ်ကြောင်း၊ အကြီးလူက ၎င်း၏ အင်္ကျီစကို ဆွဲလိုက်သည် တစ်ကြောင်းကြောင့် မိမိ၏ နေရာ၌ ပြန်၍ ထိုင်လိုက်၏။

ဧည့်သည်များအနက် အသက် ၃၃ နှစ်ခန့်ရှိ၍ အရပ်မြင့်မြင့်၊ ရုပ်ရည်ချောချော၊ မျက်လုံးပြာပြာ၊ မုတ်ဆိတ်နီနီနှင့် အလွန်အသားဖြူသော လူတစ်ယောက်ပါရှိလေရာ ထိုသူသည် ပြင်သစ်ဘာသာစကားကို ရည်မွန်စွာ ပြောနိုင်သော်လည်း ခပ်ဝဲဝဲပြောတတ်သည်ကို ထောက်ခြင်းအားဖြင့် တိုင်းရင်းသားတစ်ယောက် မဟုတ်ကြောင်း သိနိုင်၏။ သို့ရာတွင် နိုင်ငံခြားသားတိုင်း ဝဲကြစေကာမူ လူမျိုးအလျောက် တစ်နည်းတစ်ဖုံစီ ဝဲတတ်ကြပေရကား ထိုသူ၏ဝဲပုံမှာ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးဟစ်ယောက်၏ ဝဲပုံ ဝဲနည်းမျိုးဖြစ်သည်ဟူ၍ နားထောင်တတ်သူများအဖို့၌ အကဲခတ်နိုင်

လောက်ပေသည်။ ထိုသူသည် မှတ်စုစာအုပ်တစ်အုပ်ကိုထုတ်၍ မျက်နှာ
ဖုံးနှင့် လူ ပြောသွားသော စကားများကို ရေးမှတ်လျက်ရှိရာ အငယ်လူ
‘ရိုလင်’က ထိုသူကို နှုတ်ဆက်၍ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတစ်ယောက် ဟုတ်ပါ
၏လောဟု မေးသဖြင့် ဟုတ်ကြောင်း ပြန်ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ‘ရိုလင်’
က ပြင်သစ်ပြည်သည် အလွန်ဆန်းသည်ဟူ၍ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးပြောသော
စကားကို ထောက်ခံပြီးလျှင် နေ့ခင်းကြောင်တောင်ကြီး၌ လူဦးရေ
သုံးသောင်းကျော်ရှိသော မြို့တွင်းသို့ဝင်၍ လူပေါင်း ၂၀ ကျော်ထိုင်လျက်
ရှိသော စားပွဲတွင် တစ်ယောက်တည်းသောစားပြုက လက်နက်အားကိုး
နှင့် ထင်သလို ပြုလုပ်သွားနိုင်ခြင်းမှာ ပြင်သစ်ပြည် သမ္မတ အစိုးရလက်
ထက်၌သာ ဖြစ်နိုင်သဖြင့် အခြားလူများကို ပြောပြ၍ ယုံကြည်နိုင်
ဖွယ်ရာ မရှိကြောင်း ပြောပြီးလျှင် အားရပါးရ ရယ်မောလေသည်။

စားပွဲကြီး၌ ထိုင်လျက်ရှိကြသော ဧည့်သည်များအနက် ‘ဘားဂျီး’
အမည်ရှိ အထက်တန်းစား လူကုံထံတစ်ယောက်ပါရှိလေရာ ဘားဂျီး
သည် ရိုလင်၏ လှောင်ပြောင် ရယ်မောလိုက်သော အသံကို ကြားသည်
နှင့် မျက်နှာပျက်လျက်-

(ဂျီး) “ခုနက ဝင်လာတဲ့ လူဟာက သာမန်လူဆိုး စားပြတစ်
ယောက် မဟုတ်ပေဘူး ခင်ဗျ”

(လင်) “ဒါဖြင့် သူက ဘာလဲ”

“ဒီလူက ခင်ဗျားတို့၊ ကျွန်တော်တို့လို အထက်တန်းစားထဲက
ဖြစ်နိုင်တာပဲ”

“တစ်လောက ရာဒေဏ်သင့်တဲ့ ကောင့်ဟွန်းဆိုတဲ့ လူဟာလည်း
အထက်တန်းစားထဲကပါပဲ”

“ကောင့်ဟွန်းဆိုတဲ့လူက သူချေးယူတဲ့အကြွေးကို သူမဆပ်နိုင်လို့
ကြွေးရှင် ရဟူဒီကိုသတ်ပြီး စာချုပ်ကို ရအောင်ခိုးယူတဲ့ လူပါးတစ်

ယောက်ဗျ။ မော်ဂင်တို့ ရဲဘော်အဖွဲ့ဝင်များက နို့စို့ကလေးတစ်ယောက်ကို မတရားပြုကျင့်တယ်လို့ ဘယ်သူက စွပ်စွဲနိုင်ပါသလဲ ခင်ဗျာ”

“ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ ခင်ဗျားတို့ ဂျေဟူး ရဲဘော်အဖွဲ့က အလွန်မြင့်မြတ်တဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကြီးထားပြီး လောကကြီးရဲ့ မတရားမှုတွေကို သုတ်သင်ရှင်းလင်းရအောင်လို့ ဖွဲ့စည်းထားတယ်ဆိုပါတော့။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူက ဘာခေါ်ခေါ် ခင်ဗျား မိတ်ဆွေမော်ဂင်တို့ လူစုဟာ ဓားပြ ဓားပြပါပဲဗျ”

“ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေ မဟုတ်ရပေါင်ဗျာ၊ တကယ်လို့ မိတ်ဆွေဖြစ်ခဲ့ရလျှင်လည်း ကျွန်တော်က ဂုဏ်ယူဖို့ပါပဲ”

(လင်) “ဟုတ်ပေမှာပေါ့လေ၊ လူအဖိုးတန် တစ်ယောက်နဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်ရခြင်းသည် ကြီးမားသော လာဘ်ကြီးမည်၏ ဆိုတဲ့ စကားလိုပေါ့”

ထိုအခါ အကြီးလူက စကားလွန်မည်စိုးဟန်နှင့် ‘ရိုလင် ရိုလင်’ ဟု ဆိုကာ သတိပေးလိုက်သည်တွင် ရိုလင်သည် အကြီးလူဘက်သို့ လှည့်လျက်-

(လင်) “နေစမ်းပါ ဂျင်နရယ်၊ ကျွန်တော် ပြောချင်တာကလေး ဆုံးအောင် ပြောစမ်းပါရစေ”

ရိုလင်သည် အကြီးလူ၏ ရာထူးကို အမှတ်မဲ့ ဖော်ထုတ်လိုက်မိသည်။ သို့မဟုတ် တမင်ဖော်ထုတ်လိုက်သည်ဟူ၍ကား မသိနိုင်ပေ။ အခြားလူများကမူ “ဂျင်နရယ်” (စစ်ဗိုလ်ကြီး) ဟု ခေါ်လိုက်သည်ကို ကြားကြရသဖြင့် သတိပြု၍ ကြည့်နေကြ၏။ အကြီးလူကမူ တားဆီး၍ မရသဖြင့် လက်လျှော့ဟန်နှင့် ကြည့်နေလေ၏။

(လင်) “ကျွန်တော်တို့ကတော့ ကိုယ့်ပြည်ကိုယ် မရောက်တာ ၂ နှစ်လောက်ရှိသွားပြီဗျ။ ဒီအတောအတွင်းမှာ အယူဝါဒတွေ၊ စကား

အသုံးအနှုန်းတွေ ပြောင်းချင်တိုင်း ပြောင်းလဲနေလို့ ခေတ်နောက်ကျချင် ကျနေပေလိမ့်မယ်။ သို့သော် လမ်းပေါ်မှာ မြင်းရထားကိုရပ်ပြီး ငွေလှ ယူတဲ့အလုပ်ကို အခုခေတ်စကားအရ ဘယ်လိုခေါ်ပါသလဲဗျ”

(ဂျိုး) “အဲဒါကို စစ်ကြေညာတယ်လို့ ခေါ်တယ်ဗျ။ ခင်ဗျာ ဂျင်နရယ်ကို မေးကြည့်စမ်းပါဦး။ ဂျင်နရယ်စစ်ဗိုလ်ဆိုတဲ့ လူတွေဟာ ဘာတွေ လုပ်နေကြသလဲ၊ မော်ဂင်တို့လူစု လုပ်နေတဲ့ အလုပ်မျိုးကိုပဲ လုပ်နေကြတယ် မဟုတ်လား။ လူသတ်တာတောင် သူတို့က ပိုသေးရဲ့”

ထိုအခါ ‘ရိုလင်’သည် ဒေါသတကြီး ပြန်ပြောမည်ပြုသည်တွင် ဂျင်နရယ်ခေါ်သော အကြီးလူက “သူ့စကားဆုံးအောင် နားထောင်ပါ ဦး ရိုလင်” ဟု ပြောလိုက်သည်။

(လင်) “ကိုင်း ပြောပါဦးတဲ့ဗျာ။ ဂျင်နရယ်ကလည်း နားထောင် နေပါတယ်”

“ဂျင်နရယ်ကိုယ်တိုင်က ခွင့်ပြုလျှင်တော့ ပြောရတာပေါ့ ခင်ဗျာ။ ရာဇဝင်မှာပါတဲ့ ‘အလီဇန္ဒာသီဂရိတ်’ ဆိုတဲ့ ကမ္ဘာကျော် စစ်သူကြီးဟာ အိန္ဒိယပြည်ကို စစ်တပ်ကြီးနဲ့ ချီတက်သွားတော့ ငွေများ ဘယ်လောက် ပါသွားသတဲ့လဲ။ ရွှေ ၂၀ သားလောက်နဲ့ သူ့စစ်တပ်ကြီးကို ကျွေးမွေး ထားပြီး အိပ်ရပ်ပြည်၊ အေရှာမိုင်းနားပြည် နှိမ်နင်းပြီး အလီဇန္ဒရီးယာ မြို့ကြီးကို တည်ထောင်လိုဖြစ်နိုင်သတဲ့လား။ နောက်ပိတ်ဆုံးမှာ သူ့စစ် သားတွေက မလိုက်ချင်တော့ဘူးဆိုလို့ ဘေဘီလုံမြို့ကို လှည့်ပြန်ပြီး နတ်စည်းစိမ်တမျှ ဇိမ်ခံနေနိုင်ခြင်းဟာ ဘယ်ကပိုက်ဆံနဲ့ လုပ်နိုင်တာလဲ။ အလီဇန္ဒာဟာ တစ်ခြားနည်းနဲ့ ပိုက်ဆံရှာခြင်းမဟုတ်၊ ယခု မော်ဂင် တို့လူစုလုပ်နေကြသလို လုပ်ကြတာပါပဲ။ ခြားနားချက်တစ်ခုကတော့ မော်ဂင်တို့လူစုက လမ်းပေါ်က ရထားတွေကို ရပ်ပြီး ပိုက်ဆံတောင်း ယူတယ်။ အလီဇန္ဒာကတော့ မြို့ကြီးတွေကိုမွှေ၊ ရှင်ဘုရင်တွေကိုဖမ်း၊

ပိုက်ဆံနဲ့အရွေးခံ၊ လက်အောက်နိုင်ငံတွေကို အခွန်ဘဏ္ဍာခွဲယူ။ အဲဒါ
 လောက် ခြားနားတာပဲ။ ဟယ်နီဘောလ်ကို ကြည့်လိုက်ပါဦး။ ရွှေ
 ၂၀ သားတောင် မပါဘူး။ ငွေလိုချင်တော့ မြို့ကြီးတွေသိမ်းပြီး သူလို
 ချင်တဲ့ ပစ္စည်းတွေကို မွေယူတယ် မဟုတ်ဖူးလား။ ဒီငွေနဲ့ အရင်းပြုပြီး
 တိုင်းပြည် သုံးလေးပြည်ကိုတိုက်၊ ဘဏ္ဍာတွေကိုယူ၊ စည်းစိမ်ခံ။ ဘယ်
 ကပိုက်ဆံနဲ့ သူလုပ်သလဲ။ စစ်နဲ့ရင်းပြီး စစ်တိုက်တာပဲ မဟုတ်ဘူးလား။
 မော်ဂင်တို့လူစု ယခု လုပ်နေကြတဲ့ နည်းလမ်းအတိုင်းပါပဲဗျာ။ ဒီနောက်
 ‘ဂျူလီယာဆီဇာ’ ကို ကြည့်လိုက်ပါဦး။ ထိုနည်းလည်းကောင်းပါပဲ။
 ခြားနားခြင်းတစ်ခုကတော့ ခင်ဗျားတို့ ရာဇဝင် ဟီးရိုးတွေကတော့
 ဇိမ်ခံဖို့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ အလုပ်လုပ်တယ်။ မော်ဂင်ရဲ့ အစီအစဉ်မှာ
 ကိုယ်ကျိုးရှာဖို့ ဇိမ်ခံဖို့ မပါပေဘူး။ နောက်ပိတ်ဆုံး ယခုလက်ထက်
 ဂျင်နရယ် နပိုလီယန် ဘိုနာပတ်ကို ကြည့်လိုက်ပါဦး သူကကော ဘာထူး
 လဲ”

ဤနေရာတွင် ‘ရိုလင်’ သည် မခံမရပ်နိုင်အောင် အမူအရာနှင့်
 ထိုင်ရာမှထမည်ပြုလေရာ ဂျင်နရယ်က “ပြောပါစေ ရိုလင်၊ နပိုလီယန်
 ကိုတော့ သူခိုးဓားပြတစ်ယောက်လို့ စွပ်စွဲခံမယ် မထင်ပါဘူး” ဟု
 ပြော၏။

(ဂျိုး) “ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်က မပြောပါဘူး။ အီတလီစကားပုံ
 တစ်ခုအရ ပြောမှာပါ”

(ဂျင်) “ဆိုစမ်းပါဦးခင်ဗျာ စကားပုံက”

(ဂျိုး) “စကားပုံအဆိုကတော့ ပြင်သစ်အားလုံး သူခိုး မဟုတ်၊
 သို့သော်-

(လင်) “အများအားဖြင့် ဟုတ်တယ်တဲ့လား”

(ဂျိုး) “ဟုတ်ကဲ့၊ နပိုလီယန်တော့ ဟုတ်တယ်တဲ့”

ဘာဂျိုး၏ စကားဆုံးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ရိုလင်ကိုင်၍ ကစားနေသောပန်းကန်ပြားတစ်ချပ်သည် လက်မှထွက်လာ၍ ဘာဂျိုး၏ မျက်နှာကို တည့်တည့်ကြီး ထိမှန်လေ၏။ ရိုလင်သည် ကုလားထိုင်ကို မှီထိုင်လျက် ရယ်မောကာ ကြည့်နေလေရာ ဘာဂျိုးမူကား မိမိ၏ နားထင်မှ ပါးပြင်သို့ စီးကျလာသော သွေးများကို လက်ကိုင်ပဝါနှင့် သုတ်နေလေ၏။

ထိုခဏ၌ မြင်းရထားကြီး မောင်းသော ဒရိုင်ဘာသည် အခန်းထဲသို့ဝင်လာ၍ ခရီးသည်များအား မိမိတို့နေရာသို့ အသီးသီးတက်ကြရန် ပြောလေရာ စားပွဲကြီး၌ ထိုင်လျက်ရှိသော ဧည့်သည်များသည် ရန်ပွဲမှ ရှောင်ထွက်လိုကြသည်ဖြစ်၍ သူ့ထက်ငါတိုးဝှေ့ ထွက်လာကြလေ၏။ ထိုအခါ ဘာဂျိုးက ရိုလင်အား

“နေပါဦးဗျ၊ ခင်ဗျားက မြင်းရထားကြီးနဲ့ မလိုက်ဘူးဟုတ်လား။”

“ကျွန်တော်က ပိုရှေးနဲ့ သွားမှာပါ။ စိတ်သာချပါ ကျွန်တော် မသွားသေးပါဘူး။”

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်တို့ ဖော်ပြခဲ့ပြီးသည့် အင်္ဂလိပ်လူမျိုးကလည်း မိမိအတွက် အသင့်ပြင်ထားသော မြင်းနှစ်ကောင်တပ် ရထားမှ မြင်းများကို ပြန်ဖြုတ်ရန်အမိန့်ပေး၍ “ကျွန်တော်လည်း မသွားသေးဘူးဗျ” ဟု ပြောလေ၏။ ရိုလင်၏ အဖော်ဖြစ်သော ဂျင်နရယ်ကမူ မိမိမှာ ရိုလင် သိသည့်အတိုင်း အလွန်အရေးကြီးသောကိစ္စ ရှိနေသည်အတွက်ကြောင့် မသွားဘဲမဖြစ်နိုင်သဖြင့် သွားရတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောရာတွင် ရိုလင်က ပါရစ်မြို့တော်၌ ဆုံကြဖို့ချိန်းဆို၍ မိတ်ဆွေကောင်းတစ်ယောက် လိုသည့်အခါ မိမိအား မမေ့ဖို့ မှာထားပြီးလျှင် ဂျင်နရယ်သွားဖို့ ခွင့်ပြုလိုက်လေ၏။ ခွဲခါနီးမှ ဂျင်နရယ်သည် ဘာဂျိုးနှင့် ရိုလင်တို့ကို ကြည့်လျက် “သူလည်း သတ္တိကောင်းတစ်ယောက်နဲ့ တူပါတယ်ကွယ်။ သူလည်း

မသေပါစေနဲ့၊ မောင်လည်း အသေမခံပါနဲ့။ အရေးအကြောင်းရှိတော့ သတ္တိကောင်း အင်မတန်ရှားတယ်ကွဲ့” ဟု ပြော၍ ရိုလင်က “မစိုးရိမ် ပါနှင့်” ဟု ပြန်ပြောလေ၏။

ထိုခဏ၌ ဟိုတယ်ရှင် ဝင်လာ၍ ပိုရှေး ပြင်ပြီးကြောင်းပြောသည် နှင့် ဂျင်နရယ်သည် ရိုလင်ကို နှုတ်ဆက်လေရာ ရိုလင်လည်း ဂျင်နရယ် ကို ဟိုတယ်ရှေ့သို့ရောက်အောင် လိုက်ပို့လိုက်၏။ ဘာဂျိုးကမူ အခန်း ပြင်ဘက်သို့ ရိုလင်ထွက်သွားသော်လည်း ပြန်လာလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည် စိတ်ချလျက် ရှိသောကြောင့် စိုးရိမ်ခြင်းမရှိဘဲ စောင့်ဆိုင်းနေလေသည်။

ခွဲခါနီး၌ ဂျင်နရယ်က ရိုလင်အား ဘာဂျိုးကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ မိမိထံ စာရေးနိုင်ခွင့်ရှိပါက အမြန်ဆုံး စာရေးရန်မှာထားလေရာ ရိုလင်က စိတ်ချပါဟု ပြန်ပြောလေ၏။ နောက်ဆုံး၌ ဂျင်နရယ်က အင်္ဂလန်နှင့် ပြင်သစ်ပြည် စစ်ဖြစ်လျက်ရှိသော ဤအချိန်တွင် အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတစ် ယောက် လွတ်လပ်စွာ သွားလာနေနိုင်ခြင်းမှာ အလွန်တရာ ထူးဆန်း သောကြောင့် ဤအင်္ဂလိပ်လူမျိုးအကြောင်းကို မိမိသိလိုကြောင်းပြောရာ ရိုလင်က ဤအကြောင်းကို မိမိစုံစမ်း၍ သတင်းပေးပို့ပါမည်ဟု တာဝန် ယူလေ၏။

“ပါရစ်မြို့တော်မှာ ဘာများ မှာလိုက်စရာ ရှိသေးလဲ”

“မှာစရာ သုံးခု ရှိပါတယ်။ တစ်အချက်က ဘိုရီယန်ကို သတိရ ပါတယ်လို့ ပြောလိုက်ပါ။ နှစ်အချက်က ဂျင်နရယ်ရဲ့ညီ လူစီယန်ကို ပြောလိုက်ပါ။ သုံးအချက်က မဒမ်ဘိုနပတ်ကို အလေးပြုလိုက်ပါတယ် လို့ ပြောလိုက်စေချင်ပါတယ်”

“စိတ်ချပါ”

“ပါရစ်ရောက်တော့ ဘယ်မှာ ဆုံကြမလဲ”

“ဗီတိုင်းလမ်းက ငါ့အိမ်မှာ ဆုံကြတာပေါ့”

“ဆုံနိုင်ကောင်းပါလား ဂျင်နရယ်”

“ဘာကြောင့် ဆုံနိုင်ကောင်းလဲ ရီလင်”

“မပြောတတ်ဘူးလေ၊ မရေရာတဲ့ကိစ္စကြောင့် ပြောရတာပေါ့”

ရီလင်သည် ဂျင်နရယ်၏ ခွင့်ပြုချက်အရ ဂျင်နရယ်ကို ပွေ့ဖက် နှုတ်ဆက်၍ ဒရိုင်ဘာအား အချက်ပေးလိုက်ရာ ပိုရှေးလည်း ဟိုတယ် ရှေ့မှ ထွက်ခွာသွားလေ၏။

အခန်း ၃

ဂျင်နရယ် ထွက်သွားပြီးသည့်နောက် ရိုလင်သည် ဟိုတယ်ထဲသို့ ပြန်ဝင်၍ ဟိုတယ်ရှင်အား အခန်းတစ်ခန်းရလိုကြောင်း ပြောပြသဖြင့် အခန်းနံပါတ် ၃ ရနိုင်ကြောင်းပြောရာတွင် မိမိနှင့် ရန်ဖြစ်သော ဘာဂျီးက မိမိအား တွေ့လိုသည်ဆိုလျှင် မိမိထံသို့ စေလွှတ်ရန်မှာထား၍ အစေခံမိန်းကလေးနှင့် အတူ အခန်းနံပါတ် ၃ သို့ တက်သွားလေ၏။ မိမိ၏ အခန်းသို့ရောက်သောအခါ စာရေးရန်အတွက် မင်အိုး၊ ကလောင်တံနှင့် စာရွက်များယူခဲ့ရန် မိန်းကလေးအား မှာထားလိုက်၍ မိန်းကလေးက အလိုရှိသော ပစ္စည်းများကို ယူလာခဲ့သည်တွင် ရိုလင်သည် စားပွဲ၌ ထိုင်၍ စာရေးရန် ပြင်ဆင်လေ၏။

ကလောင်တံကို ကိုင်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် တံခါးကို ခေါက်သံကြားလိုက်သဖြင့် ရိုလင်က 'ဝင်ခဲ့' ဟု ပြောလိုက်ရာတွင် ခန်းမကြီးထဲ၌ တွေ့ခဲ့ဖူးသော အင်္ဂလိပ်လူမျိုးသည် အခန်းထဲသို့ ဝင်လာလေ၏။ အင်္ဂလိပ်သည် ရိုလင်ညွှန်ပြသော ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်လျက် ရိုလင်ကို

အကူအညီပေးလိုသော ဆန္ဒနှင့် လာရောက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်းပြော၍ စာ
တစ်စောင်ကို ထုတ်ပြရာ ရိုလင်လည်း အောက်ပါအတိုင်း ရေးသား
ထားသော စာကို ဖတ်ရှုရလေ၏။

ပြင်သစ်နိုင်ငံတော် သမ္မတ အစိုးရ၏ နာမည်ဖြင့်

ဤစာလက်ကိုင်ရှိသူ ဆာဂျွန်တန်လေးအား ပြင်သစ်ပြည်ကြီး
အတွင်း လွတ်လပ်စွာ သွားလာခွင့်ရှိစေရန် အာဏာပိုင်အဖွဲ့က အမိန့်
ထုတ်ဆင့်လိုက်သည်။ ဤပုဂ္ဂိုလ်အား လိုအပ်သော အကူအညီကိုလည်း
ပေးရမည်။

(ပုံ) ဖိုးချီ

သက်ဆိုင်သူတို့သို့

ဆာဂျွန်တန်လေးမှာ လူသတ္တဝါအပေါင်းတို့၏ ကောင်းကျိုးကို
လိုလားသူတစ်ယောက်ဖြစ်၍ လွတ်လပ်ရေး၏ မိတ်ဆွေကြီးတစ်ယောက်
ဖြစ်သည်။

(ပုံ) ဘာရတ် (စ)

“ဖတ်ပြီးပြီလား”

“ဖတ်ပြီးပါပြီ၊ ဒါဘာဖြစ်သလဲ”

“ကျွန်တော့် အဖေက ဘာရတ်(စ)ကို ကျေးဇူးပြုခဲ့ဖူးတယ်။
ဒါကြောင့် သူ့သားဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော့်ကို ပြင်သစ်ပြည်မှာ လှည့်လည်
ကြည့်ဖို့ အခွင့်ပြုထားတယ်။ ကျွန်တော်က လှည့်လည်ကြည့်ရတော့
ပြင်သစ် လူမျိုးကို သိပ်သဘောကျနေပြီ”

“ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ”

“အထူးသဖြင့် ဂျင်နရယ် ဘိုနပတ်ကို သိပ်သဘောကျတယ်ဗျာ”

“ဟုတ်ပါ့မလား ခင်ဗျာ”

“အမှန်စင်စစ် ကြီးကျယ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါပေပဲ။ ကျွန်တော်က ချီးကျူးပါတယ်”

“ခင်ဗျား ဒီလိုပြောတာကို ဂျင်နရယ် ဘိုနပတ် ကြားစေချင် တယ်ဗျာ”

“သူရှိလျှင် ကျွန်တော် ဒီလိုပြောမယ် မဟုတ်ဘူးဗျ”

“ဘာကြောင့်လဲဗျ”

“သူ့ကို မြှောက်တယ် ထင်မှာစိုးလို့ပေါ့ဗျ”

“ဪ”

“ခင်ဗျားက ဂျင်နရယ်ဘိုနပတ်အတွက် ခုခံပြောခြင်းကိုလည်း ကျွန်တော်က သိပ်သဘောကျတယ်”

“ကောင်းပါလေဗျာ”

“သို့သော် ဟိုလူကို ပန်းကန်ပြားနဲ့ ပေါက်တာတွေ့ရတော့ ဝမ်း နည်းတယ်ဗျာ”

“ဘာကြောင့်လဲဗျ”

“ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ အင်္ဂလန်မှာ လူကုံထံတစ်ဦး တစ်ယောက်က အခြားလူကုံထံတစ်ယောက်ကို ပန်းကန်ပြားနဲ့ ပေါက် တဲ့ထုံးစံ မရှိဘူးဗျ”

“ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ကို ဩဝါဒပေးချင်လို့ လာခဲ့တာလား”

“ဒါကြောင့်လာခြင်း မဟုတ်ပါဘူး။ ဘာဂျိုးနဲ့ တစ်ယောက်ချင်း တိုက်ရမည့်အရေးမှာ စက်ကင်းတစ်ယောက်လိုနေတယ်ထင်လို့ လာခဲ့ ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်”

“နေရာ ကျလိုက်လေဗျာ၊ ကျွန်တော်က ခုနင်ကကလေးတွင် ဒီအကြောင်း သတိရလို့ စဉ်းစားမိသေးတယ်”

“စဉ်းစားမနေပါနဲ့တော့၊ ကျွန်တော့်ကို သဘောကျလျှင် စက်ကင်း အဖြစ်နဲ့ လက်ခံနိုင်ပါတယ်”

“ဒီလိုဆိုလျှင် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ လက်ခံတာပေါ့ ဆာဂျွန်”

“ကိုင်း ... ဒါဖြင့် ဒီကိစ္စပြီးပြတ်ပြီ ထားလိုက်ကြပါစို့”

“သို့သော် ဆာဂျွန်က ဘယ်သူဘယ်ဝါ ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ပြောပြ ပြီးလို့ ကျွန်တော့်ဘက်က ဝတ္တရားကျန်ပေးသေးတယ်”

“ပြောချင်လည်း ပြောပြတာပေါ့ဗျာ”

“ကျွန်တော့် နာမည်က ‘မွန်တရီဘဲ’ ပါတဲ့။ ဂျင်နရယ်ဘိုနပတ် ရဲ့ ကိုယ်ရံတော်ပါပဲ”

“ဝမ်းသာတယ်ဗျာ”

“ဒါကြောင့်မို့လို့ သူ့ကို ထိခိုက်တဲ့စကားကို ကျွန်တော် မခံမရပ် နိုင်အောင် ဖြစ်တာပေါ့ခင်ဗျ”

“မခံမရပ်နိုင်တာက ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ပန်းကန်ပြားကသာ ဆိုးပါ တယ်”

“အမှန်ကတော့ လက်ထဲမှာ ပန်းကန်ပြား ကိုင်ထားတာနဲ့၊ ဘိုန ပတ်ကို ပုတ်ခတ်တဲ့စကား ကြားရတာနဲ့ တစ်ချိန်တည်းဖြစ်နေလို့ ပြု မိပြုရာ ပြုလိုက်မိခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ စိတ်ပါလှလို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ဟိုလူကို ဒီအတိုင်းဖွင့်ပြောပြီး ဝန်ခံမယ်လား”

“ဟာ ဒီလိုတော့ ဝန်ခံနိုင်ရိုးလား ခင်ဗျာ။ ခင်ဗျား ကျေနပ်အောင် ပြောပြခြင်း ဖြစ်ပါတယ်”

“ဒါဖြင့် တစ်ယောက်ချင်း တိုက်ကြတော့မယ်ပေါ့”

“ဒါကြောင့် ကျွန်တော် တမင် ချန်နေရစ်ခဲ့တာပဲ”

“လက်နက်ကကောဗျာ”

“ဒါက ကျွန်တော့်ကိစ္စ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဘာကြောင့်လဲဗျာ”

“ထုံးစံက စော်ကားခံရတဲ့လူက လက်နက်ရွေးချယ်ဖို့ အခွင့်ရှိတယ်။ ဘာဂျိုးရဲ့တာဝန်ပဲ”

“သူက သေနတ်နဲ့ တိုက်ကြဖို့ဆုံးဖြတ်လျှင် အကွာအဝေး ဘယ်လောက်ထားမလဲ”

“ဒီဟာက စက်ကင်းလုပ်မည့်သူရဲ့ တာဝန်ဖြစ်လို့ ခင်ဗျား စီစဉ်ရလိမ့်မယ်။ ခင်ဗျားတို့ အင်္ဂလန်မှာ ဘယ်လိုထုံးစံရှိတယ် မဆိုနိုင်ဘူး။ ကျွန်တော်တို့ ပြင်သစ်ပြည်မှာတော့ ကာယကံရှင်များကိုယ်တိုင် မစီစဉ်ဘဲ ဒီကိစ္စတွေကို စက်ကင်းလုပ်မည့်လူတွေက စီစဉ်ရတယ်”

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော် စီမံတဲ့အတိုင်း ခင်ဗျား ကျေနပ်တယ်ပေါ့”

“မှန်ပါတယ်”

“ဘယ်နေ့ ဘယ်အချိန်လဲ”

“တတ်နိုင်သမျှ မြန်မြန်စီမံပါ။ ကျွန်တော့်အိမ်သားများနဲ့ မတွေ့ရတာ ၂ နှစ်လောက်ရှိပါပြီ။ မြန်မြန်ပြီးလေ ကောင်းလေပါပဲ”

ရိုလင်သည် ဤတိုက်ပွဲ၌ မိမိကျဆုံးရန် မဖြစ်နိုင်သကဲ့သို့ စိတ်ချလက်ချ ပြောဆိုလျက်ရှိသည်နှင့် ဆာဂျွန်လည်း အံ့အားသင့်လျက် မော့ကြည့်မိ၏။ ထိုခဏ၌ တံခါးကို ခေါက်သံကြားသဖြင့် ရိုလင်က “ဝင်ခဲ” ဟု ပြောလိုက်ရာတွင် ဟိုတယ်ရှင်သည် စက္ကူကတ်ကလေး တစ်ခုနှင့် ဝင်လာ၍ ရိုလင်အား ကတ်ကိုပေးလိုက်သဖြင့် ဖတ်ကြည့်ရာ ‘ဗလင်းဆိုးလဲ’ ဟူသော အမည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ရိုလင်သည် စက္ကူကတ်ကို ဆာဂျွန်လက်သို့ပေးအပ်၍ ‘ဗလင်းဆိုးလဲ’ ဆိုသည်မှာ ဂျိုး၏ စက်ကင်းဖြစ်ကြောင်း စက်ကင်းအချင်းချင်း စကားပြောကြရန် ပြောလေ၏။ နောက်ဆုံး၌ ဆာဂျွန်က ဤကိစ္စကို ကျွန်တော် ပြီးပြတ်အောင် စီမံပေးပါမည်ဟု တာဝန်ခံ၍ ကိစ္စပြီးစီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်

ဤနေရာသို့ ပြန်လာခဲ့ပါမည်ဟု ပြောပြီးလျှင် ဟိုတယ်ရှင်နှင့် အတူ အခန်းမှ ထွက်လာခဲ့လေ၏။

ဆာဂျွန်ထွက်သွားပြီးနောက် ရိုလင်သည် ကလောင်တံကို ကောက်၍ စာများ ရေးသားလေ၏။

ဆာဂျွန် ပြန်ရောက်လာသောအခါ၌ ရိုလင်မှာ စာနှစ်စောင်ရေးပြီး၍ တတိယ စာတစ်စောင်ကို အစပြုလျက်ရှိရာ ဆာဂျွန်အား “ခေတ္တစောင့်ပါဦး” ဟု ပြော၍ ၎င်းစာကို လက်စသတ်ပြီးမှ ဆာဂျွန်ဘက်သို့ လှည့်လေ၏။

“ကိစ္စ ပြီးခဲ့ပြီလား”

“လွယ်လွယ်နဲ့ပြီးခဲ့ပါတယ်။ ခင်ဗျားတိုက်ရမည့်လူက လူတော်တစ်ယောက်ပေပဲ”

“ဒါဖြင့် သာကောင်းတာပေါ့ခင်ဗျာ”

“တိုက်ရမည့်အချိန်က နောက် ၂:၀၀ နာရီ၊ နေရာက ဖော်ကလူးဖောင်တိန်နားမှာ သေနတ်တစ်လက်စီနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်ပြီး တစ်ယောက်ဆီတစ်ယောက် လှမ်းလာရမယ်။ ပစ်တာကတော့ ကိုယ်ပစ်ချင်တဲ့အချိန်မှာ ပစ်နိုင်တယ်။ တစ်ယောက်က ပစ်ပြီးရင် ကျန်တစ်ယောက်က ရှေ့ဆက်ပြီး လှမ်းနိုင်တယ်”

“နေရာကျလိုက်လေ ဆာဂျွန်။ လက်နက်ကကော ဘယ်လိုလဲ”

“ကျွန်တော့် ပစ္စတိုကိုသုံးဖို့ သဘောတူကြတယ်။ သိပ်ကောင်းတဲ့ သေနတ်တွေပါ။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်တော့ ခြေလှမ်းနှစ်ဆယ်ကနေပြီး မောင်းချခား အသွားကို ထိအောင်ပစ်နိုင်တယ်”

“ခင်ဗျား သိပ်လက်ဖြောင့်ပါကလား”

“အင်္ဂလန်မှာတော့ လက်အဖြောင့်ဆုံး တစ်ယောက်လို့ ဆိုကြတာပဲ”

“နေရာ ကျလိုက်လေခင်ဗျာ။ သေချင်စိတ်ရှိလာတဲ့အခါမှာ ခင်ဗျားကို ရန်စလိုက်ရင် ကိစ္စပြီးနိုင်တယ်ဗျို့”

“ကျွန်တော့်ကိုတော့ ရန်မစပါနဲ့ဗျာ၊ တောင်းပန်ပါရစေ။ ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော် မတိုက်လိုပါဘူး”

“ကျွန်တော် ကြိုးစားပြီး ရှောင်ပါမယ် ခင်ဗျာ။ ဗော်က လူးဖောင်တိန်ဆိုဟာ ဘယ်လောက်ဝေးသလဲ”

“ ၁၂ မိုင်လောက် ဝေးတယ်”

“ဒါဖြင့် တစ်နာရီခွဲ ခရီးလောက်ပေါ့။ ဒီလိုဆိုရင် အချိန်များများ မရှိတော့ဘူး။ ရှေ့လျှောက် ပျော်စရာတွေချည်း ကျန်နေအောင် စိတ်ရှုပ်စရာကိစ္စတွေ ရှင်းလင်းပစ်လိုက်ကြဦးစို့”

ဆာဂျွန်လည်း အံ့ဩသောမျက်နှာနှင့် ရိုလင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ရိုလင်ကမူ ဂရုမစိုက်ဘဲ ဆက်လက်၍ ပြောလေ၏။

“ဟောဒီမှာ စာသုံးစောင်ရှိတယ်။ တစ်စောင်က ကျွန်တော့် အမေဖို့၊ ဒုတိယစာက ကျွန်တော့် နှမဖို့၊ တတိယစာက ကျွန်တော့်ဆရာ ဂျင်နရယ် ဘိုနပတ်ဖို့။ ကျွန်တော် မတော်တဆသေလိုရှိရင် ဒီစာတွေကို စာတိုက်မှ ထည့်ပေးပါ”

“မတော်တဆဖြစ်သွားရင် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် သွားပေးပါ့မယ်။ အမေနဲ့ နှမက ဘယ်မှာနေကြသလဲ”

“ဘိုဂ်မြို့မှာ နေပါတယ်”

“ဒါဖြင့် အနီးကလေးပဲ၊ ဂျင်နရယ် ဘိုနပတ်ရဲ့ စာကိုလည်း အိဂျစ်ကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် သွားပေးပါ့မယ်။ ဘိုနပတ်ကို ကျွန်တော် တွေ့ချင်ပါတယ်”

“အိဂျစ်ကိုတောင် သွားဖို့မလိုပါဘူး။ သုံးရက်အတွင်း ပဲရစ်မြို့ကို ဘိုနပတ် ရောက်လာပါလိမ့်မယ်”

“အော်...ဟုတ်ကဲ့လား၊ ခင်ဗျား ဆရာ ဂျင်နရယ် ဘိုနာပတ်က လူထူးတစ်ယောက်ပဲဗျ။ ဒီပြင်ကော ဘာများ မှာထားစရာ ရှိသေး သလဲ”

“တစ်ခုတည်း မှာချင်ပါတယ်၊ မတော်တဆ ကျွန်တော်ကျခဲ့လို့ ရှိရင် ကျွန်တော့်အလောင်းကို မွေးသမိခင်ထံ ပို့ပေးစေချင်ပါတယ်”

“ဒါလည်း မခက်ပါဘူး။ စာပေးရင်း ခေါင်းထဲ ထည့်ယူသွားရုံ ပေါ့”

“နေရာကျသဗျာ၊ ခင်ဗျားနဲ့ တွေ့ရတာ ဘုရားသခင် ဆုံစည်း ပေးခြင်းနဲ့တူတယ်။ ကိုင်း... သွားကြစို့ ဆာဂျင်”

ရိုလင်နှင့် ဆာဂျင်တို့သည် ရိုလင်၏ အခန်းမှ ထွက်လာကြ၍ ဆာဂျင်၏ အခန်းသို့ရောက်သောအခါတွင် ဆာဂျင်သည် အခန်းထဲသို့ ဝင်၍ ပစ္စတိုသေနတ်များထည့်ထားသော သေတ္တာတစ်လုံးကို ယူခဲ့လေ ၏။ ၎င်းနောက် မိတ်ဆွေနှစ်ယောက်တို့သည် ဟိုတယ်မှ ထွက်လာ ကြ၍ အသင့်ပြင်ထားသော ဆာဂျင်၏ ‘ပိုရှေး’ပေါ်သို့တက်ပြီးလျှင် ဗော်ကလူးဖောင်တိန် ရေပန်းဆီသို့ မောင်းနှင်ကြလေ၏။

အခန်း ၄

ရီလင်နှင့် ဆာဂျန်တို့သည် မြင်းရထားကို ရွာကလေးတစ်ရွာ၌ ထားခဲ့၍ ဖော်ကလူးဖောင်တိန်သို့ ခြေကျင်လျှောက်လာခဲ့ကြရာ ရောက်လာသောအခါ၌ ဘာဂျီးတို့လူစု မရောက်သေးသည်နှင့် စောင့်ဆိုင်းနေကြရလေ၏။ ထိုအတောအတွင်း၌ ရီလင်သည် တေးချင်းတစ်ပုဒ်ကို အသံကုန်ဟစ်၍ သီဆိုလေရာ ပျော်ရွှင်၍ သီဆိုချင်းမဟုတ်ဘဲ တစ်စုံတစ်ခု ပြုမိပြုရာပြုလုပ်ပါမှ ရင်ချောင်တတ်သော သဘာဝကြောင့် သီဆိုခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဆာဂျန်ရိပ်မိလေ၏။

အနည်းငယ်ကြာလတ်သော် ဘာဂျီးနှင့် စက်ကင်းတစ်ယောက် အပြင် လူတစ်ယောက်လည်းလိုက်ပါလာလေရာ တတိယလူမှာ ဆရာဝန်တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်းကို ဆာဂျန်က ပြောပြသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ရီလင်က မိမိတို့တိုက်ရမည့်အရေးမှာ ဒဏ်ရာရရုံနှင့် မပြီးဘဲ အသက်သေသည်တိုင်အောင် တိုက်ကြရမည်ဖြစ်သောကြောင့် ဆရာဝန်တစ်ယောက် ခေါ်ဆောင်ခဲ့ခြင်းမှာ အပိုသက်သက် ဖြစ်နေကြောင်း ပြောပြလေ၏။

ဘာဂျီးတို့လူစု ချဉ်းကပ်လာကြ၍ ထုံးစံအတိုင်း ဦးညွတ်ကာ

နှုတ်ဆက်ကြပြီးနောက် ဆာဂျန်က ရိုလင်အား ဖောင်တိန်ဆီသို့သွား၍
 စောင့်နေရန် မှာထားပြီးလျှင် ဘာဂျီးတို့လူစုနှင့် စီစဉ်လေ၏။ ဆာဂျန်
 သည် သေတ္တာကိုဖွင့်၍ သေနတ်နှစ်လက်ကိုထုတ်ပြီးလျှင် ဘာဂျီး၏
 စက်ကင်းအား ပြသလေရာ စက်ကင်းသည် သေနတ်များကိုကိုင်၍
 သေချာစွာစစ်ဆေးကြည့်ရှုလေ၏။ ဘာဂျီးကမူ လုံးဝကိုင်တွယ်ကြည့်
 ရှုခြင်းမပြုချေ။ ၎င်းနောက် စက်ကင်းက ဆာဂျန်အား ရိုလင်သည်
 ဤသေနတ်များကို ကိုင်တွယ် ကြည့်ရှုဖူးပါသလောဟုမေးရာ မြင်ရုံမျှပင်
 မမြင်ဖူးကြောင်းဖြင့် ကျိန်တွယ်ပြောပြသည်တွင် စက်ကင်းက ကျိန်တွယ်ဖို့
 မလို၊ မမြင်ဖူးပါဟု ပြောလျှင် လုံလောက်ပါပြီဟု ပြောလေ၏။

ထို့နောက် အဓိပ္ပာယ်အယူအဆလွဲမှားခြင်း မပြုရန်အတွက် တိုက်
 ခိုက်ကြမည့် စည်းကမ်းချက်များကို ထပ်လောင်း ရှင်းလင်းပြောပြပြီးလျှင်
 သေနတ်များကို ယမ်းတောင့်ထိုး၍ သေတ္တာထဲသို့ထည့်ပြီးမှ သေတ္တာကို
 ဆရာဝန်၏လက်၌ အပ်ထားကြ၏။ ၎င်းနောက် ဆာဂျန်သည် သေတ္တာ
 ကို သော့ခတ်၍ သော့ကို အိတ်ထဲ၌ထည့်ပြီးလျှင် ရိုလင်ရှိရာသို့ သွား၍
 ခေါ်လာခဲ့၏။

တိုက်ခိုက်ရန် ရွေးချယ်ထားသောနေရာမှာ တောင်ကြီးတစ်လုံး၏
 ကျောက်စွန်းပေါ်၌တည်ရှိ၍ အနီးအပါးတွင် ရဲတိုက်ပျက်ကြီးတစ်ဆောင်
 ရှိ၏။ ကျောက်စွန်းပေါ်၌ အလျားပေ ၁၅၀၊ အနံပေ ၆၀ ခန့်ရှိသည့်
 ပြန့်ပြူးညီညာသော မြေပြင်ကြီးရှိရာ ထိုနေရာ၌ တိုက်ခိုက်ကြရမည်
 ဖြစ်လေသည်။ ၎င်းနောက် ဘာဂျီး၏ စက်ကင်းဖြစ်သော ဗလင်းဆိုးက
 စည်းကမ်းချက်များကို ထပ်လောင်းပြောပြသည်မှာ တစ်ယောက်ကို
 တစ်ယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင်လျက် ခြေလှမ်း ၄၀ ကွာလှမ်းသော
 နေရာတွင် အသီးသီး ရပ်နေကြရမည့်အကြောင်း၊ အချက်ပေးလိုက်သည်
 နှင့် တစ်ပြိုင်နက် တစ်ယောက်ရှိသောနေရာသို့ တစ်ယောက်လျှောက်

လာရမည့်အကြောင်း၊ မည်သူကမဆို ပစ်လိုသောအချိန်၌ ပစ်နိုင်ကြောင်း၊ ထိုကဲ့သို့ ပစ်လိုက်သဖြင့် ဒဏ်ရာရသည်ဖြစ်စေ၊ မရသည်ဖြစ်စေ မပစ်ရသောလူသည် ဆက်လက် လျှောက်နိုင်ခဲ့လျှင် လျှောက်လာ၍ မိမိသဘောကျသောနေရာမှပစ်နိုင်ကြောင်း၊ ပထမပစ်ပြီးသောလူကမူ ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်ခြင်းမပြုဘဲ မိမိရောက်သောနေရာ၌ ရပ်နေရမည် အကြောင်းများပင် ဖြစ်လေသည်။

ထိုကဲ့သို့ ရှင်းလင်းပြောပြပြီးသောအခါ ဆာဂျန်သည် သော့ကို ထုတ်၍ သေတ္တာကိုဖွင့်ပြီးလျှင် ဘာဂျိုးအား ကြိုက်ရာသေနတ်ကို ရွေးချယ်စေ၏။ ဘာဂျိုးက ရိုလင်အား ရှေးဦးစွာ ရွေးချယ်ခွင့်ပြုဖို့ ပြောသော်လည်း ရိုလင်က ငြင်းပယ်သည်နှင့် ဘာဂျိုးပင် သေနတ်တစ်လက်ကို အရင်နှိုက်ယူ လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ဆာဂျန်သည် ကျန်သော သေနတ်ကို ရိုလင်သို့ ကမ်းပေးလိုက်ရာ ရိုလင်သည် သေနတ်ကိုယူ၍ သေချာစွာပင် ကြည့်မနေဘဲ မောင်းတင်ပြီးလျှင် လက်ကို အောက်သို့ ချကာ ကိုင်ထားလေ၏။ ထိုအတောအတွင်း၌ ဗလင်းဆိုးသည် ခြေလှမ်း ၄၀ တိုင်းထွာ၍ ကြိမ်လုံးစိုက်ထူကာ မှတ်ထားလေ၏။

ဘာဂျိုးသည် ဦးထုပ်နှင့် အင်္ကျီတို့ကိုချွတ်၍ ပထမနေရာ၌ ရပ်နေလေရာ ဆရာဝန်နှင့် စက်ကင်းနှစ်ယောက်တို့သည် နံဘေးမှရှောင်နေကြ၏။ ရိုလင်သည် ဦးထုပ်နှင့် အင်္ကျီကို ချွတ်ချ၍ ဒုတိယနေရာသို့ သွားပြီးလျှင် ဘာဂျိုးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ကာ ရပ်နေလေ၏။ ထို့နောက် စက်ကင်းတစ်ယောက်က အချက်ပေးလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ရိုလင်သည် ညနေခင်းအချိန်တွင် အညောင်းပြေ လမ်းလျှောက်သော အမှုအရာမျိုးဖြင့် ခပ်အေးအေးလျှောက်လာလေရာ ဘာဂျိုးမူကား သေရေးရှင်ရေးကိစ္စတစ်ခု ဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ သတိနှင့်လျှောက်လာလေ၏။ လူနှစ်ယောက်တို့သည် သေနတ်ကို အဆင်သင့်ကိုင်လျက်

မျက်နှာချင်းဆိုင် လျှောက်လာကြသဖြင့် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် နီးကပ်သည်ထက် နီးကပ်လာလေရာ ဘာဂျိုးသည် ရှေးဦးစွာ ရပ်တန့်၍ သေနတ်ဖြင့်ချိန်ပြီးလျှင် ၁၀ လှမ်းခန့်ဝေးကွာသော နေရာ၌ရှိသည့် ရိုလင်ကို ပစ်လိုက်၏။ ကျည်ဆန်သည် ရိုလင်ကို မထိမှန်ဘဲ ဆံပင်တစ် ခွေကိုသာလျှင် ပြတ်ကျသွားစေရာ ဘာဂျိုးသည် စက်ကင်းများရှိရာသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သဖြင့် စက်ကင်းများက “ပစ်ပါတော့ မော်ယော၊ ပစ်ပါတော့” ဟု အော်၍ ပြောလိုက်ကြ၏။

ဘာဂျိုးမှာမူ သေနတ်နှင့် ပစ်ပြီးသည်နောက် မိမိ၏ နေရာတွင် မလှုပ်မရှားဘဲ ရပ်နေလေ၏။

ထိုအခါ ရိုလင်က “ကျွန်တော်ပစ်ချင်တဲ့ အချိန်ကျတော့မှ ပစ်ချင် သလို ပစ်နိုင်ခွင့်ရှိတယ် မဟုတ်ပါလား ခင်ဗျာ။ မော်ယော ဘာဂျိုးက ပစ်ပြီးပြီမို့ သူ့ကို ကျွန်တော် ပြောချင်တဲ့ စကားကလေး ပြောစမ်းပါ ရစေလား ခင်ဗျာ” ဟု ပြောပြီးလျှင် ဘာဂျိုး ဘက်သို့ လှည့်လျက် “ဒီကနေ့မနက် စကားပြောကြတုန်းက ကျွန်တော်က တစ်ဆိတ် အလျှင် လိုလွန်းသွားတယ် ထင်ပါရဲ့ ခင်ဗျာ” ဟု စကားပြောပြော လိုက်၏။ ဘာဂျိုးကမူ ရိုလင်၏ စကားကို အရေးမလုပ်ဘဲ “ပစ်ပါ ခင်ဗျာ” ဟူ၍သာ ပြန်ပြော၏။

(လင်) “ကျွန်တော်ဟာ စစ်မှုထမ်းတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်ပြန်၊ ဂျင်နရယ် ဘိုနပတ်ရဲ့ ကိုယ်ရံတော်တစ်ယောက်လည်းဖြစ်ပြန်လေတော့ သူ့အကြောင်းကို ကြားရတဲ့အခါမှာ မခံချင်တဲ့ စိတ်အလျောက် ပြုမိ ပြုရာ ပြုမိပေလိမ့်မယ်ဆိုတာကို ခင်ဗျား သဘောပေါက်တယ် မဟုတ် ပါလား ခင်ဗျာ”

“ပစ်ပါ ခင်ဗျာ၊ ပစ်ပါ”

“ခင်ဗျား ပြောတဲ့ အီတာလျှံ စကားပုံဟာ ဂျင်နရယ် ဘိုနပတ်ကို

စစ်ရှုံးလို့မို့ မလိုမုန်းတီးတဲ့ လူတွေက စတင်ပြီး တီထွင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်လို့ ဘိုနပတ်ရဲ့ ဂုဏ်အသရေကို မထိခိုက်နိုင်ပါဘူးလို့ တစ်ခွန်းတည်း ပြောလိုက်ပါ ခင်ဗျာ။ ဒီသေနတ်ကို ပစ်ချပြီး ခင်ဗျား လက်ကို ကျွန်တော် ဆွဲပါ့မယ်။ ခင်ဗျားလည်း သတ္တိကောင်းတဲ့သူ တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော်သိပါတယ်”

“ခင်ဗျား ဂျင်နရယ်က ပြင်သစ်ရိုးရာ မင်းဆက်တစ်ယောက် ယောက်ကို နန်းပေါ်ပြန်မတင်မပေးသမျှ ကာလပတ်လုံး ခင်ဗျားပြောစေလိုတဲ့စကားကို ကျွန်တော် မပြောနိုင်ပါဘူး ခင်ဗျာ”

“သမ္မတ အစိုးရ စစ်ဗိုလ်တစ်ယောက်က ခင်ဗျားပြောသလို ဘယ့်နှယ်လုပ်ပေးနိုင်ပါ့မလဲ ခင်ဗျာ”

“ဒီလိုဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်ပြောခဲ့တဲ့ စကားကို မရုပ်သိမ်းနိုင်ပါဘူး။ ပစ်ပါ ခင်ဗျာ၊ ပစ်သာ ပစ်ပါတော့”

ရိုလင်လည်း သေနတ်နှင့်မပစ်သေးဘဲ အေးအေး ဆေးဆေး လုပ်နေရာတွင် ဘာဂျိုးသည် မြေကြီးကို ခြေနှင့်ဆောင့်လျက် “ပစ်ပါတော့ဗျာ၊ ပစ်ပါ ပစ်ပါ” ဟု ဟစ်အော် ပြောဆိုလေ၏။

ဤတွင် ရိုလင်သည် သေနတ်ကို အထက်သို့ထောင်၍ လေထဲသို့ ပစ်တော့မည်ပြုလေရာ ဘာဂျိုးက “မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ၊ အပေါ်တော့ ထောင်မပစ်ပါနဲ့။ အပေါ်ထောင်ပစ်ရင်တော့ ကျွန်တော်က အသစ်ပြန်စပြီး ခင်ဗျား ပထမပစ်ဖို့ တိုက်တွန်းရလိမ့်မယ်”

“တယ်ခက်တဲ့ လူပါလား၊ မသေစေချင်လို့ ရှောင်ပေမဲ့ ရှောင်မဖြစ်အောင် အကျပ်ကိုင်နေတော့တာကိုးဗျာ။ ကိုင်း... ဒါလောက်တောင် ရှိမှ သွားရှာလေရော့ကွာ” ဟု ပြောလျက် ရိုလင်သည် သေနတ်ကို ချိန်မနေဘဲ ပစ်လိုက်လေ၏။ ဘာဂျိုးသည် ရင်ဘတ်ပေါ်သို့ လက်နှင့် ရုတ်တရက် ဖုံးအုပ်ကာ ယိမ်းယိုင်နေပြီးမှ မြေကြီးပေါ်သို့ မျက်နှာနှင့်

ကျသွားလေ၏။ ရိုလင် ပစ်လိုက်သော ကျည်ဆန်သည် ဘာဂျိုး၏ နှလုံးသားကို ဖောက်သွားလေပြီ။

ဆာဂျွန်သည် ဘာဂျိုး လဲကျသွားသည်ကိုမြင်၍ ရိုလင်ထံသို့ ပြေးသွားပြီးလျှင် ဦးထုပ်နှင့်အင်္ကျီ ချွတ်ထားသောနေရာသို့ ဆွဲခေါ် သွားရာ ရိုလင်က “ဒီလူပါ သုံးယောက်ရှိပြီ ခင်ဗျာ၊ သူ့ကိုတော့ မသေပါစေနဲ့လို့ ကျွန်တော် ကြိုးစားတာ ခင်ဗျား မြင်တဲ့အတိုင်းပါပဲ”

ဆရာဝန်သည် ဘာဂျိုးကို စမ်းသပ်ကြည့်ရှု၍ အသက်ကုန်နေ ကြောင်း တွေ့ရလေရာ ရိုလင်လည်း မိမိသေနတ်ကို ဆာဂျွန်သို့ ပြန် အပ်၍ ဗလင်းဆိုးလည်း မြေပေါ်၌ ကျနေသော ဘာဂျိုး၏ သေနတ် ကို ကောက်ယူပေးအပ်လေ၏။ ဗလင်းဆိုးကမူ ရိုလင်ကိုကြည့်လျက် “ခင်ဗျား လူသတ်တဲ့ဇာတာ ပါတယ်ဗျို့” ဟု ပြောလေ၏။

အခန်း ၅

ဟိုတယ်သို့ ပြန်ရောက်ကြသောအခါ ဆာဂျွန်သည် မိမိအခန်းသို့ တက်သွား၍ သေနတ်များကို သိမ်းထားခဲ့ပြီးလျှင် ရိုလင်အပ်ထားသော စာသုံးစောင်ကိုယူလာ၍ ရိုလင်အား ပေးအပ်လေ၏။ ရိုလင်သည် စာသုံးစောင်အနက် မိခင်ထံသို့ ရေးထားသောစာကို ဖွင့်ဖတ်ရင်း မျက်ရည်များစီးကျလာလေရာ ဆာဂျွန်လည်း အံ့ဩစွာနှင့် ငေးကြည့်နေလေ၏။ စာဖတ်၍ ဆုံးသောအခါ၌ ရိုလင်က “ဪ... အေးအေး ဆေးဆေး သေများသွားလျှင်တော့ ဒီစာကလေးဖတ်ပြီး ဘယ်လောက်များ ငိုရှာမယ်လို့” ဟု ပြောလျက် စာသုံးစောင်လုံးကို ဆုတ်၍ မီးရှို့ပစ်လိုက်လေ၏။ ၎င်းနောက် ရိုလင်သည် ဂျင်နရယ် ဘိုနပတ်ထံသို့ အောက်ပါစာတစ်စောင်ကို ရေးလေ၏။

ကျွန်တော်ပြောသည့်အတိုင်း ဖြစ်နေပါသည်။ ကျွန်တော် ရှင်၍ သူ သေပါသည်။ ကျွန်တော်ပြောသည့်အတိုင်း မှန်သည်ဟု ဝန်ခံထိုက်ပါသည်။

ရိုလင်

ရိုလင်သည် စာကိုစာတိုက်သို့ထည့်ရန် အစေခံအား ပေးအပ်ပြီးနောက် ဆာဂျွန်ဘက်သို့လှည့်လျက်

(လင်) “ကျွန်တော့်အတွက် အလွန်အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စကြီးကို ဆောင်ရွက်ပေးပြီးလို့မို့ ကျွန်တော်ကဖြင့် ဆာဂျန်ကို မိတ်ဆွေစစ်ကြီး တစ်ယောက်ရယ်လို့ အသိအမှတ်ပြုပြီးပါပြီ။ ဆာဂျန်က ကျွန်တော့်ကို ဤနည်းအတူ သဘောထားနိုင်ပါသလား ခင်ဗျား”

ဆာဂျန်သည် နှုတ်ဖြင့် အဖြေမပေးဘဲ ရိုလင်အား လက်ကိုဆန့် တန်းပေးလိုက်ရာ ရိုလင်လည်း ဝမ်းမြောက်စွာ ကိုင်လှုပ်လေ၏။ ထို့ နောက် ရိုလင်က မိမိသေခဲ့လျှင် မိမိအလောင်းကို မိခင်ထံသို့ ဆာဂျန် ကိုယ်တိုင် ပို့မည်ဖြစ်သောကြောင့် ယခုမသေဘဲရှိရာတွင် မိမိနှင့် အတူ မိခင်ထံသို့ လိုက်ခဲ့စေလိုကြောင်းပြောလေရာ ဆာဂျန်က မိမိမှာ အတိ အကျ သတ်မှတ်ထားသော ခရီးစဉ်မရှိဘဲ ခြေဦးတည့်ရာ သွားမည်ဟု ကြံရွယ်ထားသောကြောင့် ရိုလင်နှင့်အတူလိုက်ရန် မခဲယဉ်းကြောင်း ပြန်ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ရိုလင်က မိခင်ရှိနေသော ဘိုဂ်မြို့၌ ရက်သတ္တ နှစ်ပတ်ခန့်နေပြီးလျှင် မိမိနှင့် အတူ ပဲရစ်မြို့သို့ လိုက်ခဲ့ပါက ဂျင်နရယ် ဘိုနပတ်နှင့် မိတ်ဆက်ပေးနိုင်ကြောင်းပြောရာ ဆာဂျန်လည်း ၎င်းအကြံ ကို သဘောတူလေ၏။ ထို့နောက် ထွက်ခွာမည့်နေ့ရက်ကို ရွေးချယ် ကြရာ ဆာဂျန်၏ ‘ပိုရှေး’ မှာ အဆင်သင့် ရှိနေသည်ဖြစ်သောကြောင့် ၎င်းည၌ပင် ထွက်ခွာကြဖို့ စီစဉ်ကြလေ၏။

မိတ်ဆွေနှစ်ယောက်တို့သည် ဟိုတယ်၌ ညစာ စားကြ၍ ကိုးနာရီ ထိုးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ပိုရှေးနှင့် ထွက်လာခဲ့ကြရာ မကြာမီအတွင်း အိပ်ပျော်ခြင်းသို့ ရောက်ကြသည်ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဤအခိုက်အတန့် တွင် ရိုလင်၏ အိမ်သူအိမ်သားများအကြောင်းကို ဖော်ပြရပေမည်။

ရိုလင် မွန်ထရီဘဲလ်မှာ ၁၇၇၃ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ တစ်ရက်နေ့တွင် မွေးဖွား၍ နပိုလီယန် ဘိုနပတ်ထက် ၄ နှစ်ကျော်ကလေးမျှ ငယ်လေ သည်။ ဖခင်မှာ စစ်မှုထမ်း ကာနယ်ချာ (လစ) မွန်ထရီဘဲလ်ဖြစ်၍

မိခင်မှာ ကရီယိုလ်ပြည်သူ ကလိုတီလ်ဒီ ဖြစ်ရာ ၁၈ နှစ်အရွယ် နှမ တစ်ယောက်နှင့် ၁၂ နှစ် အရွယ် ညီတစ်ယောက်ရှိလေသည်။ နှမအမည် မှာ အမိလီဖြစ်၍ ညီကလေးမှာ အက်ဒွပ်ဟု ခေါ်လေသည်။ ၉ နှစ် သားအရွယ်တွင် ရိုလင်မှာ ပဲရစ်မြို့စစ်ကျောင်းသို့ ပို့ထား၍ ကျောင်း ဆရာကြီး၏ ကောင်းမွန်သော အစီရင်ခံချက်အရ နပိုလီယန်က သာမန် စစ်သားပညာသင်ကျောင်းမှ အရာရှိပညာသင်ကျောင်းသို့ ကူးပြောင်း သင်ကြားခွင့်ပြုခဲ့လေသည်။ ငယ်ရွယ်စဉ်အခါမှစ၍ ရိုလင်မှာ ကျွန်ုပ်တို့ ကြံ့ခဲရသည့်အတိုင်း ရန်ဖြစ်ဖို့ရာ ဦးမလေးသော သူငယ်တစ်ယောက် အဖြစ်နှင့် ထင်ရှားခဲ့လေသည်။ နပိုလီယန်မှာ ရိုလင်ကဲ့သို့ ရန်ဖြစ်တတ် သော ဝါသနာမရှိဘဲ ခိုင်မြဲသော စိတ်ရှိခြင်းနှင့် အရှုံးမပေးတတ်သော ဇွဲရှိခြင်းတို့တွင် ရိုလင်နှင့် တူညီလေသည်။ နပိုလီယန်သည် ရိုလင်၌ မိမိနှင့်တူညီသော ဝါသနာတို့ကို သိပြီးသည်ဖြစ်၍ သူငယ်၏ ချွတ်ယွင်း ချက်များကို ဗွေမယူဘဲ ချစ်ခင်မြတ်နိုးခြင်းရှိခဲ့ရာ ရိုလင်ကလည်း နပို လီယန်ကို ဆရာကောင်းတစ်ယောက်ဟူ၍ သိမြင်သည့်အလျောက် ဆည်းကပ်ခဲ့လေသည်။

နှစ်ပေါင်းများစွာ ကျော်လွန်၍ နပိုလီယန်သည် အိတလီပြည်စစ် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဖြစ်လာသည့်အခါ ရိုလင်အား ကိုယ်ရံတော်အရာ၌ ခန့် ထားပြီးလျှင် ထိုခေတ်က နိမိတ်မကောင်းဟု ယူဆကြသော လူဝီအမည် မှ ရိုလင်ဟူသော အမည်သို့ ပြောင်းလဲမှည့်ခေါ်လေ၏။ ရိုလင်သည် အိတလီပြည်၌ စစ်ပွဲပြီးသည့်နောက် ပဲရစ်မြို့တော်သို့ နပိုလီယန်နှင့် အတူ ပြန်လာခဲ့၏။

အခန်း ၆

ကျွန်ုပ်တို့သည် ရိုလင်နှင့် ဆာဂျန်တို့ကို ထားခဲ့၍ ဤဝတ္ထုတွင် အရေးကြီးသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးအဖြစ်နှင့် ပါဝင်သည့် မော်ဂင်အကြောင်းကို ဆက်လက် ပြောပြရပေဦးအံ့။ ထိုသူကား အခြား မဟုတ်။ အဗီန့်မြို့ ဟိုတယ်တွင်းသို့ လက်နက် အပြည့်အစုံကိုင်စွဲကာ နေ့ခင်းကြောင်တောင်လာ၍ အရက်ကုန်သည် ပိကော့၏ ငွေ ၂၀၀၀ ပြန်ပေးခဲ့သော လူပင် ဖြစ်လေသည်။

မော်ဂင်သည် ဟိုတယ်အပြင်သို့ ရောက်သောအခါ မိမိချိတ်ထားခဲ့သော မြင်းပေါ်သို့ ခုန်တက်၍ မြို့ပြင်သို့ စိုင်းသွားပြီးလျှင် ၆ ဖာလုံခန့် ရောက်သောအခါမှ မျက်နှာဖုံးကိုဖြုတ်၍ ဆက်လက်စိုင်းသွားလေ၏။ လူဆိုးခေါင်းဆောင်အဖြစ်နှင့် နာမည်ကြီးလှသဖြင့် ကြောက်မက်ဖွယ်သော ရုပ်အဆင်းရှိလိမ့်မည်ဟု ခန့်မှန်းကြသောသူများသည် မြင်းစိုင်းသွားသော မော်ဂင်ကို မြင်ကြရပါက မိမိတို့ထင်ခြေ မကိုက်သဖြင့် မော်ဂင် ဖြစ်နိုင်မည်မဟုတ်ဟု ဆိုကြပေလိမ့်မည်။ စင်စစ်မှာ မျက်နှာဖုံး ဖြုတ်လိုက်သောအခါ၌ မော်ဂင်၏ မျက်နှာသည် အလွန်တရာ အဆင်ပြေ၍ သိမ်မွေ့သော မျက်နှာထားလည်း ရှိလျက်ဖြစ်သောကြောင့် မိန်းမလျာတစ်ယောက်ဟူ၍ပင် မှတ်ထင်ကြပေလိမ့်မည်။

မော်ဂင်သည် မျက်နှာကို အနည်းငယ် ဖုံးအုပ်မိသည့်တိုင်အောင် ဦးထုပ်ကိုအောက်သို့ဆွဲချကာ ဆောင်းထားလျက် အော်ရိန်းမြို့ထဲသို့ ဝင်သွား၍ အိမ်ကြီးတစ်ဆောင်၏ ဝင်းထဲသို့ ဝင်မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဝင်းတံခါး ပိတ်သွားပြီးလျှင် အစေခံတစ်ယောက်က မြင်းကုပ်ကို ကိုင် ထားစဉ် မြင်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလေ၏။

“မင်းသခင် ရှိသလားဟေ့”

“မရှိဘူး ကိုယ်တော်၊ မနေ့ညက ထွက်သွားပါတယ်။ သို့သော် ကိုယ်တော်လာရင် အဖွဲ့ကိစ္စအတွက် သွားတယ်လို့ပြောဖို့ မှာသွားပါတယ်”

“ကောင်းပြီ၊ မြင်းကို ရှလကာရည် လိမ်းပေးပြီး မြင်းစာမကျွေးဘဲ လူစားတဲ့ ပြောင်းဆန်အကောင်း ကျွေးလို့က်စမ်းဟေ့။ တစ်နေ့အတွင်း မိုင် ၁၀၀ ကျော် စီးလာခဲ့ရတယ်ကွဲ့”

“နေရာ ကျခဲ့ရဲ့လား ကိုယ်တော်”

“နေရာကျပါတယ်၊ မြင်းရထားကော ပြင်ပြီးပြီလား”

“အသင့်ပြင်ထားပါတယ် ကိုယ်တော်၊ ဒရိုင်ဘာလည်း ရောက်နေပါပြီ။ သခင်က သူရောက်တာကို ဒရိုင်ဘာ မြင်စေချင်လို့ ဒရိုင်ဘာကို အိမ်ပြင်မှာထားဖို့ မှာသွားတယ် ကိုယ်တော်”

“ဒရိုင်ဘာက မင်းသခင်ကို မောင်းပို့ရလိမ့်မယ်လို့ ထင်နေသလား”

“ဟုတ်တယ် ကိုယ်တော်၊ သခင် နယ်ကူးလက်မှတ်ကို ကိုယ်တော်ဖို့ ထားခဲ့ပြီး ကိုယ်တော်လက်မှတ်နဲ့ ထွက်သွားလေရဲ့။ ပုလိပ်တွေ ဘယ်လိုပါးပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ ဝှက်တဲ့ခြေရာကို မဖော်နိုင်ပါဘူး ကိုယ်တော်”

“ကုန်းနှီးမှာ ချိတ်ထားတဲ့ အိတ်ကို ဖြုတ်ခဲ့စမ်းဟေ့”

အစေခံသည် ကုန်းနှီး၌ ချိတ်ထားသော အိတ်ကို ဖြုတ်၍ မော်ဂင် ထံသို့ ယူလာခဲ့ရာတွင် လေးလံလှသဖြင့် လက်မှလွတ်ကျသွားသည်နှင့် ငွေများပါလာခဲ့သည်ဟု ရိပ်မိလေ၏။ ၎င်းနောက် မော်ဂင်အတွက် ညစာပြင်ဆင်ကျွေးမွေးသဖြင့် မော်ဂင်လည်း ညစာ စားသောက်ဆဲတွင် အစေခံအား မြင်းရထားကို အိမ်ပေါက်တွင် ကပ်လျက်ရပ်ထား၍ တံခါးကို အသင့်ဖွင့်ထားရန် စေခိုင်းလိုက်၏။ ဒရိုင်ဘာအား ပထမ ခရီးစဉ်အတွက် ပေးရမည့် မြင်းရထားခကိုလည်း ပေးထားရန် အပ်နှင်းလိုက်၏။

ညစာစားပြီးသောအခါ အစေခံဝင်လာ၍ မြင်းရထားအသင့်ပြင်ပြီးကြောင်း ပြောလေရာ မော်ဂင်သည် ငွေအိတ်ကိုယူ၍ အိမ်ပေါက်မှ မြင်းရထားပေါ်သို့ လှမ်းတက်ပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အစေခံက ဒရိုင်ဘာအား လမ်းခရီး၌ မိမိသခင်ကို မနှိုးရန်မှာထားရင်း ရထားတံခါးကို ပိတ်လိုက်လေ၏။

ဒရိုင်ဘာသည် မြင်းများကို ကျာပွတ်နှင့်ရိုက်၍ မြင်းရထားထွက်ခွာသည်တွင် မော်ဂင်သည် ပြတင်းပေါက်များကို ပိတ်၍ ငွေအိတ်ကို ထိုင်ခုံအောက်တွင် ဝှက်ထားပြီးနောက် အိပ်စက်ရန် ပြင်ဆင်လေ၏။ စင်စစ်မှာ ဂျေဟူး ရဲဘော်အဖွဲ့ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သော မော်ဂင်သည် အိမ်ရှင် ဖြစ်သည့် ရိဘီယာနယ်စားကြီးအသွင်ဖြင့် ခရီးသွားနေခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

မော်ဂင်သည် ည ၁၁:၀၀ နာရီ အချိန်တွင် ဗလင်းရွာသို့ ဆိုက်ရောက်လာလေရာ ရထားကို ရပ်တန့်၍ မြင်းများလဲလှယ်လျက်ရှိစဉ် ဒရိုင်ဘာဟောင်းက ဒရိုင်ဘာသစ်အား ခရီးသည်၏ ရက်ရောစွာ ‘တစ်’ ပေးတတ်သောဝါသနာအကြောင်းကို ပြောပြ၍ ၎င်းအား မနှောင့် ယှက်ဖို့ သတိပေးလေ၏။ မော်ဂင်လည်း မိမိအကြောင်းကို ဖွင့်၍ ဒရိုင်ဘာဟောင်းအား ၁၀ဝိ တန် စက္ကူတစ်ချပ် ပေးပြီးလျှင် ဒရိုင်ဘာသစ်လည်း

သူကဲ့သို့ သွက်သွက်မောင်းနှင်ပါက သူရသလို ဆုရစေမည်ဟု ကတိ ထားလေ၏။ ဒရိုင်ဘာသစ်လည်း စိတ်ချပါဆို၍ ရထားပေါ်သို့ တက်ပြီး လျှင် မြင်းများကို နှင်လေရာ မြင်းရထားလည်း လိုင်းယွန်းမြို့ဘက်သို့ တစ်ဟုန်တည်း ထွက်လာခဲ့လေ၏။

လိုင်းယွန်းမြို့သို့ရောက်၍ မြင်းသစ်များ လဲလှယ်တပ်ဆင်လျက်ရှိ စဉ် ကျောက်တိုင်ပေါ်၌ ထိုင်လျက်ရှိသော လူတစ်ယောက်သည် မြင်း ရထားအနီးသို့ ချဉ်းကပ်၍ စကားတီးတိုးပြောလိုက်သည်တွင် မော်ဂင် မှာ အံ့ဩသွား၏။

“ဟုတ်ကဲ့လား ကိုယ့်လူရယ်”

“ကျွန်တော့်မျက်စိနဲ့ မြင်လိုက်ရပါတယ်”

“သူတို့ကို ဒီအတိုင်း ပြောပြလိုက်ရမလား”

“ပြောပြလိုက်ပါ၊ မြန်မြန်ရောက်အောင်သွားပါတော့”

“ဆာဗတ်က လူစုတွေက သိပြီးကြပြီလား”

“သိပြီးကြပါပြီ၊ ဆာဗတ်နဲ့ ဆူး အကြားမှာ မြင်းတစ်စီး အဆင် သင့် တွေ့ရပါလိမ့်မယ်”

ထိုခဏ၌ ဒရိုင်ဘာရောက်လာသည်နှင့် စကားပြောနေသော လူ သည် မြင်းရထားအနီးမှ ထွက်ခွာသွားလေရာ ဒရိုင်ဘာက မော်ဂင်အား မည်သည့်လမ်းကို မောင်းရမည်နည်းဟု မေးသဖြင့် ဘိုဂ်လမ်းမှ မောင်း ရမည်ဟု ပြန်ပြောလေ၏။

“ည ၉:၀၀ နာရီ ရောက်ချင်တယ်ဟေ့၊ ရောက်နိုင်လျှင် ဆိုးဒဂါး ၃၀ ပေးမယ်”

“၅:၀၀ နာရီအတွင်း ၄၂ မိုင်တောင် ရောက်ချင်တာလား၊ ကြိုးစား ရမှာပေါ့ ခင်ဗျာ”

ဒရိုင်ဘာလည်း ခရီးပြင်း နှင်လာခဲ့၍ နာရီများမှာ ၉:၀၀ နာရီ ထိုးဆဲ၌ပင် မြင်းရထားလည်း ဆာဗတ်မြို့ထဲသို့ မောင်းဝင်လာခဲ့လေ၏။

“ဒီစခန်းမှာ မြင်းသစ်မလဲဘဲ ဆူးမြို့ လမ်းတစ်ဝက်ရောက်အောင် တောက်လျှောက်မောင်းပို့နိုင်လျှင် ဆုငွေ ၆ ကျပ် အပိုထပ်ပေးမယ်ဟေ့” ဟု မော်ဂင်က အော်ပြောလိုက်သဖြင့် ဒရိုင်ဘာက “စိန်လိုက်ဗျာ” ဟု ပြန်ပြောပြီးလျှင် မရပ်မနားဘဲ ဆက်လက် မောင်းနှင်သွားပြန်လေ၏။ ဆာဗတ်မြို့အပြင်ဘက် မိုင်ဝက်ခန့် ရောက်လာကြသောအခါ မော်ဂင် သည် မြင်းရထားသို့ ရပ်စေ၍ ဇီးကွက်မြည်သော အသံမျိုးဖြင့် အချက် ပေးလိုက်သည်တွင် မနီးမဝေးမှ ထိုနည်းအတူ ဇီးကွက်မြည်သံ ကြားရ လေ၏။ ထိုအခါ မော်ဂင်သည် ငွေအိတ်ကိုယူ၍ မြင်းရထားပေါ်မှ ဆင်းလာပြီးလျှင် ဒရိုင်ဘာအား ကတိထားသည်အတိုင်း ဆုပေးလိုက်ရာ တွင် ဒရိုင်ဘာသည် မျက်စိတစ်ဖက်ကို ဒင်္ဂါးဖြင့်ပိတ်ကာ ရှေ့သို့မျှော် လျက် ကြည့်နေသေး၏။ မော်ဂင်သည် ဒရိုင်ဘာ၏ အပြုအမူကို မြင်၍ အဓိပ္ပာယ် တစ်စုံတစ်ခုရှိကြောင်း ရိပ်မိသည်နှင့်=

“ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ ကိုယ့်လူရဲ့”

“အဓိပ္ပာယ်ကတော့ မျက်စိတစ်ဖက်ကို ပိတ်ထားပေမဲ့ ကျန်တဲ့ တစ်ဖက်က မြင်ရသေးတာပဲလို့ ပြောချင်တာပဲ”

“ဟား ဟား ဟား ဟုတ်ပါပေ့ကွယ်၊ ကျန်တဲ့တစ်ဖက်ကိုပါ ပိတ်ပေးလျှင်ကော”

“ဒီလိုဆိုလျှင်တော့ မမြင်တော့ဘူး ခင်ဗျာ”

“တကယ်လာတဲ့ လူပါတကားကွယ် ရော့”

မော်ဂင်သည် အိတ်ထဲမှ ရွှေဒင်္ဂါတစ်ပြားကိုထုတ်၍ ဒရိုင်ဘာအား ပေးလိုက်သည်တွင် ဒရိုင်ဘာသည် ရွှေဒင်္ဂါးကို မျက်စိတစ်လုံးရှေ့၌ ကွယ်ပြု၍ မြင်းရထားကိုပြန်လှည့်ပြီးလျှင် ဆာဗတ်မြို့ဘက်သို့ ပြန် မောင်းသွားလေ၏။

မြင်းရထား ကွယ်ပျောက်သွားနေသည့်နောက်၌ မော်ဂင်သည် သော့ကလေးတစ်ချောင်းကိုထုတ်၍ အပေါက်တွင် လေမှုတ်သွင်းကာ

စူးရှသောအသံ ဖြစ်ပေါ်စေရာတွင် မနီးမဝေးအရပ်မှ အလားတူ အသံ တစ်ခုပေါ်ထွက်လာ၍ မြင်းစီးသော လူတစ်ယောက်ရောက်လာလေ၏။ မော်ဂင်သည် မျက်နှာကို မျက်နှာဖုံးစွပ်လျက်ရှိရာ မြင်းစီးသမားက စတင်၍

“ဘယ်သူ၏ နာမ အရ ရောက်လာသလဲ”

“ပရောဖက် အယ်လီရှာ၏ နာမ အရ လာခဲ့ခြင်းဖြစ်တယ်”

“ဒါဖြင့် ကျွန်ုပ်မျှော်နေတဲ့ လူမှန်တယ်”

မြင်းစီးသမားသည် မြင်းပေါ်မှ ဆင်းလေ၏။ ထိုအခါ မော်ဂင်က

“သင်က ဆရာလား၊ တပည့်လား”

“တပည့်ဖြစ်ပါတယ်”

“သင့်ဆရာ ဘယ်မှာလဲ”

“ဆီးလုံးမှာ ရှိတယ်”

“ဒီကနေ့ အဖွဲ့သား ဘယ်နှယောက် ရောက်နေသလဲ”

“ ၁၂ ယောက်ပါ”

“ကောင်းပြီ၊ နောက်လူများလာလျှင် ဆီးလုံးကို ညွှန်လိုက်”

၎င်းနောက် တပည့်ဆိုသောလူသည် မော်ဂင်၏လက်မှ အိတ်ကို ကုန်းနှီးတွင် ချိတ်ပေး၍ မော်ဂင်အား မြင်းပေါ်သို့ တက်စေရန် မြင်းဇက်ကို ကိုင်ပေးသဖြင့် မော်ဂင်လည်း မြင်းပေါ်သို့ လွှားတက်ပြီးလျှင် မှောင်မိုက်ထဲ၌ မြင်းစိုင်း ထွက်သွားလေ၏။ လက်ယာဘက်၌ ဆီးလုံးတောကြီးရှိလေရာ မော်ဂင်သည် ၁၀ မိနစ်ခန့် မြင်းစိုင်း၍ တောကို ကျော်လွန်လာသည်တွင် ကွင်းပြင်ကြီးအလယ်၌ အဆောက်အဦကြီး တစ်ခု ပေါ်ထွက်လာလေ၏။ မော်ဂင်သည် အဆောက်အဦကြီးရှေ့၌ မြင်းကို ဇက်သတ်၍ရပ်တန့်လေရာ ၎င်း အဆောက်အဦကြီးမှာ ချာတရ ဆီးလုံးခေါ် ဘုရင်ဂျီ ဘုန်းကြီးကျောင်းကြီး ဖြစ်လေသည်။

ထို့နောက် မြင်းပေါ်မှမဆင်းဘဲ မော်ဂင်လည်း ဝင်းတံခါးကို သေ
နတ်နှင့် သုံးချက်ဆောင့်လိုက်ရာ မကြာမီ လူတစ်ယောက် ချဉ်းကပ်
လာ၍ စစ်ဆေးမေးမြန်းလေ၏။

“ဘယ်သူခေါ်သလဲ”

“အယ်လီရှားထံက လာတဲ့လူပဲ”

“ဘယ်ရှင်ဘုရင်ရဲ့ ကျေးကျွန်ဖြစ်သလဲ”

“ဂျေဟူးဘုရင်ပါ”

“ဘယ်သူ့ကို သုတ်သင်ဖို့လဲ”

“အာဟတ်ကို သုတ်သင်ဖို့ပါ”

“သင်က ဆရာလား၊ တပည့်လား”

“ဆရာပဲ”

“ကောင်းပြီ ဝင်နိုင်ပါတယ်”

စစ်ဆေးသော လူသည် ဝတ်လုံဖြူကြီးဖြင့် ဝတ်ဆင်လျက်ရှိရာ
ကျေနပ်သောအခါမှ တံခါးကို တစ်ဖက်တည်းဖွင့်ပေး၍ မော်ဂင်ဝင်ပြီး
သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ချက်ချင်းပိတ်လိုက်လေ၏။

အခန်း ၇

မော်ဂင်သည် ကုန်းနှီး၌ချိတ်ထားသော ငွေအိတ်ကို ဖြုတ်ယူ၍ မြင်းကို တံခါးစောင့် လက်သို့ ပေးထားခဲ့ပြီးလျှင် မည်သည့်အခန်း၌ အစည်းအဝေး ကျင်းပကြသည်ကိုလည်း မေးမြန်းလေ၏။ တံခါးစောင့်က စည်းဝေးသော အခန်းအမည်ကို ပြောပြ၍ ယခုတစ်လောတွင် အဆောက်အဦကြီးပတ်ဝန်းကျင်၌ မသင်္ကာသော လူများကို မကြာခဏတွေ့မြင်ရသောကြောင့် သတိ ဝီရိယနှင့် စောင့်ကြည့်နေကြောင်း ပြော၏။ ထို့နောက် မော်ဂင်က မြင်းကို မြင်းစောင်းသို့ တစ်ယောက်ယောက် အားပို့စေပြီးလျှင် မိမိအား စည်းဝေးသော အခန်းသို့ လိုက်ပို့ရန် ပြောလေရာ တံခါးစောင့်သည် အခြားလူတစ်ယောက်ကို ခေါ်၍ မြင်းကို အပ်ပြီးနောက် မီးရှူးတိုင်တစ်တိုင်ကို ထွန်းညှိလေ၏။ မော်ဂင်သည် တံခါးစောင့်နောက်မှ လိုက်ပါသွားလေရာ တံခါးစောင့်သည် မီးရှူးတိုင်ကိုကိုင်ကာ ရှေ့မှလျှောက်သွား၍ ဥယျာဉ်ကလေးကို ဖြတ်ကျော်ပြီးမှ တံခါးကလေးတစ်ခုကို ဖွင့်လေ၏။ အတွင်းသို့ ရောက်ကြသောအခါ တံခါးစောင့်သည် တံခါးကလေးကို သေချာစွာပိတ်ထား၍ ကြမ်းပေါ်၌ ရှိသော ကျောက်တုံးတစ်တုံးကို ခြေထောက်နှင့် ဖိနှိပ်လိုက်သည်တွင် သံကွင်းနှင့် ကျောက်ပြားတစ်ချပ် ပေါ်လာလေ၏။ သံကွင်းကိုဆွဲ၍ ကျောက်ပြားကြီး ကြွတက်လာသည်တွင် မြေအောက်သို့ ဆင်းသော

လှေကားထစ်များ ပေါ်လာလေ၏။ မော်ဂင်နှင့် တံခါးစောင့်တို့ သည် လှေကားထစ်များတစ်လျှောက် ဆင်းသွား၍ ငါးမိနစ်ခန့် လျှောက်မိကြ သောအခါ သံတံခါးတစ်ခုသို့ ရောက်လာကြ၍ တံခါးစောင့်က ခါးမှ သော့ဖြင့် ဖွင့်လေ၏။ အထဲသို့ဝင်၍ သံတံခါးကို သော့နှင့် ပိတ်ပြီးမှ တံခါးစောင့်က

“နာမည် ဘယ်လို ပြောလိုက်ရမလဲ”

“မော်ဂင်လို့ ပြောလိုက်”

“ဒီမှာ ခဏစောင့်နေပါဦး”

တံခါးစောင့်သည် မော်ဂင်ကို ခဏထားခဲ့၍ တစ်ယောက်တည်း ထွက်သွားပြီးလျှင် မကြာမီ ပြန်လာ၍ မော်ဂင်ကို ခေါ်သွားရင်း “ခင်ဗျား ပြန်ရောက်လာတာ သူတို့က သိပ်ဝမ်းသာနေကြတယ်။ တစ် ခုခုဖြစ်နေပြီလို့ ထင်နေကြတယ်” ဟု ပြောလေ၏။

၎င်းနောက် တံခါးစောင့်သည် မော်ဂင်ကို အစည်းအဝေးခန်းထဲသို့ သွင်းလိုက်လေ၏။

အခန်းကြီးအတွင်း၌ ဘုရင်ဂျီဘုန်းကြီး ၁၂ ယောက်တို့သည် ခေါင်း စွပ်များကို မျက်နှာသို့ ရောက်အောင်ဖုံးကာ ထိုင်လျက်ရှိကြလေရာ တံခါးစောင့်ထွက်သွားသောအခါတွင်မှ မော်ဂင်က မျက်နှာဖုံးကို ဖွင့်၍ ဘုန်းကြီးများကလည်း ခေါင်းစွပ်များကို လှုပ်ကာ မျက်နှာကို ဖော်ပြ ကြလေ၏။ ပေါ်ထွက်လာသော မျက်နှာများမှာ လူချော လူလှများဖြစ် ၍ ငယ်ရွယ်နုနယ်ကြသည်သာ ဖြစ်လေရာ အသက် ၄၀ ပြည့်သူဆို၍ နှစ်ယောက်တည်းသာ ပါဝင်လေသည်။ အဖွဲ့ဝင်များသည် မော်ဂင်ကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြ၍ ပါးကို ‘ကစ် (စ်)’ ပေးသူများကလည်း ပေး ကြ၏။ တစ်ယောက်သောလူက “သေပဲ သေသလား၊ ဖမ်းလို့ပဲ ထား သလားလို့ စိတ်ပူလိုက်ကြရတာဗျာ။ ယခုမှပဲ စိတ်အေး သွားပေတော့

တယ်” ဟုပြောလိုက်သည်တွင် မော်ဂင်က “သေချင်သေမယ် ဆရာ၊
ဖမ်းတယ်ဆိုတာတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်စေရဘူး မှတ်ထားလိုက်ပါ”
ဟု ပြန်ပြော၏။

၎င်းနောက် မော်ဂင်သည် ဒီလီဂျင် မြင်းရထားကြီးကို ရပ်စေ၍
အစိုးရပိုင်သော ဘဏ္ဍာတော်ငွေများကို တိုက်ယူခဲ့သည့်အကြောင်း၊
ထိုကဲ့သို့ တိုက်ယူရာ၌ ဘိုဒိုမြို့နေ အရက်ကုန်သည်တစ်ယောက်၏
ငွေနှစ်ထောင်ပါသော သားရေအိတ်တစ်လုံးလည်း ပါလာကြောင်း၊ သို့
သော် သားရေအိတ်ပေါ်၌ ပိကော့ အရက်ကုန်သည် ဘိုဒိုမြို့ဟူသော
စာလုံးများ ရေးထားသည်ကိုတွေ့ရ၍ ထိုလူတည်းခိုသော ဟိုတယ်သို့
မိမိကိုယ်တိုင်သွား၍ သားရေအိတ်နှင့်တကွ ငွေ ၂၀၀၀ကို ပြန်ပေးခဲ့
သည်အကြောင်းများကို ပြောပြလေ၏။ ထိုအခါ တစ်ယောက်သော
အဖွဲ့သားက အစိုးရပိုင်းမှ လူတစ်စုသည် မိမိတို့အဖွဲ့အမည်ကို ခံယူလျက်
ခရီးသည်များကို လုယက်တိုက်ခိုက်ခြင်းအားဖြင့် မိမိတို့အဖွဲ့ကို နာမည်
ပျက်အောင် ပြုလုပ်လျက်ရှိသောကြောင့် ပိကော့၏ ငွေကို ကိုယ်ထိလက်
ရောက် ပြန်ပို့ခဲ့ခြင်းမှာ အလွန်တရာသင့်တော်ကြောင်း ပြောပြလေ၏။
ထို့နောက် မော်ဂင်သည် ကြမ်းပေါ်၌ ပစ်ချထားသော ငွေအိတ်ကို
ခြေထောက်နှင့် ကန်လျက် “ဟောဒီမှာ ကျွန်ုပ်တိုက်ယူလာခဲ့တဲ့ အစိုးရ
ဘဏ္ဍာငွေ ခြောက်သောင်းပါပဲ” ဟု ပြလေ၏။

ထိုအခါ အဖွဲ့သားတစ်ယောက်က “ကျွန်တော်တို့က ရိုးရာမပျက်
စေရအောင် သဘောထားပြီး မင်းညီ မင်းသားများအတွက် ဘဏ္ဍာတွေ
ရအောင်ရှာ၊ အသက်ကိုစွန့်ပြီး အလုပ်လုပ်နေကြတဲ့ အရေးမှာ မင်းညီ
မင်းသားများက ငွေကြေးပို့ပြီး အားပေးထိုက်ပါတယ်ဗျာ။ အခုတော့
သူတို့လူစုက ဘာမှ ကူညီဖော်မရတဲ့အပြင် ကျေးဇူးများမှ တင်ကြပါ
လေရဲ့လား မပြောတတ်ပါဘူး” ဟု ပြောလိုက်ရာတွင် မော်ဂင်က

“နေပါစေဗျာ ကျေးဇူးမတင်လေလေ၊ ကျွန်တော်တို့ ဆောင်ရွက်တဲ့ အလုပ်ဟာ တန်ဖိုးရှိလေလေပေါ့ဗျာ။ ကျေးဇူးတင်တယ်ဆိုလျှင် ကျေးဇူးကို မျှော်ပြီး ဆောင်ရွက်ပေးတဲ့ အဓိပ္ပာယ်မျိုးရောက်နေဦးမယ်။ ကျေးဇူးတင်ဖို့ သတိမရဘူးဆိုမှ ကျွန်တော်တို့ ဆောင်ရွက်ခြင်းဟာ သာပြီး မြင့်မြတ်တာပေါ့။ အဲဒီတော့မှ ကျွန်တော်တို့ဟာ ရာဇဝင်ပြောင်မယ် မဟုတ်ဘူးလား” ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ၌ တံခါးကို အပြင်မှ ခေါက်သံကြား၍ တစ်ယောက်က ဖွင့်ပေးမည်ပြုရာတွင် အဖွဲ့သားများသည် ခေါင်းစွပ်များနှင့် မျက်နှာဖုံးများကို စွပ်လိုက်ကြလေ၏။

အခန်း ၈

တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်သောအခါတွင် မော်ဂင်ကို သွင်းပေးခဲ့သော တံခါးစောင့်သည် အခန်းအတွင်းသို့ဝင်လာ၍ ဂျင်နရယ်က ဒေါက်ဒဲလ် ထံမှ လူတစ်ယောက်ရောက်လာကြောင်း ပြောသဖြင့် ခေါ်သွင်းခဲ့ရန် အမိန့်ပေးလိုက်၏။ မကြာမီ တံခါးစောင့်သည် တောသားတစ်ယောက် အသွင်ဝတ်ဆင်ထားသော လူတစ်ယောက်ကို ခေါ်သွင်းလာခဲ့ရာ ထိုသူ သည် အဖွဲ့သား ၁၂ ယောက်တို့ဝိုင်းဖွဲ့ကာ ထိုင်လျက်ရှိသော အခန်း၏ အလယ်သို့ ရဲဝံ့စွာဝင်လာ၍ အဖွဲ့သားများကို တစ်ယောက်စီ လှမ်းကြည့် ပြီးနောက် ရပ်နေလေ၏။ ထိုအခါ ဥက္ကဋ္ဌက-

“မောင်မင်း ဘယ်သူ့ဆီက လာသလဲ”

“ကျွန်တော့်ကို လွှတ်လိုက်တဲ့လူက ဒီလိုမေးရင် ဂျေဟူးက လွှတ် လိုက်တယ်လို့ပြောဖို့ မှာထားလိုက်ပါတယ်”

“စာပါသလား၊ နှုတ်နဲ့မှာလိုက်တဲ့ စကားပါသလား”

“ငွေနဲ့လဲယူဖို့ စာရွက်တစ်ခုပါပါတယ်”

“ကောင်းပြီ၊ ဗင်ဒီမှာ ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့တွေ ဘာလုပ်နေကြသလဲ”

“လက်နက်ချပြီးစောင့်နေကြပါတယ်။ ဒီက စကားရလျှင်ရချင်း လက်နက်ပြန်ကိုင်ကြပါလိမ့်မယ်”

“ဘာကြောင့် လက်နက်ချကြရသလဲ”

“၁၈ မြောက် လွှဲဘုရင် အမိန့်တော်အရ၊ ချကြရပါတယ်”

“ဘုရင့်လက်ရေးနဲ့ ကြေညာချက်တစ်ခု ထုတ်လိမ့်မယ်ပြောတယ်၊ အဲဒါရကြသလား”

“ကော်ပီ ပါပါတယ်”

တောသားသည် စာရွက်ကို ဥက္ကဋ္ဌအား ပေးရာ အောက်ပါအတိုင်း ဖတ်ရှုရလေ၏။

“စစ်တိုက်ခြင်းသည် ဘုရင်ကို မုန်းတီးစေခြင်းမှတစ်ပါး အခြား အကျိုးမရှိနိုင်။ စစ်တိုက်သောနည်းဖြင့် ထီးနန်းကို ပြန်ရအောင်လုယူ သော ဘုရင်ကို တိုင်းသူ ပြည်သားတို့က ချစ်မြတ်နိုးဖူးသည် မရှိပါ။ ထို့ကြောင့် သွေးထွက်သံယို အလုပ်မျိုးကို စွန့်လွှတ်ကြရမည်။ တိုင်း သူပြည်သားတို့၏ ဆန္ဒကိုသာ ယုံကြည်အားကိုးပါလေ။ ပြင်သစ် ပြည် သားအားလုံးတို့က မကြာမီအတွင်း “ဘုရားသခင်နှင့် ဘုရင်မင်းမြတ်” ဟူသောအသံဖြင့် ကြွေးကြော်ကြပါလိမ့်မည်။ ကွဲပြားလျက်ရှိသော မင်းဆွေမင်းမျိုးများကို တပေါင်းတစည်းတည်း စု၍စည်းရမည်။ စစ် တိုက်လိုသော ဗင်ဒီ နယ်သားများကို ၎င်းတို့၏ ကံကြမ္မာအတိုင်း စွန့်ထား၍ ငြိမ်းချမ်းသော လမ်းစဉ်သို့ပါအောင် သွေးဆောင်ရမည်။ အနောက်ပိုင်းမှ မင်းဆွေမင်းမျိုးများသည် ဝတ္တရားအတိုင်း ဆောင်ရွက် ပြီးကြပြီ။ နီးကပ်လျက်ရှိသော နန်းတင်ပွဲအတွက် အလုံးစုံပြင်ဆင်ပြီး ဖြစ်သော ပဲရစ်မြို့သားများအား ယခုအချိန်တွင် အားကိုးအားထားပြု ကြရမည်။

ဤနေရာတွင် ဥက္ကဋ္ဌသည် ဦးခေါင်းထောင်၍ ကြည့်လိုက်ရာ စူးစိုက် စွာကြည့်လျက်ရှိသော မော်ဂင်နှင့် မျက်လုံးချင်းတိုက်ဆိုင်မိကြ သည်နှင့် “ကိုင်း...ရဲဘော်၊ ခုနင်က ခင်ဗျား ပြောလိုက်တဲ့စကား

အတိုင်း ဆုတောင်းပြည့်နေပြီကော။ ဗင်ဒီနယ်နှင့် မိဒီနယ်က မင်းဆွေ မင်းမျိုးများ အဖို့မှာတော့ ကျေးဇူးမျှော်ကိုးစရာမရှိဘဲ မေတ္တာသက်သက်နဲ့ ဆောင်ရွက်ကြဖို့ရှိတော့တာပေါ့” ဟု ပြောပြီးလျှင် ကြေညာချက်ကို အောက်ပါအတိုင်း ဆက်လက် ဖတ်ရှုလေ၏။

“ရဟူဒီများသည် ၎င်းတို့၏ အရှင်သခင်ကို လက်ဝါးကပ်တိုင်၌ တင်သတ်ကြသည့် အချိန်မှစ၍ ရပ်တည်ရာမရဘဲ ကမ္ဘာပေါ်၌ ကစဉ့် ကလျားကွဲပြားကြ၏။ ပြင်သစ် လူမျိုးများသည် ၎င်းတို့ အရှင်သခင်၏ ဦးခေါင်းကိုဖြတ် သတ်ကြ၊ တိုင်းပြည်အတွင်း ကစဉ့်ကလျားလွင့်စဉ် ကွဲကြလတ္တံ့။”

ဘလင်ကင်ဘောမြို့၊ ၁၇၉၉ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ ၂၅

(ပုံ) လွှဲ

အဖွဲ့သားများသည် တစ်ယောက်၏မျက်နှာကို တစ်ယောက်ကြည့် နေကြ၏။ ဥက္ကဋ္ဌသည် တောသားဘက်သို့ လှည့်လျက် “ဒီကြေညာ ချက်ကို ပို့လိုက်တဲ့လူကတော့ ဘယ်လို အဖြေပေးသလဲ”

“ဘုရင်ကိုယ်တိုင် အလိုတူသည်ဖြစ်စေ၊ မတူသည်ဖြစ်စေ ဆောင် ရွက်ဖို့ပြဋ္ဌာန်းပြီးအတိုင်း ဆောင်ရွက်ပါလိမ့်မယ်။ ဒီလူစုက သူနဲ့သဘော တူ၊ မတူ သိလိုပါတယ်တဲ့”

ထိုအခါ မော်ဂင်က “ဆောင်ရွက်ကြမယ်” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဥက္ကဋ္ဌကလည်း “ဆောင်ရွက်မယ်” ဟု ပြောလိုက်၏။ တောသား ကလည်း “ဒီလိုဆိုလျှင် ကောင်းပါတယ်။ ခေါင်းဆောင်သစ်များရဲ့ စာရင်းပါပါတယ်။ နာမည်မှန်ရော၊ နာမည်တုရော ရေးထားပါတယ်။ စာပေးစာယူပြုလုပ်တဲ့အခါမှာ နာမည်တုများကိုသာ အသုံးပြုဖို့ ဂျင်နရယ် က မှာလိုက်ပါတယ်။ သူကိုယ်တိုင်လည်း ဒီအတိုင်းလိုက်နာပါမယ်တဲ့”

“စာရင်း ဘယ်မှာလဲ”

“လမ်းမှာ မတော်တဆ ဖမ်းဆီးမည့်အရေးကြောင့် စာနဲ့ မရေးခဲ့ပါ။ နှုတ်ငုံကျက်ထားပါတယ်။ ကျွန်တော် ရွတ်ပြပါမယ်။ ရေးမှတ်လိုက်ကြပါတော့”

ထိုနောက် ဥက္ကဋ္ဌသည် ထိုသူရွတ်ဆိုပြသော နာမည်စစ်များနှင့် အတူများကို ရေးယူမှတ်သားထားလေ၏။ ၎င်းတို့အနက် အကြီးအမှူးမှာ ဂျော့ကဒေါက်ဒဲလ် ဖြစ်လေသည်။

“သူပုန်ထဖို့ သဘောတူညီကြောင်း ခင်ဗျားတို့ဆီက စကားပြန်ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်တော်တို့ ဗိုလ်ကြီးက လက်နက်ပြန်ကိုင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပါတယ်”

“ကျွန်တော်တို့က သဘောမတူဘူးဆိုလျှင်ကော”

“သဘောမတူလျှင် ခင်ဗျားတို့ ထိုက်နဲ့ ခင်ဗျားတို့ ကံအတိုင်းပေါ့။ သူကတော့ အောက်တိုဘာ ၂၀ ရက်နေ့မှာ သူပုန်ထဖို့ ရက်ချိန်း ပြီးသားပဲ”

“ကောင်းပြီ၊ လုပ်ပေစေတော့။ ပထမ အရစ်အတွက် ငွေပေး

လိုက်မယ်။ ငွေရကြောင်း လက်မှတ် ဘယ်မှာလဲ”

ထိုအခါ တောသားသည် စာတစ်ရွက်ကိုထုတ်ပြလေရာ ၎င်းတွင် လက်မှတ်ရေးထိုးလျက် ရေးသားထားသည်မှာကား

“မိဒီနယ်နှင့် အရှေ့ပိုင်းရှိ အဖွဲ့သားများထံမှ မွန်မြတ်သော ကိစ္စကြီးအတွက် သုံးစွဲရန် ဖရင့်ဒင်္ဂါး ... ရရှိပါသည်”

ဂျော့ကဒေါက်ဒဲလ်

ဘရစ်တနီနယ်ဘက်ရှိ ဘုရင့်တပ်မတော်ကို အုပ်ချုပ်သော
(ဂျင်နရယ် - စစ်ဗိုလ်ကြီး)

၎င်းနောက် ကွပ်လပ်ချန်ထားသော နေရာတွင် ‘တစ်သိန်း’ ဟူသော စကားလုံးကို ဖြည့်စွက်ရေးသား၍ တောသားသည် ဥက္ကဋ္ဌအား စာရွက်ကို လှမ်းပေးလိုက်ရာ ဥက္ကဋ္ဌသည် ကြမ်းပေါ်၌ ဖရင့်ဒဂါးခြောက်သောင်းပါသော ငွေအိတ်ကို ညွှန်ပြ၍ အဖွဲ့ဝင်တစ်ယောက်အား ကျန်သော ငွေလေးသောင်းကို ဗီရိတစ်လုံးမှ ထုတ်စေခဲ့ပြီးနောက် တောသားလက်သို့ ပေးအပ်လေ၏။ တောသားသည် ငွေအိတ်များကိုယူပြီးနောက် တစ်ညမျှနားနေရန် ဥက္ကဋ္ဌက ပြောသည်ကို မနာယူဘဲ အရေးကြီးသည်ဆို၍ ထွက်သွားမည်ပြုလေ၏။ ထိုအခါ မော်ဂင်က တောသားအား ခေတ္တစောင့်ဖို့တားပြီးလျှင် ဂျင်နရယ်ဘိုနပတ်သည် စစ်တပ်ကို အီဂျစ်ပြည်၌ထားခဲ့၍ တမြန်နေ့က ဖရီဂျူဆိပ်ကမ်းသို့ ရောက်လာကြောင်း၊ ပဲရစ်မြို့သို့ သုံးရက်အတွင်း ဆိုက်ရောက်လာလိမ့်မည့် အကြောင်းများကို ပြောပြ၍ ဂျင်နရယ် ကဒေါက်ဒဲလ်အား ဤအကြောင်းကို ပြောပြရန် မှာထားလေ၏။ အဖွဲ့ဝင်များသည် မော်ဂင်ပြောပြသောသတင်းကို အံ့ဩစွာနှင့် ကြားနာကြလေရာ ဥက္ကဋ္ဌက တောသားအား ဤသတင်းကို ဂျင်နရယ် ကဒေါက်ဒဲလ်သိဖို့ အရေးကြီးသောကြောင့် လျင်မြန်စွာ ပြန်သွား၍ ပြောပြရန် ထပ်လောင်းတိုက်တွန်းလိုက်၏။

တောသားထွက်သွားသည်။ နောက် ဥက္ကဋ္ဌက
 “ရဲဘော် မော်ဂင်ပြောတဲ့သတင်းဟာ အင်မတန် အရေးကြီးတဲ့ အတွက် ကျွန်ုပ် တစ်ခုစီမံချင်တယ်”
 “ဘယ်လိုပါလဲ ခင်ဗျာ”
 “ကျွန်ုပ်တို့အထဲက လူတစ်ယောက်ယောက်ကို မဲချရွေးပြီး ပဲရစ်မြို့သွားနေပြီး မြင်ရကြားရသမျှ သတင်းကို ကျွန်ုပ်တို့ထံပို့စေချင်တယ်”
 “ကောင်းသားပဲ ခင်ဗျာ”

ထိုအခါ ဥက္ကဋ္ဌသည် အခန်းထဲ၌ရှိသော အဖွဲ့သား ၁၃ ယောက်

တို့၏ နာမည်များကို စာရွက်ကလေးများပေါ်၌ ရေး၍အလိပ်ကလေး
 ဖြစ်အောင် လိပ်ပြီးလျှင် ဦးထုပ်တစ်လုံးထဲ၌ ထည့်လေ၏။ ထို့နောက်
 အသက်အငယ်ဆုံးသော အဖွဲ့သားတစ်ယောက်သည် မဲလိပ်တစ်လိပ်ကို
 နှိုက်ယူ၍ ဥက္ကဋ္ဌအားပေးသဖြင့် ဥက္ကဋ္ဌလည်း ဖြန့်ကြည့်လိုက်သည်တွင်
 “မော်ဂင်” ဟူသော အမည်ပေါ်ထွက်လာလေ၏။ မော်ဂင်လည်း ရှေ့
 သို့ထွက်လာ၍ ဥက္ကဋ္ဌ၏ ညွှန်ကြားချက်ကို တောင်းခံလေရာ ဥက္ကဋ္ဌက
 “မှတ်ထားနော် ခင်ဗျား နာမည်ဟာ ‘စိန်ဟာမိန်’ တဲ့။ မွေးသဖခင်က
 ရိုဘော်လူးရှင်းဆိုတဲ့ နေရာမှာ ခေါင်းဖြတ်ပြီး အသတ်ခံခဲ့ရတယ်။
 အစ်ကိုတစ်ယောက်ဟာလည်း ကွန်ဒီရဲ့ စစ်တပ်ထဲမှာ ကျဆုံးခဲ့ရတယ်။
 အဲဒါတွေကို မမေ့ပါစေနဲ့။ ကိုင်း... သွားပေတော့”

အခန်း ၉

မော်ဂင်စီးလာသော မြင်းမှာ ရေချိုးခြင်း၊ ပွတ်တိုက်ပေးခြင်း၊ အစာကောင်းကျွေးခြင်းတို့၏ ကျေးဇူးကြောင့် ထိုအချိန်၌ လတ်ဆတ်စွာ ရှိနေပြီဖြစ်ရာ မော်ဂင်က ကုန်းပေါ်လွှားတက်၍ သတိပေးလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မြူးလျက်ထွက်လာခဲ့လေ၏။

မော်ဂင်သည် ဝင်းတံခါးဝသို့ ရောက်သောအခါ လက်ယာဘက်သို့ ချိုး၍ ဘိုဂ်မှဆီးလုံးသို့ သွားသော လမ်းအတိုင်း လိုက်သွားပြီးလျှင် လက်ယာဘက်သို့ တစ်ဖန် ချိုးပြန်၍ တောထဲမှ ဖြတ်သန်းပြီးနောက် ပွန်ဒီအိန်သို့ သွားသောလမ်းအတိုင်း တစ်မိုင်ခွဲခန့်လိုက်မိသည်၌ မေဆင် ဒီဂတ်ခေါ်သော အိမ်စုကလေးသို့ ရောက်လာလေ၏။ မော်ဂင်သည် ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခု ချိတ်ထားသောအိမ်ကလေးရှေ့၌ ရပ်တန့်၍ တံခါးကို သေနတ်ဒင်နှင့် ဆောင့်လိုက်သည်၌ လူတစ်ယောက်သည် တံခါးကို ဖွင့်ကြည့်၍ သေနတ်ကိုင်ထားသော မော်ဂင်ကို မြင်သည်နှင့် တံခါးကို ပြန်၍ပိတ် မည်ပြုလေ၏။

မော်ဂင်က “မကြောက်ပါနဲ့၊ ပါတိုးရဲ့၊ ကျုပ်ပါ” ဟု ပြောလိုက် သည်တွင်မှ ထိုသူက “ကြောက်လို့ မဟုတ်ပါဘူး။ သတိထားရမည့် ခေတ်အခါကြီးမို့ပါ” ဟုပြော၍ တံခါးကို ဖွင့်ပေးလေ၏။ ၎င်းနောက်

မော်ဂင်သည် မြင်းနှင့် ဒင်္ဂါးတစ်ပြားကို ပါတိုးလက်သို့ အပ်လိုက်ရာ ပါတိုးလည်း မြင်းကို မြင်းစောင်းသို့ ဆွဲသွား၏။

ပါတိုးထွက်သွားသည့်နောက် မော်ဂင်သည် ဥယျာဉ်အစွန်း၌ရှိသော စည်းရိုးအနီးမှကပ်၍ သစ်ပင်အုပ်ကြီးဆီသို့ ပြေးသွားပြီးလျှင် နံရံတစ်ခုအနီးသို့ ချဉ်းကပ်လိုက်သည်တွင် ပေါင်တနက်ရွာ ခေါင်းလောင်းကြီးမှ ၁၁ ချက် ထိုးသံကြားရလေ၏။ မော်ဂင်သည် အုတ်နံရံ၌ အခါတိုင်းခြေချနေကျဖြစ်သော နေရာကိုရှာ၍ ခြေထောက်သွင်းပြီးလျှင် နံရံအထက်ပိုင်းသို့ ခုန်လှမ်းလိုက်သဖြင့် လက်နှင့် ကိုင်တွယ်စရာ တွေ့ရလေ၏။ နောက်တစ်ချက်လွှားလိုက်သောအခါ၌မူကား နံရံပေါ်သို့ ခွလျက်သား ရောက်နေလေရာ အခြားဘက်သို့ ကျော်ဆင်းရန်မှာ လွယ်ကူသော ကိစ္စဖြစ်လေသည်။

နံရံ၏ အခြားဘက်သို့ ရောက်သောအခါ မော်ဂင်သည် မှောင်မည်းလျက်ရှိသော သစ်ပင်အုပ်များအကြား၌ စူးစိုက်ကြည့်ရာတွင် မည်သူမည်ဝါကိုမျှ မမြင်ရဘဲ တိတ်ဆိတ်စွာရှိနေလေ၏။ ၎င်းနောက် မော်ဂင်သည် လမ်းကလေးတစ်လျှောက် သတိနှင့်လျှောက်သွား၍ အိမ်ကလေးတစ်ဆောင်သို့ ချဉ်းကပ်လာရာတွင် အထပ်သုံးထပ်၌ ပြတင်း ၁၂ ပေါက်ရှိသည့်အနက် အလယ်ထပ်မှ ထောင့်ခန်း ပြတင်းပေါက် တစ်ခုတည်းသာလျှင် မီးရောင်လင်းလျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ၎င်းပြတင်းပေါက် အနီးရှိ ဝရန်တာသို့ နွယ်ပင်များ နွယ်တက်လျက်ရှိရာ ပြတင်းပေါက် တစ်ဖက်တစ်ချက်၌မူ အရွက်ထူထပ်သော သစ်ပင်အုပ်စုကလေးရှိ၏။

လမ်းကလေးအဆုံးသို့ ရောက်သောအခါ မော်ဂင်သည် မှောင်ရိပ်မှခိုလျက် အိမ်ပေါ်သို့ မော်ကြည့်ပြီးနောက် လက်ခုပ်သုံးချက်တီးလိုက်သည်တွင် ပြတင်းပေါက် ခန်းဆီးပေါ်၌ လူရိပ်တစ်ခုပေါ်လာ၍ ပြတင်း

ပေါက်မှ ချောင်းကြည့်သည့် လက္ခဏာနှင့် ငြိမ်လျက်ရှိရာ မော်ဂင်က နောက်တစ်ကြိမ် အလားတူ အချက်ပေးလိုက်သည်တွင်မှ ပြတင်းပေါက် ပွင့်လာ၍ အလွန်ချောမောလှပသော သူငယ်မတစ်ယောက် ပေါ်လာ လေ၏။

ထိုခဏ၌ မိန်းကလေးက လက်များကို ဆန့်တန်းလျက် “ချာ(လိစ်)” ဟု ခေါ်လိုက်ရာ မော်ဂင်က “အမီလီ” ဟု ပြန်၍ ခေါ် လိုက်၏။ နောက်တစ်ခဏ၌ မိန်းကလေးသည် ခန်းဆီးကြိုးကို လျှောချ၍ ပြတင်းပေါက်ကို ပိတ်လိုက်ရာ မီးရောင်လည်း ကွယ်ပျောက်သွား၍ အိမ်ရှေ့၌ မှောင်မည်းလျက်ရှိလေ၏။ ထိုအတောအတွင်း လမ်းမကြီး ပေါ်မှ မြင်းရထားတစ်စီး မောင်းလာသောအသံကို ကြားရ၍ ဝင်းတံခါး အနီး၌ ရပ်တန့်လေ၏။

အခန်း ၁၀

မြင်းရထားပေါ်၌ကား ဆာဂျန်နှင့် ရိုလင်တို့ လိုက်ပါလာကြလေရာ အိမ်သူအိမ်သားတို့မှာ ရိုလင်လာမည်ကို မသိကြသောကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ တွေ့မြင်ရသည့်အတိုင်း မီးအိမ်များ ငြိမ်း၍ အိပ်နေကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ရိုလင်သည် မြင်းရထားပေါ်မှဆင်း၍ အိမ်ရှေ့၌ရှိသော ခေါင်းလောင်းကြိုးဆွဲလျက် နှိုးလေရာ ၅ မိနစ်ခန့် ကြာသောအခါမှ ပြတင်းပေါက်တစ်ပေါက်ပွင့်လာ၍ “ဘယ်သူလဲ” ဟု မေးလိုက်သဖြင့် ရိုလင်က “အက်ဒွပ်လားဟော့၊ တံခါး မြန်မြန်ဖွင့်ကွယ်” ဟု ပြောလိုက်၏။ ထိုအခါ အက်ဒွပ်လည်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာနှင့် “မာမိတို့၊ မမတို့ ထကြလေ။ ကိုကိုကြီးရောက်လာပြီ” ဟု ဟစ်အော်ကာ နှိုးလေ၏။ ၎င်းနောက် အက်ဒွပ်သည် ရိုလင်ဆီသို့ ပြေးသွား၍ လည်ပင်းကို ခုန်ဖက်လေရာ အဝတ်ဖြူနှင့် မိန်းမတစ်ယောက်လည်း ပြေးလာလေ၏။

အက်ဒွပ်က မိခင်ရော မမပါ ကျန်းမာစွာရှိကြောင်းပြောလျက် မိမိမှာလိုက်သော လက်ဆောင်များ ပါပါ၏လောဟု မေးရင်း အစ်ကိုကြီးအား ကြိမ်ဖန်များစွာ နမ်းရှုပ်လေ၏။ ဆာဂျန်မှာမူ မြင်းရထားပေါ်မှ မဆင်းသေးဘဲ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်တို့၏ ကြင်နာယုယသော အမှုအရာကို ပြုံးရွှင်သောမျက်နှာနှင့် ကြည့်နေလေ၏။ ထိုခဏ၌ မိခင်ဖြစ်သူက “ရိုလင် ဘယ်မှာလဲဟော့၊ လူကလေးရေ မသေမပျောက် ပြန်ရောက်

လာလို့ ဝမ်းသာလိုက်တာကွယ်” ဟု ဆိုကာ ပြေးလာလေရာ အက်ဒွပ်သည် မိခင်၏ အသံကို ကြားသည်နှင့် ရိုလင်လက်မှ ရုန်းထွက်လာ၍ မိခင်ထံသို့ ပြေးလာပြီးလျှင် “ဒီမှာ မာမိ၊ ရိုလင် ဒီမှာ မာမိရေ” ဟု ဆိုကာ ဆွဲခေါ်သွားလေ၏။

ရိုလင်သည် မိခင်ကိုမြင်သောအခါ မိမိစိတ်ကို မချုပ်တည်းနိုင်ဘဲ မိခင်၏လည်ပင်းကိုဖက်ကာ ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုကြွေးလေရာ ဆာဂျွန်မှာ လည်း သားအမိနှစ်ယောက်တို့၏ ကြင်နာသော အမူအရာကို တွေ့မြင်ရသဖြင့် မျက်ရည်မဆည်နိုင်အောင် ရှိလေတော့၏။ သားငယ်ကလေး အက်ဒွပ်လည်း အစ်ကိုနှင့် မိခင်တို့ မေတ္တာဖော်ပြကြသည့်အထဲတွင် ရောနှောပါဝင်ရာမှ အစ်မကြီးကို သတိရသည်နှင့် အိမ်ဘက်သို့ ပြေးသွား၍ “မမရေ ကိုကိုကြီးရောက်လာပြီ၊ ထပါတော့လေ အိပ်တုန်းလား ဗျ” ဟု ဟစ်အော်ကာ တံခါးကို ခေါက်လေ၏။ နောက်တစ်ခဏ၌ အက်ဒွပ်က “လာကြပါဦး။ မာမိတို့၊ ကိုကိုကြီးတို့ရေ မမ နေမကောင်းဘူးဗျ” ဟု ဟစ်အော်လိုက်သဖြင့် ရိုလင်နှင့် မိခင်တို့လည်း အိမ်ဘက်သို့ ပြေးလာကြရာ သွေးထုတ်သော ကိရိယာနှင့် နှာဗူးအသင့်ဆောင် လေ့ရှိသော ဆာဂျွန်လည်း အိမ်ပေါ်သို့ ပြေးတက်သွားလေ၏။ သို့ရာတွင် ဆင်ဝင်ဝသို့ရောက်သောအခါ ဆာဂျွန်သည် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မိတ်ဆက်ပေးခြင်း မရှိဘဲ အသိမလုပ်ကောင်းသော အင်္ဂလိပ်ထုံးစံကို သတိရသည်နှင့် ရပ်နေလေ၏။

ထိုခဏ၌ မူးမေ့နေသော အမိလီသည် ဆာဂျွန်ရှိရာသို့ လျှောက်လာလေ၏။ ဖြစ်ရပ်မှာ အမိလီသည် အက်ဒွပ်၏အသံကို ကြားသည်နှင့် ဆင်းလာ၍ ရိုလင်ပြန်ရောက်လာသည့်အတွက် ဝမ်းသာလှသောကြောင့် လှေကားထစ်ပေါ်၌ မူးမေ့လဲကျသွားခြင်း ဖြစ်လေသည်။ အက်ဒွပ်သည် ထိုအခြင်းအရာကို မြင်သည်နှင့် ဟစ်အော်လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ထိုကဲ့သို့ အက်ဒွပ်က အလန့်တကြား ဟစ်အော်လိုက်သော အသံကြောင့် ပင် အမိလီ သတိရလာ၍ လဲရာမှထပြီးလျှင် “တိတ်တိတ်နေပါ မောင်ကလေး၊ မမ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး” ဟု ဆိုလျက် လှေကားလက်ရန်းကို လက်တစ်ဖက်နှင့်ကိုင်၍ အခြားလက်တစ်ဖက်ဖြင့် မောင်ကလေး၏ ပခုံးကို အားပြုကာ ဆင်းလာဆဲတွင် အောက်ဆုံးလှေကားထစ်ပေါ်၌ မိခင်နှင့် ရိုလင်တို့ကို တွေ့ရသည်နှင့် ရိုလင်၏လည်ပင်းကို ဖက်ကာ “ကိုကိုကြီး” ဟု ဟစ်အော်လိုက်၏။

ရိုလင်သည် အမိလီကို ပွေထားရာမှ တဖြည်းဖြည်းလေးသည် ထက် လေးလံလာသည်ကိုတွေ့ရသည်နှင့် “အမိလီ မူးသွားပြန်ပြီ၊ လေရအောင်လုပ်ကြပါဦး” ဟုဆိုကာ တွဲထုတ်လေရာ ထိုအချိန်တွင် ဆာဂျွန်ရောက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ အမိလီသည် သတိရလာ၍ ဦးခေါင်းထောင်ကြည့်လိုက်ရာတွင် လမင်းသည် တိမ်ပုပ်များအကြားမှ ရုတ်တရက် ပြုထွက်လာသဖြင့် အမိလီ၏ မျက်နှာပေါ်သို့ ကြည်လင် သောလရောင် ကျရောက်လေရကား ၎င်း၏မျက်နှာကလေးကို မြင်လိုက်ရသော ဆာဂျွန်၏ စိတ်ထဲ၌ ဤမျှလောက် ချောမောလှပသော မျက်နှာကို တစ်ချိန်တစ်ခါမှ မတွေ့မြင်ဖူးချေပြီတကားဟု စဉ်းစားမိ၏။

စင်စစ်သော်ကား အမိလီ၏ မျက်နှာမှာ ထိုအချိန်အခါ၌ အံ့ဩလောက်အောင် ချောမောလှပပါပေသည်။ ဆွတ်ဆွတ်ဖြူသော ဂါဝန်ရှည်ကြီးကိုဝတ်လျက် ဖျော့တော့သော မျက်နှာကလေးကို ရိုလင်၏ ပခုံးပေါ်၌ စောင်းငဲ့ကာ ရွှေရောင်ရှိသော ဆံပင်များသည် ပခုံးပေါ်၌ဝဲလျက် မိခင်၏လည်ပင်းကို လက်တစ်ဖက်နှင့်ဖက်ထား၍ ပန်းနုရောင်ရှိသော အခြားလက် တစ်ဖက်သည် မိခင်ခြုံထားသော ရှောစောင်နီပေါ်တွင် တင်လျက်ရှိရာ ဤသို့သော ကိုယ်ဟန် အနေအထားအတိုင်း ဆာဂျွန် တွေ့မြင်ရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဆာဂျွန်သည် အမိလီ၏ ချောမောလှပခြင်းကို မြင်သည်နှင့် အံ့ဩချီးကျူးသောအနေဖြင့် လွတ်ခနဲ အသံထွက်လိုက်မိရာ ရိုလင်နှင့် မိခင်တို့မှာ ထိုအခါမှ ဆာဂျွန်ကို သတိပြုမိကြလေတော့သည်။ အက်ဒွပ်ကမူ မိမိတို့အိမ်တွင်းသို့ သူစိမ်းတစ်ယောက် ရောက်နေရချေသလော ဟု ဆာဂျွန်အနီးသို့ ချဉ်းကပ်ကာ စုံစမ်းမေးမြန်းလေ၏။

“ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ၊ ဘာကိစ္စ လာတာလဲ”

“မင့်ကိုကိုကြီးရဲ့ မိတ်ဆွေပါ လူကလေးရယ်၊ မင့်ကိုကိုကြီးက ပေးမယ်လို့ ကတိထားဖူးတဲ့ ငွေကွပ်တဲ့ ပစ္စတိုသေနတ်နဲ့ ဒမတ်စကက် ဓားများလည်း မင်းဖို့ ယူလာခဲ့ပါတယ်”

“ဘယ်မှာလဲ ခင်ဗျာ”

“အင်္ဂလန်မှာ ရောက်နေတယ် လူကလေးရဲ့၊ သွားယူဖို့က တစ်ဆိတ်တော့ ကြာလိမ့်မယ်။ သို့သော် ငါ ဘယ်လောက် စကားတည် တယ်ဆိုတာကို မင့်ကိုကိုကြီး သိပါတယ်”

ထိုအခါ ရိုလင်က “စိတ်သာချ အက်ဒွပ်ရေ၊ ဆာဂျွန်က ကတိ ထားရင် ရအောင်ယူပေးတဲ့ လူတစ်ယောက်ကွဲ့” ဟုပြော၍ မိခင်နှင့် နှမတို့ဘက် လှည့်ပြီးလျှင်

“ကျွန်တော် သတိမေ့နေလိုက်တာ ခင်ဗျာ။ ဆာဂျွန်ကိုတောင် မာမိတို့နဲ့ မိတ်ဆက်မပေးရသေးပါဘဲကလား” ဟုဆိုလျက် ဆာဂျွန်အား အိမ်သားများနှင့် မိတ်ဆက်ပေးပြီးနောက် မိမိအဖို့ အရေးတကြီး ကျေးဇူးပြုဖူးသဖြင့် အကောင်းဆုံး မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း၊ မာမိတို့နှင့် အတူ ရက်သတ္တနှစ်ပတ်ခန့်မျှ တည်းခိုနေထိုင်မည့်အကြောင်း များကို ပြောပြလေ၏။

“ကျွန်တော်တို့အိမ်မှာ နေရတာ ပျင်းစရာကြီးတော့ ဖြစ်နေမှာပဲ ဆာဂျွန်”

“မပျင်းပါဘူးဗျာ၊ ရက်သတ္တနှစ်ပတ်တွင်မက တစ်သက်လုံးနေရ ရင်လည်း မပျင်းပါဘူးဗျာ”

ထိုအတောအတွင်း၌ မော်ဂင်သည် မြင်းပေါ်သို့ ပြန်တက်၍ ချာထရု ဘုရင်ဂျီ ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ စိုင်းသွားလေ၏။ ဝင်းတံခါးသို့ ရောက်သောအခါ မြင်းကို ဇက်သတ်၍ မှတ်စုစာအုပ်ကလေးကို ထုတ် ပြီးလျှင် စာတစ်ရွက်ပေါ်တွင် အနည်းငယ်ရေးခြစ်လေ၏။ ထို့နောက် စာရွက်ကို ဆုတ်ယူ၍လိပ်ပြီး သော့ပေါက်မှ လျှိုထည့်ခဲ့ပြီးလျှင် တောထဲ သို့ စိုင်းသွားလေ၏။ ရေးသားခဲ့သော စာမှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ် လေသည်။

ဂျင်နရယ်ဘိုနိုပတ်၏ သက်တော်စောင့် * လွှဲမွန်ထရီဘဲလ်သည် ယနေ့ညနေ နှင်းဖောင်တိန် နေအိမ်သို့ ပြန်ရောက်လာသည်။ သတိထား ကြပေလော့ ဂျေဟူးရဲဘော်အပေါင်းတို့။

မော်ဂင်သည် အထက်ပါစာကိုရေးသားရာတွင် လွှဲမွန်ထရီဘဲလ် ဟူသော နာမည်အထက်၌ ကြက်ခြေခတ်အမှတ်အသားတစ်ခု ထည့်ထား ခဲ့၏။ ၎င်း၏အဓိပ္ပာယ်မှာ လွှဲမွန်ထရီဘဲလ်သည် မိမိတို့ဆောင်ရွက်ကြ မည့်ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ အရေးကြီးသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဖြစ်၍ သတိနှင့် စောင့်ကြည့်ကြရမည် မှန်စေကာမူ ထိုသူ၏ အသက်ကို ရန်မရှာကြဖို့ တားမြစ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဂျေဟူးရဲဘော် အဖွဲ့ဝင်များသည် မိမိတို့ ချစ်ခင်မြတ်နိုးသော ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ဦးတစ်ယောက်ကို ဆင်ခြေမပေး၊ အကြောင်းမဖော်ပြဘဲ ကာကွယ် နိုင်သော အခွင့်အရေးရှိလေရာ မော်ဂင်သည် မိမိရည်းစား၏ အစ်ကို ဖြစ်သော မွန်ထရီဘဲလ်အား ၎င်း အခွင့်အရေးအရ ကာကွယ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အခန်း ၁၁

နောက်တစ်နေ့၌ ရိုလင်သည် ဆာဂျွန်ကို ဖျော်ဖြေရန် ဝတ္တရား ရှိသည့်အတိုင်း ထိုခေတ်အခါက ကြည့်ရှုဖွယ်အကောင်းဆုံးသော အဆောက်အဦတစ်ခုအနေဖြင့် အသိအမှတ်ပြုကြရသော ‘ဘရော့’ အမည်ရှိ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းသို့ ခေါ်သွားလေ၏။ ရိုလင်သည် ၎င်း အဆောက်အဦသို့ မရောက်သည်မှာ အတော်ကြာခဲ့ပြီးဖြစ်၍ ဧည့်သည် ဆာဂျွန်အား အဆောက်အဦတွင်းရှိ လှပသော ပန်းချီ၊ ပန်းပု၊ ပညာနှင့် ပတ်သက်သည့် လက်ရာများကို ပြသရင်း မိမိလည်း အပျင်းပြေ ကြည့် ရှုရလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ခဲ့၏။ သို့ရာတွင် တံခါးမှူးကိုခေါ်၍ ဘုရား ရှိခိုးကျောင်းကို ဖွင့်စေသောအခါ မိမိမျှော်လင့်သည့်အတိုင်း လှပသော ရုပ်လုံးများနှင့် ပန်းချီကားများကို မတွေ့ရဘဲ အဆောက်အဦတစ်ခုလုံး ကောက်ရိုးများ ပြည့်နှက်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ရိုလင်သည် အကြောင်းခြင်းရာကို တံခါးမှူးအား မေးမြန်းသောအခါ သမ္မတ အစိုးရ လက်ထက်တွင် ဘာသာရေး အလိုမရှိသောကြောင့် အစိုးရအရာရှိများက ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကို မြင်းစာကောက်ရိုးများ သိုလှောင်ရန်အတွက် ဝိုဒေါင်အဖြစ်နှင့် အသုံးပြုလျက်ရှိကြောင်း ပြောပြလေ၏။

ရိုလင်သည် စိတ်ပျက်စွာနှင့် ဆာဂျစ်ကို ခေါ်သွား၍ အနီးအပါးရှိ အကျဉ်းထောင်အဆောက်အဦသို့ ဝင်သွားကြလေရာ ရိုလင်မှာ စစ်ဘက် အရာရှိတစ်ယောက်ဖြစ်သည့်အတွက် အစောင့်အကြပ်များက ဝင်ခွင့်ပြုရုံသာမက ကိုယ်တိုင်လိုက်၍ ပြသကြ၏။ ၎င်းအကျဉ်းထောင်မှာ အခြားမဟုတ်၊ ရိုလင်၏ မိခင် မဒမ်မွန်ထရီဘဲလ် နှင့် သမီး အမိလီတို့ကို နိုင်ငံရေး အကျဉ်းသမားအဖြစ်နှင့် ချုပ်နှောင်ထားခဲ့ဖူးသည့် အကျဉ်းထောင်ပင် ဖြစ်လေသည်။ ဖြစ်ပွားပုံမှာ သမ္မတအစိုးရဘက်တွင် ခေါင်းဆောင် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦးဖြစ်သော မာရက် ကျဆုံးပြီးသည့်နောက် ထိုသူကို အလေးပြုသောအားဖြင့် တစ်နှစ်လျှင် တစ်ကြိမ်ကျ အခမ်းအနားကျင်းပခဲ့ရာ ၎င်း အခမ်းအနားတွင် ‘မျက်ရည်ခွက်’ ကိုင်ရသော အပျိုကလေးများအနက် အမိလီအား ရွေးချယ်ထား၏။ ဆိုလိုရင်းမှာ မာရက် ကျဆုံးသည့်အတွက် ပြင်သစ် ပြည်သူပြည်သားများ ဝမ်းနည်းပက်လက် ငိုကြွေးကြ၍ ၎င်းတို့၏ မျက်ရည်များ ထည့်ရန်အတွက် ရွှေခွက်များကို အပျိုကလေးများက အခမ်းအနားလှည့်ရာ၌ တစ်ခွက်စီ ကိုင်ဆောင်ကြရလေသည်။ မဒမ်မွန်ထရီဘဲလ်သည် သမ္မတအစိုးရကို ကြည်ညိုသူတစ်ယောက် မဟုတ်လေရကား မာရက်ကို ချီးကျူးသော အခမ်းအနား၌ မိမိ၏သမီးကို ‘ရွှေခွက်ကိုင်’ တစ်ယောက်အဖြစ် နှင့် ပါဝင်ရန် သဘောမတူနိုင်ခဲ့ချေ။ ဤတွင် သားအမိနှစ်ယောက်လုံးကို ထိုအကျဉ်းထောင်၌ ချုပ်နှောင်ထားခဲ့ရာ ပြင်သစ်ပြည်ရာဇဝင်၌ အလွန်တရာထင်ရှားခဲ့သည့် ရီဘဲစပီးယား ကွယ်လွန်သည်တွင် နိုင်ငံရေး တစ်ခေတ်ပြောင်း၍ အကျဉ်းထောင်မှ လွတ်လာခဲ့ကြလေသည်။

ရိုလင်သည် မိခင်နှင့် နှမတို့ ချုပ်နှောင်ထားဖူးသည့် ထောင်ခန်းကို ဆာဂျစ်အားပြသ၍ အဖြစ်အပျက်ကိုလည်း ပြောပြလေရာ ဆာဂျစ်လည်း အလွန်စိတ်ဝင်စားသော အမှုအရာနှင့် ထောင်ခန်းကို ကြည့်ရှု

မှတ်သားခဲ့၏။ အိမ်သို့ ပြန်ရောက်၍ အမိလီ၏ သေးသွယ်သော လည်တိုင်ကလေးကို မြင်ရသည်တွင် ဆာဂျန်၏ စိတ်ထဲ၌ ကံကောင်းထောက်မသောကြောင့်သာလျှင် ဤလည်တိုင်ကလေးမှာ 'ဂီလောတင်' စက်စားကြီး ခုတ်ပိုင်းခြင်းမှ လွတ်မြောက်လာချေသည်တကားဟု စဉ်းစားမိလေသည်။

ရိုလင်သည် ဧည့်သည် ဆာဂျန်ကို ဖျော်ဖြေရန်အတွက် နက်ဖြန်တွင် အမဲလိုက်ခွေးများနှင့်တကွ တောကစားထွက်ကြဖို့ စီမံလေရာ ညီကလေးအက်ဒွပ်ကလည်း အတူလိုက်ပါဖို့ ပူဆာ၏။ ပြင်သစ်ပြည်၌ တောကစား ထွက်ခြင်းဆိုသည်မှာ တောဝက်လိုက်ခြင်းကို ဆိုသည်ဖြစ်၍ ဘေးအန္တရာယ်မကင်းသော အလုပ်မျိုးဖြစ်သည့်အတွက် မိခင်က ငယ်ရွယ်သော အက်ဒွပ်မလိုက်ဖို့ ကန့်ကွက်သော်လည်း ရိုလင်နှင့် ဆာဂျန်တို့က တာဝန်ယူ၍ ကာကွယ်စောင့်ရှောက်မည်ဆိုသောကြောင့် အက်ဒွပ်မှာ လိုက်ခွင့်ရလေ၏။ ဆာဂျန်ကလည်း မိမိကတိထားခဲ့သည့် ငွေကွပ်သောပစ္စတိုသေနတ် မရသေးမီအတွင်း ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကလေး တစ်လက် ပေးထားမည်ဆို၍ အက်ဒွပ်အား မိန်းမကိုင်ရိုင်ဖယ် သေနတ်တစ်လက် ထုတ်ပေးလေရာ အလွန်လှပကောင်းမွန်သော သေနတ်တစ်လက်ဖြစ်သည်ဟု ရိုလင်ကိုယ်တိုင်က ချီးမွမ်းပြောပြသည်တွင် အက်ဒွပ်မှာ အူမြူးလျက်ရှိ၏။ ၁၃ နှစ်သား အရွယ်မျှသာ ရှိသေးသော်လည်း အက်ဒွပ်သည် မိခင် မသိအောင် တိတ်တဆိတ် လေ့ကျင့်ထားသည် ဖြစ်သောကြောင့် ဆာဂျန်ပေးသော ရိုင်ဖယ်ကလေးနှင့် ဦးထုပ်ခန့်ပမာဏရှိသော စက်ပိုင်းတွင် ၁၂ ချက် အနက် ၁၀ ချက် ထိအောင်ပစ်နိုင်ကြောင်း တွေ့ကြရလေ၏။

အမိလီမှာ ထိုအချိန်အခါ၌ အသက် ၁၇ နှစ်ရှိပြီဖြစ်ရာ မွေးသဖခင် စစ်ပွဲ၌ကျဆုံးစဉ်က မျက်နှာညှိုးနွမ်းသွားပြီးနောက် တဖြည်းဖြည်း ကြည့်

ရွှင်လာခဲ့သဖြင့် မိခင်မှာ စိတ်သက်သာရာ ရခဲ့၏။ လွန်ခဲ့သော ၆ လ ခန့်ကမူ အမိလီ၏မျက်နှာသည် နေသန်းသော ကြာပန်းကဲ့သို့ နွမ်းနယ် စပြုခဲ့လေရာ ထိုအခြင်းအရာကို သိမြင်သော မိခင်က မေးမြန်းသော် လည်း တစ်စုံတစ်ရာမျှ မဖြစ်ရကြောင်းနှင့်သာ ပြန်ပြောလေ၏။ မိခင် သည် ရည်းစားပူကြောင့် မိမိ၏သမီး စိတ်ညှိုးငယ်ခြင်း ဖြစ်ရလေ သလားဟု တွေးတောကာ ဖြစ်သင့် ဖြစ်လောက်သော ယောကျ်ားကလေး မျိုးကို စဉ်းစားပါသော်လည်း ထိုအချိန်အခါတွင် ကာနယ်မွန်ထရီဘဲလ် ရှိစဉ်ကကဲ့သို့ လူပျိုလူရွယ်များ ဝင်ထွက်ခြင်း မရှိသည်ဖြစ်သောကြောင့် မည်သူနှင့် ချစ်ကြိုက်သည်ဟူ၍ မတွေးတတ်အောင် ရှိနေလေ၏။ အမိ လီကိုယ်တိုင်မှာလည်း အခြားအိမ်များသို့ သွားရောက်လည်ပတ်ခြင်း မရှိချေ။ အစ်ကိုဖြစ်သူ ရိုလင် ပြန်ရောက်လာစအခါက အမိလီ ရွှင်ရွှင် ပျပျ ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်မိရာ ၎င်းမျှော်လင့်ချက်လည်း အချည်း အနှီးဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရလေပြီ။

မဒမ်မွန်ထရီဘဲလ်သည် ရိုလင်ပြန်ရောက်လာကုတည်းက သမီး အမိလီ၏မျက်နှာကို စောင့်ကြပ် အကဲခတ်လျက်ရှိရာ ရွှင်ပျခြင်းမရှိရုံမျှ မက ထိတ်လန့်သော အမူအရာကိုပင် မြင်ရသဖြင့် အံ့ဩမိ၏။ အမိလီ သည် အစ်ကိုဖြစ်သူရိုလင်ကို ယခင်ကကဲ့သို့ ယုယကြင်နာသော မျက်နှာ ထားမျိုးနှင့်မကြည့်ဘဲ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့် ကြည့်မိသည်ကိုပင် တွေ့မြင်ရ၏။

တောကစား ထွက်မည့်နေ့၌ တောခြောက်သောလူများသည် နံနက် ၆:၀၀ နာရီကတည်းက ရိုလင်၏အိမ်သို့ ရောက်လာကြလေရာ တော ကစားမည့်အလုပ်တွင် အကြီးအမှူးမုဆိုးအဖြစ်နှင့် ဆောင်ရွက်ရမည့် ‘မိုက်ခဲ’က ခွေးများ၊ မြင်းများနှင့် အတူ ၁၁:၀၀ နာရီအချိန်တိုင်မှ

နံနက်ပိုင်း၌ သမင်များနှင့် ယုန်များလောက်သာ ပစ်ရန်ရှိ၍ ရိုလင်သည် အက်ဒွပ်အား သေနတ်ကလေးတစ်လက်ပေးထားရာ ဆာဂျန်ပေးသော ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကိုမူ ညနေခင်း တောဝက်ပစ်သောအခါမှ ကိုင်စေရန်ဆို၍ မိုက်ခဲလက်သို့ အပ်ထားလေ၏။ ရိုလင်တို့၏ နှင်းဖောင်တိန်ခေါ် အိမ်ကြီးမှာ ဆီးလုံးတောအစွန်းတွင် တည်ရှိသည်ဖြစ်၍ ရိုလင်တို့လူစုမှာ အိမ်မှထွက်လျှင် ထွက်ချင်းလိုပင် သမင်နှင့် ယုန်များ ပစ်ခွင့်ရကြ၏။ မွန်းတည့်ချိန်တွင် သမင်မ နှစ်ကောင်၊ အထီး ရှစ်ကောင်၊ ယုန်နှစ်ကောင်နှင့် မြေခွေး နှစ်ကောင် ပစ်ပြီးကြလေပြီ။ ထိုအတောအတွင်း တောဝက် နှစ်ကောင်တွေ့ကြသော်လည်း ကျအောင်မပစ်နိုင်ကြချေ။

အက်ဒွပ်ကလေးမှာ သမင်တစ်ကောင်ရအောင် ပစ်နိုင်သည့်အတွက် ရွှင်မြူးလျက်ရှိ၏။ ထိုအချိန်တွင် တောခြောက်သမားများကို အမဲများနှင့် တကွ အိမ်သို့ပြန်လွှတ်၍ ရိုလင်သည် ခရာမှုတ်ကာ အချက်ပေးလိုက်ရာတွင် မုဆိုးမိုက်ခဲသည် ခွေးများ၊ မြင်းများနှင့် ရောက်လာလေ၏။

မိုက်ခဲသည် တောဝက်တစ်ကောင်ကို တွေ့ခဲ့၍ ၎င်း၏သားကို တောဝက်အား ‘ပိုက်’ ထားရန် စေလွှတ်လိုက်ပြီဖြစ်ရာ ထိုအချိန်၌ ရိုလင်တို့လူစုနှင့် ခြေလှမ်းတစ်ရာခန့်မျှ ကွာလှမ်းလျက်ရှိ၏။ မိုက်ခဲ၏ သား ဂျက်သည် ခွေးအုပ်အနက်တွင် ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သော ခွေးကြီး နှစ်ကောင်နှင့် အတူ တောဝက်နောက်သို့ လိုက်ကြရာ ငါး မိနစ်အတွင်း ဝက်အောင်းသောနေရာကို တွေ့ကြသော်လည်း ရုတ်တရက် ပစ်သတ်လိုက်ပါက ပျော်စရာမရှိသောကြောင့် မပစ်ဘဲထားသေး၏။

လူအားလုံးဆုံမိကြသောအခါ မုဆိုးသည် ခွေးအုပ်ကို တောဝက်နောက်သို့ လွှတ်လိုက်ရာ ဝက်သည် ရန်သူများလာကြသည်ကို မြင်သော်လည်း ပုန်းအောင်းရာမှ ခပ်မှန်မှန်သာ ထွက်ပြေး၏။ ဝက်သည်

လမ်းကိုဖြတ်ကျော်စဉ် ရိုလင်က ခရာသံဖြင့် ခြောက်လိုက်သည်နှင့် အိမ်ဘက်သို့ ပြေးသွားလေရာ လူများလည်း လမ်းအတိုင်း မြင်းစိုင်းလျက် လိုက်ကြသည်။ ဝက်သည် တောထဲတွင် တုံ့ချည်ပြန်ချည်ဖြင့် ညနေ ၅:၀၀ နာရီတိုင်အောင် ပြေးလွှားလျက်ရှိရာ လူများလည်း မြင်းကိုယ်စီ နှင့် နောက်မှ လိုက်ကြ၏။

နောက်ဆုံး၌ ဝက်ကို ခွေးများဝိုင်းမိသဖြင့် တဝုန်းဝုန်းဟောင်လျက် ရှိသော အသံများကြားကြရလေရာ ထိုနေရာ၌ ချုံများထူထပ်လှသဖြင့် မြင်းနှင့်လိုက်ရန် မဖြစ်နိုင်သောကြောင့် လူများသည် မြင်းပေါ်မှဆင်း၍ လိုက်ကြ၏။ ခွေးဟောင်သံကို နားထောင်ရင်း လိုက်သွားကြ၍ တစ်ချက်တစ်ချက်တွင် ခွေးတစ်ကောင်ကို ဝက်စွယ် ထိသဖြင့် ‘ဂိန်’ ခနဲ မြည်သော အသံမျိုးလည်း ကြားကြရ၏။ အတန်ကြာသော် ခြေလှမ်း ၂၀ ခန့်ကွာလှမ်းသောနေရာ၌ ခွေးများဝိုင်းနေသော ဝက်ကိုမြင်ကြလေရာ ဝက်သည် ကျောက်ဆောင်ကို ကျောခိုင်းလျက် အစွယ်တကြိတ်ကြိတ်နှင့် မျက်လုံးမျက်ဆန်ပြူးကာ ခုန်လျက်ရှိ၏။ ခွေး ၂၀ ကျော်ခန့် အနက် လေးငါးကောင်တို့မှာ ဝက်စွယ်ထိသဖြင့် သွေးရဲရဲရှိနေကြသော်လည်း ချက်ကောင်းကို စောင့်ကာ ဝိုင်းရံလျက်ရှိကြ၏။ ရိုလင်တို့လူစုချည်းကပ်လာကြရာတွင် လူအသီးသီးသည် မိမိအရွယ်နှင့် ဝါသနာအလျောက်ပြုမူကြ၏။ အက်ဒွပ်မှာ အငယ်ဆုံး၊ သတိအနည်းဆုံးဖြစ်၍ အခြားလူများ မတိုးနိုင်သော အကြိုအကြားမှ တိုးဖြတ်နိုင်သဖြင့် ရှေးဦးစွာရောက်သွား၏။ ဘေးအန္တရာယ်ကိုမှ မကြောက်တတ်ရုံ သာမက အန္တရာယ်များသောအလုပ်ကို လုပ်နိုင်တတ်သော ရိုလင်သည် ညီကလေး နောက်မှ ကပ်လျက်လိုက်ပါသွား၏။ နောက်ဆုံးတွင်မှ ဆာဂျွန်သည် အေးအေးဆေးဆေးနှင့် ‘စိမ်ပြေပြေ’ လိုက်လာခဲ့လေသည်။

တောဝက်သည် လူများကို မြင်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ခွေးများ

ကို ဂရုမစိုက်တော့ဘဲ ရဲရဲနီသော မျက်လုံးများနှင့် လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ သို့ရာတွင် အထက်နှုတ်ခမ်းနှင့် အောက်နှုတ်ခမ်းတို့ ရိုက်ခတ်မိ၍ တဝှပ်ဝှပ်မြည်သော အသံဖြစ်ပေါ်သည်မှတစ်ပါး မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်ချေ။ ရိုလင်သည် ခါးမှ ဓားမြှောင်ကို ဆွဲထုတ်၍ ဝက်ဆီသို့ အတင်းပြေးဝင်ကာ လည်ပင်းကိုလှီးမည်ပြုသည်တွင် ဆာဂျန်က လက်ကိုဆွဲထား၍ အက်ဒွပ်က “ကျွန်တော် ပစ်ပါရစေ ကိုကို” ဟု ပြောလိုက်၏။

သို့ဖြစ်၍ ရိုလင်သည် သေနတ်ကို သစ်ပင်၌မှီကာ ထောင်ထားပြီးလျှင် ဓားကိုကိုင်လျက်စောင့်နေပြီး “ကိုင်း ... ဒါဖြင့် ပစ်၊ သတိထား ဝံ” ဟုပြောလိုက်၏။ အက်ဒွပ်သည် ဝက်၏ဦးခေါင်းကို သေနတ်နှင့်ချိန်လျက် “စိတ်ချပါကိုကို” ဟု ပြောဆဲတွင် ဆာဂျန်က “တစ်ချက်တည်းနဲ့ မလဲလျှင် လိုက်တတ်တယ်နော်” ဟု သတိပေး လိုက်၏။

နောက်တစ်ခဏ၌ ဒိုင်းခနဲမြည်သော သေနတ်သံထွက်လာ၍ တောဝက်သည် အက်ဒွပ်ဆီသို့ တဟုန်းထိုးခုန်လိုက်လေရာ ဒုတိယသေနတ်သံတစ်ချက် ထွက်လာသော်လည်း တောဝက်၏ ရဲရဲနီသော မျက်လုံးများသည် မီးခိုးများအတွင်း ဝင်းဝင်းပြောင်ပြောင် တောက်လျက်ရှိ၏။ ဝက်သည် ရှေ့သို့ခုန်ထိုးရာတွင် ဓားကိုကိုင်ကာ မြေကြီးပေါ်၌ ဒူးထောက်လျက်ရှိသော ရိုလင်နှင့် ဆုံမိလေ၏။ နောက်တစ်ခဏ၌ကား လူနှင့်ဝက်တို့သည် မြေကြီးပေါ်တွင် ထွေးလုံးရစ်ပတ်ဖြစ်နေကြ၍ လူမှန်းမသိ၊ ဝက်မှန်းမသိ ရှိနေလေတော့သည်။ ထိုနောက်မှ တတိယသေနတ်သံတစ်ချက် ထွက်လာပြန်၍ ရိုလင်ရယ်လိုက်သော အသံကိုလည်း ကြားကြရ၏။

“ဖြစ်ရလေ ဆာဂျန်၊ အလကားကျည်ဆန်အဆုံးခံချင်တာကိုး။ ကျွန်တော်ထိုးထားလို့ ဝက်မှာ ရင်ပွင့်နေတာ မတွေ့ဘူးလား ခင်ဗျာ” ဟု ရိုလင်က ပြော၍ မိမိအပေါ်၌ ပိနေသော ဝက်ကိုယ်လုံးကြီးကို

ဟု ရိုလင်က ပြော၍ မိမိအပေါ်၌ ပိနေသော ဝက်ကိုယ်လုံးကြီးကို တွန်းဖယ်ချလိုက်၏။ ရိုလင်၏ကိုယ်၌ ဝက်သွေးများ စွန်းပေလျက်ရှိ သော်လည်း ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်မူကား မတွေ့ရချေ။ အက်ဒွပ်ကလေးမှာ မိမိထံသို့ ဝက်ပြေးလိုက်စဉ်က ရိုလင်က ရှေ့မှဆီးကွယ်ထားသဖြင့် ထိခိုက်ခြင်းလည်း မရှိ၊ ထိတ်လန့်သော အမူအရာလည်း မဖော်ပြချေ။

ခွေးများသည် ထိုအခါ၌ ဝက်သေကောင်ကို ဝိုင်းတွယ်ကြရာ ရိုလင်သည် ခွေးများကို ဖယ်ရှား၍ ဝက်သေကောင်ကို သေချာစွာ ကြည့်ရှု လေ၏။ အက်ဒွပ် ပစ်လိုက်သော ပထမ ကျည်ဆန်သည် ဦးခေါင်းသို့ ထိမှန်သော်လည်း မစူးဝင်ဘဲ လျှံထွက်သွားသည်ကို တွေ့ရ၏။ ဒုတိယ သေနတ်သံမှာ ဆာဂျန်၏ နှစ်လုံးပြူးသေနတ်မှ ပထမအချက်ဖြစ်၍ ဝက်၏ ရင်ဘတ်ကို ပွင့်ထွက်သွား၏။ တတိယ သေနတ်သံမှာ ဆာဂျန် သေနတ်မှ ဒုတိယ အချက်ဖြစ်၍ ဝက်ကိုယ်ကို ဖောက်သွားသည်မှန် သော်လည်း သေပြီးသော အလောင်းကို ဖောက်ထွင်းခြင်းမျှသာ ဖြစ်၏။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ရိုလင်၏ ဓားမြှောင်သည် ဝက်၏နှလုံးအိမ်ထဲ တွင် စူးဝင်လျက် လက်ဖျစ်တစ်တွတ် အချိန်အတွင်း သေစေခဲ့ပြီ ဖြစ် ပေသောကြောင့်တည်း။

အခန်း ၁၂

အမဲလိုက်ခြင်းကိစ္စပြီးစီးသောအခါ မှောင်စပြုလာပြီဖြစ်၍ ရိုလင် တို့ လူစုသည် မြင်းများ ချည်နှောင်ထားခဲ့သောနေရာသို့ လျှောက်လာ ကြပြီးလျှင် အိမ်သို့ ပြန်လာကြလေ၏။ အက်ဒွပ်ကမူ မိမိပစ်၍ ရသော တောဝက်ဆို၍ ဝက်ကောင်ကို မြင်းကုန်းနှီး၌ ချိတ်လျက် တစ်ပါတည်း ယူလာခဲ့လို၏။ သို့ရာတွင် ဤနည်းထက် အစေခံနှစ်ယောက်ကို လက်တွန်းလှည်းကလေးနှင့် လွှတ်လိုက်ခြင်းက သာ၍ ကောင်းသည် ဟု ရိုလင်က ပြောသဖြင့် အက်ဒွပ်မှာ မိမိ၏တောဝက်နှင့် အောင့် အည်း ခွဲခွာရလေ၏။

နေအိမ်သို့ ချဉ်းကပ်လာသောအခါ အက်ဒွပ်သည် ဝင်းတံခါးမှ အသင့်ကြိုဆိုလျက်ရှိသော မိခင်ထံသို့ ရှေ့ဆုံးမှ စိုင်းသွား၍ “မာမိရေ၊ မြင်းလောက်ကြီးတဲ့ တောဝက်ကြီးတစ်ကောင် ပစ်ယူခဲ့တယ်ဗျ။ ကျွန်တော် က ခေါင်းကိုပစ်တယ်။ ကိုကိုက ဝမ်းဗိုက်ကို ဓားနဲ့ထိုးတယ်။ ဂျွန်က သေနတ်နဲ့ ၂ ချက် ပစ်တယ်ဗျ။ ဝက်ကောင်ကြီး ယူရအောင် လူနှစ် ယောက် မြန်မြန်လွှတ်လိုက် မာမိ။ ကိုကိုမှာ သွေးတွေ လူးနေတာတွေရင် မကြောက်နဲ့နော်။ သူ့သွေး မဟုတ်ဘူး။ ဝက်ကြီးက သွေးတွေဗျ” ဟု ဝမ်းသာအားရ ပြောနှင့်လေ၏။ ၎င်းနောက် အက်ဒွပ်သည် မြင်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်း၍ မိခင်၏ လည်ပင်းကိုဖက်ကာ နှုတ်ဆက်လေရာ ထိုခဏတွင် ရိုလင်တို့ရောက်လာ၍ အမိလီလည်း ဆင်ဝင်မှ ထွက်ကြည့်လေ၏။

အက်ဒွပ်သည် မိခင်ကို ရိုလင်နှင့်ထားခဲ့၍ အစ်မကြီး အမိလီရှိရာသို့ တက်ပြေးသွားပြီးလျှင် ဝက်ကြီးပစ်ခဲ့ရပုံ အခြင်းအရာများကို အကျယ်တဝင့် ပြောပြသော်လည်း အမိလီက စိတ်ဝင်စားသည့် လက္ခဏာမရှိသည်နှင့် သူသည် စိတ်ပျက်လျက် အစေခံများရှိသော မီးဖိုချောင်သို့ ပြေးသွား၏။

အက်ဒွပ်သည် အကြီးအမှူးဖြစ်သော အစေခံအား တောဝက် အကြောင်းကို ပြောပြ၍ အသေကောင်မှာ ချာထရု ဘုန်းကြီးကျောင်းနှင့် ကိုက်ပေါင်း ၂၀ ခန့်မျှ ကွာကြောင်း။ လူနှစ်ယောက်ကို ချက်ချင်းစေ လွှတ်ဖို့ စီမံရမည့်အကြောင်းတို့ကို ပြောပြရာတွင် အစေခံက ညည့်အချိန် ၌ ထိုနေရာသို့သွားဖို့ရန် ခဲယဉ်းကြောင်းပြောပြလေ၏။ နောက်ဆုံး၌ ဘတ္တလာသည် ဂျက်ကိုခေါ်၍ ရိုလင်ထံသို့ပို့လိုက်ရာ ရိုလင်က တော ဝက်ကို လက်တွန်းလှည်းနှင့်တင်ယူရန် လူနှစ်ယောက် ခေါ်ခဲ့ရန်စေလွှတ် လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ရိုလင်နှင့် အက်ဒွပ်တို့သည် အဝတ်များ လဲလှယ်၍ ညစာစားသောက်သောအခန်းသို့ ဝင်သွားကြလေ၏။

ညစာစားပွဲ၌ အက်ဒွပ်သည် တောဝက်ကို ပစ်ခဲ့ရသည့် အဖြစ် အပျက်ကို ပြောပြ၍ မဆုံးနိုင်အောင် ရှိနေလေရာ ဆာဂျန်ကလည်း ရိုလင်၏ကျင်လည်ပုံ၊ သတ္တိကောင်းပုံနှင့် ကံကောင်းပုံများကို ဖြည့်စွက် ပြောပြလေ၏။ မိခင် မဒမ်မွန်ထရီဘဲလ်မှာမူ သားငယ်၏အသက်ကို သားကြီးက ကယ်ဆယ်လိုက်ပုံ အခြင်းအရာများကို နားထောင်၍ အား မရနိုင်အောင် ရှိနေလေတော့သည်။

“ဟဲ့... လူကလေးရေ၊ မင်းအသက်ကို ကယ်ဆယ်လိုက်တဲ့အတွက် မင်း ကိုကို ကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောပြီးပြီလား”

“ဘာ ကျေးဇူးတင်စရာရှိလို့လဲ မာမိ၊ ကျွန်တော်ကလည်း သူ့ကို ဒီလိုပဲ ကယ်ဆယ်မှာပေါ့”

ထိုအခါ ဆာဂျွန်က မဒမ် မွန်ထရီဘဲလ်အား ခြင်္သေ့ညီအစ်ကိုကို မွေးထားသော သမင်မကဲ့သို့ ဖြစ်နေတော့သည်ဟု ပြောလေ၏။

အမိလီသည်လည်း ထိုအဖြစ်အပျက်ကို စိတ်ဝင်စားစွာနှင့် နားထောင်လျက်ရှိရာ တောဝက်ပစ်သော နေရာမှာ ချာထရဘုန်းကြီးကျောင်းနှင့် နီးသည်ဆိုသော အခြင်းအရာကို ကြားရသောအခါတွင် သာ၍ပင် စိတ်ဝင်စားဟန်တူလေ၏။ နောက်ဆုံး၌ ရိုလင်တို့လူစုသည် ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာခဲ့ကြသည်ဆိုသောအခါမှ အမိလီမှာ စိတ်ချသွားလေတော့သည်။

ညစာ စားပြီးသောအခါ ဂျက်သည် တောဝက်ယူရန်ကိစ္စအတွက် တောသား နှစ်ယောက်ကို ခေါ်လာခဲ့လေ၏။ ၎င်းတို့က ဝက်သေကောင်ထားခဲ့သောနေရာကို သေချာစွာ ညွှန်ပြဖို့ ပြောသည်နှင့် ရိုလင်သည် ၎င်းတို့ထံ ထသွားမည်ပြုလေရာ မဒမ်ထရီ ဘဲလ်က ရိုလင်သွားဖို့ မလိုဘဲ တောသား နှစ်ယောက်ကို အခန်းထဲသို့ ခေါ်သွင်းခဲ့ရန် ပြောလိုက်သောကြောင့် တောသားနှစ်ယောက်တို့လည်း ဝင်လာကြလေ၏။

“ကိုင်း ငါ့လူများ၊ ‘ဆီးလုံး’ တောထဲမှာ တောဝက်တစ်ကောင် ပစ်ထားခဲ့တယ်။ သွားယူချေကြပေတော့”

“ဘယ်အနားဆီမှာလဲ ခင်ဗျာ”

“ရှာဖို့ မခက်ပါဘူးကွယ်၊ အလွယ်ကလေး တွေ့နိုင်ပါတယ်။ ချာထရ ဘုရင်ဂျီ ဘုန်းကြီးကျောင်း သိတယ် မဟုတ်လား”

တောသား နှစ်ယောက်တို့လည်း တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကြည့်နေကြလေ၏။

“ကျောင်းရှေ့က ဝင်းတံခါးနဲ့ ကိုက်ပေါင်း ၂၀ လောက်ဝေး လိမ့်မယ်ကွဲ့”

လူနှစ်ယောက်တို့လည်း ထပ်လောင်း၍ ကြည့်နေကြပြန်၏။

“ဘာဖြစ်တာလဲကွဲ့၊ မင်းတို့က တစ်ယောက်တစ်ယောက်ကြည့် ပြီး ဘာလုပ်ကြတာလဲ”

“ဒီလိုပဲ၊ ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့က ဒီလိုပါ ခင်ဗျာ”

“ဒီလို ဆိုတာ ဘာလဲကွဲ့၊ ပြောပြ ငါးပါဦး”

“ဘုန်းကြီးကျောင်းနဲ့ ကပ်လွန် လွန်းလို့ပါ ခင်ဗျာ”

“ကပ်နေတော့ ဘာဖြစ်တတ်သလဲကွဲ့”

“ဒီအနီးအနားမှာ မြေအောက်က လျှိုပြီး ဖောက်ထားတဲ့ ဥမင် လိုဏ်ခေါင်းကြီးတစ်ခု ရှိပါတယ် ခင်ဗျာ”

“ရှိတော့ကော ဘာဖြစ်သလဲကွဲ့”

မိခင် ဖြစ်သူမှာ ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ဖင်တကြွကြွဖြစ်နေ၍ အမိ လီ၏ မျက်နှာမှာလည်း သွေးမရှိသကဲ့သို့ ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်နေလေ၏။

“ကျွန်တော်တို့က လူဆိုးတွေ မဟုတ်ဘူး ခင်ဗျာ၊ လူကောင်းသူ ကောင်းတွေ ဖြစ်ပါတယ်”

“အလိုဘုရားရေ၊ ဘယ်သူကတော့ လူဆိုးလဲကွဲ့၊ ကျုပ်က လူဆိုး လား”

“ကျွန်တော်တို့က မကောင်းဆိုးဝါးနဲ့ မဆက်ဆံလိုပါဘူး ခင်ဗျာ”

“အလို ... ဘယ်သူက ဆက်ဆံဖို့ ပြောလို့လဲကွယ်တို့။ ခက်ရ ပလေကွယ်။ လုပ်ကြစမ်းပါဦး မေမေတို့၊ အမိလီတို့ရေ။ ဒီလူတွေ ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေကြတာလဲ ခင်ဗျာတို့”

“ဘာတွေ လျှောက်ပြောရမှာလဲ ဗျာ၊ မာရေးဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက် တံတိုင်းပေါ်က လှမ်းကြည့်မိရုံကလေးနဲ့ လည်ပင်းကျိုးပြီး သေဖူး ပါပြီကော ခင်ဗျာ”

“အလို”

“သေတော့တောင် လည်ပင်းကြီး နောက်ပြန်လိမ်နေလို့ ပြန်တည့် လို့မရဘဲ ဒီအတိုင်း သင်္ဂြိုဟ်လိုက်ရပါကောလား ခင်ဗျာ”

ထိုခဏ၌ အက်ဒွပ်က “မမကို ကြည့်လိုက်ပါဦး။ ချွေးတွေ ပြန်လို့။ ကြောက်သလား မမ” ဟု မေးလိုက်ရာ အမိက “ကြောက် လို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ အိုက်လွန်းလို့ ချွေးထွက်တာပါ။ မအိုက်ဘူးလား မာမိ” ဟု မေးလိုက်၏။

“ငါတို့တော့ မအိုက်ပေါင် သမီးရယ်”

“ကျွန်မတော့ အိုက်လိုက်တာ၊ တံခါးဖွင့်ရဦးမယ်”

အမိလီသည် ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ ထသွား၍ ဥယျာဉ်ဘက်ဆီမှ တံခါးကို ဖွင့်ထားပြီးလျှင် ခန်းဆီးကွယ်လျက် ရပ်နေလေ၏။ ဆာဂျွန် လည်း နှာဘူးကို ထ၍ပေးရာ အမိလီက ငြင်းပယ်လိုက်၏။ ထိုအခါ တောသား တစ်ယောက်က

“တောဝက်ကို နက်ဖြန်ကျတော့မှ ယူပေးပါရစေလား ခင်ဗျာ”

“သူရဲဘောနည်းတဲ့ လူတွေကိုးကွ၊ ရှော်လိုက်တာကွာ”

“ကြောက်တိုင်း သူရဲဘောနည်းတယ် မခေါ်သင့်ပါဘူး ခင်ဗျာ”

“ဟုတ်ပါပေ့ကွယ်၊ ကြောက်တတ်တာနဲ့ သူရဲဘောနည်းတာနဲ့ တခြားစီ ဆိုပါကလားကွယ် တို့”

“ကြောက်တယ်ဆိုတာ ဘာကိုကြောက်တာလဲ စစ်ဆေးဦးမှာပေါ့ ခင်ဗျာ။ တုတ်တစ်ချောင်း မာမာရှိရင် ဝံပုလွေကို ကျွန်တော် မကြောက် ဘူးဗျာ။ သေနတ်တစ်လက်ရှိရင် ဘယ်လို လူကိုမှ ကျွန်တော် မကြောက် ဘူးဗျာ”

ထိုအခါ အက်ဒွပ်က “ဒါပေမဲ့ ဘုန်းကြီးတစ္ဆေကိုတော့ ခင်ဗျား ကြောက်တယ်လို့ ဆိုချင်တာပေါ့လေ” ဟု ဝင်ပြောလိုက်၏။

“မုတ်ဆိတ်မွေး မပေါက်သေးခင် လူကြီးတွေထဲ ဝင်မပြောနဲ့ သူငယ်ကလေး”

“မုတ်ဆိတ်မွေးတော့ မပေါက်သေးဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်မှာ ခင်ဗျား တို့လို ဗလရှိရင် ဝက်သေကောင်ကို အချိန်မရွေး သွားယူဝံ့ တယ်ဗျာ”

“ကျုပ်တို့တော့ မလုပ်နဲ့မောင်ရေ၊ ကြောက်တယ်။ ရွှေဒင်္ဂါးအပြား လိုက်ကြီးပေးတောင် မလုပ်ဝံ့ဘူး”

“နှစ်ပြားပေးရင်ကော”

“နှစ်ပြားမကလို့ ဆယ်ပြားပေးလည်း မလုပ်ဝံ့ဘူးဗျာ၊ လည်ပင်း နောက်ပြန်ကြီးနဲ့ လိမ်သေတဲ့ လူတစ်ယောက်အဖို့ ရွှေဒင်္ဂါးဆယ်ပြား ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“ချာထရု ဘုန်းကြီးကျောင်းထဲမှာ တစ္ဆေခြောက်တတ်လို့လား”

“ခြောက်တတ်လှပေါ့ဗျား”

“မင်းတို့ တွေ့ဖူးလို့လား”

“ကျုပ်တော့ မတွေ့ဖူးဘူး၊ တွေ့ဖူးတဲ့လူရှိတယ်”

“မင်းကော”

“ကျုပ်က တစ္ဆေအကောင်လိုက်ကြီးတော့ မတွေ့ဖူးဘူး၊ မီး တောက်ကြီးတွေ မြင်ဖူးတယ်။ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က သံကြိုးသံ တွေ ကြားဖူးတယ်”

“ဒါဖြင့် မင်းတို့တော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ဒီကနေ့ည မသွားဝံ့ကြဘူး ပေါ့”

“မသွားဝံ့ဘူးဗျာ”

“ဒါဖြင့် ကောင်းပြီ၊ သန်ဘက်ခါတော့မှ လာကြပေတော့”

“ဘာအတွက်လဲ”

“တစ္ဆေအကြောင်း မင်းတို့ ကြားရစေမယ်”

အမိလီလည်း “အလိုလေး” ဟု တီးတိုးအော်လိုက်ရာ မိခင်တစ်ဦး တည်းသာ ကြားလိုက်ရသဖြင့် အခြားသူတို့က ဂရုမစိုက်လှချေ။ ၎င်း နောက် တောသားနှစ်ယောက်တို့လည်း အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားကြလေ၏။

□

အခန်း ၁၃

ထိုည၌ ၁၀:၀၀ နာရီအချိန်တွင် နွင်းဖောင်တိန် နေအိမ်ကြီးအတွင်း၌ အိမ်သူ အိမ်သားများသည် အိပ်ခန်းသို့ ကိုယ်စီဝင်သွားကြလေပြီ။

ခပ်စောစော၌ အမိလီသည် ရိုလင်အနီးသို့ နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ်မျှ ချဉ်းကပ်၍ စကားပြောမည်ပြုပြီးမှ မပြောဖြစ်ဘဲ ရှိခဲ့၏။ အိပ်ချိန်တိုင် ရောက်သောအခါ အမိလီသည် ရိုလင်ကို ၎င်း၏ အိပ်ခန်းသို့ရောက်အောင် လိုက်ပို့၍ အခန်းဝတွင်မှ ခွဲခွာခဲ့လေ၏။

ရိုလင်သည် အဝတ်များ လဲလှယ်ခြင်းမပြုဘဲ အခန်းထဲတွင် အတန်ကြာထိုင်နေပြီးနောက် ပစ္စတိုသေနတ်တစ်ခုကို ထုတ်၍ တံခါးကို ဖြည်းညှင်းစွာ ဖွင့်ပြီးမှ ဆာဂျွန်၏အခန်းတံခါးသို့ သွား၍ ခေါက်လေ၏။ “ဝင်ခဲ့လေ” ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် ရိုလင်သည် ဆာဂျွန်၏အခန်းအတွင်းသို့ ဝင်သွားရာတွင် အဝတ်မလဲသေးဘဲ စောင့်နေသောဆာဂျွန်ကို တွေ့လေ၏။ ဆာဂျွန်က ရိုလင်၏မျက်နှာထားကို မြင်လိုက်ရကတည်းက မိမိထံသို့ လာလိမ့်မည်ထင်၍ စောင့်နေကြောင်းပြော၏။

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားနဲ့တိုင်ပင်စရာ ကိစ္စလေးတစ်ခုရှိတယ်”

“ခင်ဗျား ယခုလို ရွှင်နေတာတွေ့ရတော့ ကျုပ်ကလည်း ခုနစ်က တောသားနှစ်ယောက်လို ခပ်ကြောက်ကြောက် ဖြစ်လာပြီဗျို့”

“သူတို့ပြောသွားတာတွေ ခင်ဗျား ကြားလိုက်တယ် မဟုတ်လား”

“တစ္ဆေအကြောင်းပြောသွားတာ ကြားလိုက်ပါရဲ့။ ကျုပ်တို့ အင်္ဂလန်မှာလည်း တစ္ဆေခြောက်တဲ့အိမ်တစ်ဆောင်ရှိတယ်”

“ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် တစ္ဆေကို တွေ့ဖူးသလား”

“ငယ်ငယ်တုန်းက တွေ့ဖူးတယ်၊ ကြီးတော့ မတွေ့ရတော့ဘူး”

“တစ္ဆေခြောက်တယ်ဆိုရင် ဒီနည်းချည်းပါပဲ ခင်ဗျား။ ချာထရ ဟုန်းကြီးကျောင်းမှာ တစ္ဆေခြောက်နေတဲ့အခိုက် ကျွန်တော်ပြန်ရောက်လာ တာ သိပ်နေရာကျတယ်”

“တစ္ဆေခြောက်တယ်ဆိုတာ သေချာရဲ့လားဗျာ”

“သန်ဘက်ခါကျတော့ သေချာစေရမှာပေါ့ ခင်ဗျာ”

“ဘယ်နည်းနဲ့ သေချာစေမှာလဲ”

“နက်ဖြန်ညမှာ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် စောင့်အိပ်မယ်လို့ပေါ့ခင်ဗျာ”

“ကျုပ်ကော လိုက်ခဲ့စေချင်သလား”

“လိုက်တော့ လိုက်စေချင်တယ်၊ သို့သော်လည်း မဖြစ်နိုင်ဘူး ခင်ဗျ”

“ဘာကြောင့်လဲဗျာ”

“တစ္ဆေများရဲ့ ဓလေ့ထုံးစံတွေကို နားလည်သလား ဆာဂျွန်”

“နားမလည်ဘူး”

“ကျွန်တော်နားလည်တယ်။ လူနှစ်ယောက်ကို တစ်ပြိုင်နက်တည်း ခြောက်တဲ့တစ္ဆေရယ်လို့ မရှိဘူး ခင်ဗျ”

“မကြားဖူးပေါင်ဗျာ”

“ဒီလို ခင်ဗျာ၊ လူနှစ်ယောက်ဆိုတော့ မကြောက်ဘူး။ တစ္ဆေ ခြောက်တယ်ဆိုတာ ကြောက်မှဖြစ်တယ်။ တစ်ယောက်တည်း မှောင် မိုက်ကြီးထဲမှာ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်မှ ဖြစ်နိုင်တယ်။ နှစ်ယောက်ဆို

ကတည်းက တစ္ဆေက ကြောက်သွားပြီး မခြောက်ဝံ့တော့ဘူး။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း တစ်ညသွားကြည့်လို့ တစ်ခုခုတွေ့ရရင် နောက်တစ်ညတော့ ခင်ဗျား သွားကြည့်တာပေါ့။ ဘယ်နှယ်လဲ”

“ကောင်းပါရဲ့၊ သို့သော် ပထမညမှာ ကျုပ် မသွားရဘူးလား”

“ကျွန်တော် ပထမရတဲ့ စိတ်ကူးဖြစ်လေတော့ ကျွန်တော်သာ ပထမ သွားထိုက်တယ်။ ပြီးတော့လည်း ကျွန်တော်က ကိုယ့်နေရပ် ဖြစ်လေတော့ မတော်တဆ ကြောက်လို့ ထွက်ပြေးလာရတောင် လမ်း သိတယ် ခင်ဗျ။ မဟုတ်ပေဘူးလား”

“ဟုတ်ပါတယ်။ သို့သော် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နောက်တစ်ညတော့ ကျုပ်သွားမှာပဲဗျ”

“တစ်ညမကလို့ ညတိုင်းပဲ သွားသွားပေါ့ဗျာ၊ ပထမညကိုသာ ကျွန်တော့်အတွက် ထားလိုပါတယ်။ သို့သော် ဒီအကြောင်းကို ဘယ်သူမှ မပြောနဲ့နော်”

“စိတ်သာချပါ၊ လက်နက်ယူသွားမလား”

“တစ္ဆေအစစ်ဆိုလျှင်တော့ ဘာလက်နက်မှ မယူချင်ဘူး ခင်ဗျ။ သို့သော် အတုအပတွေက ရှိသေးတယ်။ ဒါကြောင့် ပစ္စတိုတစ်ခု ယူသွား မယ်”

ထို့နောက် ရိုလင်သည် ဆာဂျန်ကို နှုတ်ဆက်၍ မိမိ၏အခန်းသို့ ပြန်လာခဲ့ရာ အခန်းထဲသို့ ဝင်မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် နှမ အမီလီကို တွေ့ရသဖြင့် အံ့အားသင့်လျက်ရှိ၏။ အမီလီသည် ရိုလင်အနီးသို့ ချဉ်း ကပ်လျက်

“မသွားပါလေနဲ့ ရိုလင်”

“ဘယ်ကိုလဲ”

“ချာထရကိုပေါ့”

“ဘာကြောင့် မသွားစေချင်တာလဲ”

“တစ်ခုခုဖြစ်မှာ စိုးရိမ်လို့ပါ ရီလင်”

“မင်းကလည်း တစ္ဆေဆိုတာ ယုံသလား အမိလီ”

အမိလီသည် တစ်စုံတစ်ရာမျှ ပြန်မပြောဘဲ မျက်နှာငုံ၍နေလေ၏။

“ဘယ့်နှယ့်လဲကွဲ့။ ဂျင်နရယ် မွန်ထရီဘဲလ်ရဲ့ သမီးဆိုပြီး တစ္ဆေတွေ၊ မီးတောက်မီးလျှံတွေ၊ သံကြိုးတွေဆိုတဲ့ စကားတွေကို ယုံကြည်သလား နှမရဲ့”

“ဒါတွေကို ကျွန်မယုံလျှင် ကျွန်မ ဘယ်မှာစိုးရိမ်ပါ့မလဲ။ တစ္ဆေဆိုတာ တကယ်ရှိလျှင် သူတို့မှာ ကိုယ်ရှိတာ မဟုတ်လို့ လူကို ရန်မူဖို့ မတတ်နိုင်ဘူးပေါ့။ ပြီးတော့ တစ္ဆေအစစ်ဆိုလျှင် ကိုကိုကို ရန်မူမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“စစ်ပွဲမှာ ကိုကိုသတ်ထားတဲ့ လူတွေက တစ္ဆေဖြစ်ပြီး ကိုကိုကို ရန်မူမူကြပေဘူးလား”

“ကျွန်မတော့ မကြောက်ပေါင်”

“ဒါဖြင့် မင်းက ဘာကို ကြောက်သလဲ”

အမိလီသည် မျက်ရည်ပြည့်သော မျက်လုံးများဖြင့် ရီလင်ကို မော့ကြည့်လျက် “မပြောတတ်ဘူး ကိုကို၊ ကျွန်မ စိုးရိမ်နေတာပဲ” ဟု ပြောပြီးလျှင် ရီလင်၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ ပစ်လွဲလိုက်၏။

“နက်ဖြန်မှာ တစ္ဆေတွေနဲ့ ကိုကို တွေ့ရလိမ့်မယ်လို့ မင်းမယုံဘူးဟုတ်လား”

“ချာထရု ဘုန်းကြီးကျောင်းကို မသွားပါလေနဲ့ ကိုကို”

“မေမေက ဒီလို ပြောခိုင်းတယ် မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး ကိုကို၊ မေမေ မခိုင်းပါဘူး။ ကျွန်မဘာသာ တွေးမိလို့ပါ”

“ငါသွားဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးလျှင် မသွားဘဲမနေဘူးဆိုတာ မင်း သိတယ် မဟုတ်လား”

“ကျွန်မ ခူးထောက်ပြီး တောင်းပန်ပါတယ် ကိုကို။ မသွားပါလေနဲ့ ကိုကိုရယ်”

“ဪ... မိန်းမ မိန်းမ၊ တယ်အသိရခက်တဲ့ သတ္တဝါမျိုးပါ တကား။ ငိုလားရယ်လားနဲ့လုပ်ပြီး ဝမ်းထဲမှာ ရှိတာကိုလည်း အားလုံး ထုတ်မပြောဘူး။ ဇွတ်သာ တောင်းပန်နေတော့တာပဲကိုး။ ဟေ့... အမိလီ၊ တစ်ခုခုလုပ်ဖို့ ငါဆုံးဖြတ်ပြီးလျှင် ဘယ်သူတားဆီးလို့မှ မပျက် ဘူးဆိုတာ မင်း သိတယ်မဟုတ်လား။ ကိုင်း... ကစ် (စ်) ပေးပြီး ပြန်ပေတော့။ မစိုးရိမ်ပါနဲ့ကွယ်”

အမိလီလည်း ရှိုက်ကြီးတငင်နှင့် အခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့လေ၏။

အခန်း ၁၄

နောက်တစ်နေ့ည၌ အိမ်သူအိမ်သားအားလုံး အိပ်ရာသို့ ဝင်ကြသောအခါ ရိုလင်သည် မိမိ၏ အခန်းမှ ဖြည်းညှင်းစွာ ဆင်းလာခဲ့၍ ဝင်းပေါက်၌ရှိသော သံတံခါးကြီးကို ဖွင့်ပြီးလျှင် ထွက်လာခဲ့လေ၏။ ဝင်းပေါက်မှ လျှောက်လာ၍ ကိုက် ၁၀၀ ခန့် ရောက်သည်တွင် စိန့်ဂျက် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကြီးမှ နာရီသံ တစ်ချက်ထိုးလိုက်သဖြင့် ၁၀ နာရီခွဲအချိန်ရှိနေကြောင်း သိရလေ၏။ ဤနှုန်းအတိုင်း တည့်တည့် လျှောက်သွားခဲ့ပါမူ ရိုလင်သည် ချာထရု ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ မိနစ် ၂၀ အတွင်း ရောက်သွားပေတော့မည်။

ရိုလင်သည် ဆီးလုံးတောကြီးကိုကျော်ဖြတ်၍ အခြားတဖက်၌ ရှိသော ကွင်းပြင်ကြီးမှ ဖြတ်သန်းခဲ့ပြီးနောက် တံတိုင်းကြီးသို့ ရောက်လာခဲ့လေ၏။ ဤနေရာတွင် ခေတ္တရပ်တန့်၍ အပေါ်ဝတ်အင်္ကျီကြီးကို ချွတ်ပြီးလျှင် တံတိုင်းပေါ်သို့ကျော်၍ အတွင်းသို့ ပစ်သွင်းလိုက်ရာ ရိုလင်မှာ ကတ္တီပါကုတ်အင်္ကျီ၊ ဦးထုပ်ကြီး၊ သားရေဘောင်းဘီဖြူ၊ ဘွတ်ဖိနပ်နှင့် ခါးပတ်တို့ဖြင့်သာ ဝတ်လျက်ကျန်ရစ်၍ ခါးပတ်တွင် ပစ္စတို သေနတ်တစ်ခု ချိတ်လျက်ပါရှိ၏။

ထို့နောက် ရိုလင်သည် ကျောက်တံတိုင်းကြီးတွင် ကျောက်တုံး တစ်ခုနှင့်တစ်ခုမစေဘဲ ဟ လျက်ကျန်နေသော အကြားတစ်ခုသို့ ခြေ တစ်ဖက်သွင်း၍ လက်တစ်ဖက်ဖြင့် တံတိုင်းအစွန်းကို လှမ်းကိုင်ပြီး လျှင် လွှားတက်လိုက်ရာ ပေါ့ပါးဖျတ်လတ်သော လူတစ်ယောက်ဖြစ် သည့်အတိုင်း အခြားတစ်ဖက်သို့ မခဲမယဉ်း ရောက်သွားလေ၏။ ထိုအခါမှ အင်္ကျီကြီးကိုကောက်၍ ပခုံးထက်၌ ချိတ်ပြီးလျှင် ဥယျာဉ် ကလေးကို ဖြတ်ကျော်၍ တံတားကလေးတစ်ခုဆီသို့ လျှောက်သွား လေ၏။ ၎င်းတံတားကလေးမှ အတွင်းသို့ဝင်မိသောအခါ ယခင် နာရီ ကြီးမှ ၁၁ ချက်ထိုးလျက်ရှိရာ ရိုလင်သည် နာရီထိုးသံကို ရပ်တန့်ရင်း ရေတွက်နေသေး၏။

နာရီသံ ရပ်စဲသည့်နောက် ရိုလင်သည် ဆက်လက် နားစွင့်နေသေး ရာ တစ်ကျောင်းလုံး တိတ်ဆိတ်၍ တံခါးများအားလုံး ပွင့်လျက်ရှိသည် ကို တွေ့ရလေ၏။ စည်းဝေးသော ခန်းမကြီးအတွင်း၌ စားပွဲကြီးများ ခင်းကျင်းလျက်ရှိရာ လင်းနို့ လေးငါးကောင်တို့သည် ခန်းမကြီးထဲတွင် တဝဲလည်လည်ပျံသန်းနေကြ၍ ဇီးကွက်တစ်ကောင်သည် အလန့်တကြား ပျံထွက်သွားပြီးနောက် အနီးရှိသစ်ပင်ပေါ်၌ နားနေကာ “ဇီးကွက် ဇီးကွက်” ဟု အော်မြည်လျက်ရှိ၏။

“ကောင်းပြီ၊ ဒီနေရာမှာ ငါ စတည်းချမယ်” ဟု ရိုလင်က အသံထုတ်၍ ပြောလိုက်သည်တွင် အလွန်တိတ်ဆိတ်ကျယ်ဝန်း၍ မှောင် မည်းလျက်ရှိသော အခန်းကြီးဖြစ်သောကြောင့် ဘစ်ခွန်းတည်းသောလူသံ ပင်လျှင် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ဖွယ် ကောင်းလှသဖြင့် ကြောက်တတ်သူ ဖြစ်ခဲ့လျှင် လန့်ပြေးလောက်ပေ၏။ သို့ရာတွင် ရိုလင်မူကား ‘ကြောက်’ ဟူသော စကား၏အဓိပ္ပာယ်ကို နားမလည်သူတစ်ယောက်ဖြစ်သည့် အတွက် ထိတ်လန့်ခြင်းမရှိခဲ့ချေ။

ရီလင်သည် သင့်တော်သောနေရာကို ရှာဖွေရာတွင် စင်မြင့်က လေးတစ်ခုပေါ်၌ ခင်းထားသော စားပွဲတစ်ခုကိုမြင်သည်နှင့် ထိုနေရာမှ တစ်ခန်းလုံးကို မြင်နိုင်သည်ဆို၍ စတည်းချရန်အတွက် ရွေးချယ်လိုက်၏။ စင်မြင့်မှာ နံရံနှင့်ကပ်လျက် ရှိနေသဖြင့် တစ်ခန်းလုံးကို ထိုနေရာမှ မျှော်ကြည့်စဉ် နောက်ပိုင်းမှ ရန်သူမဝင်နိုင်စေဖို့လည်း စိတ်ချရ၏။ စားပွဲအနီး၌ မှောက်လဲနေသော ထိုင်ခုံကလေးတစ်ခုတွေ့ရလေရာ ရီလင်သည် ထိုခုံကလေးကို စားပွဲအနီးသို့ ရွှေ့ကာထိုင်ပြီးနောက် အင်္ကျီကြီးကို ခပ်ချောင်ချောင် ပြင်ဝတ်၍ ခါးမှ သေနတ်များကို ဖြုတ်လေ၏။ ထို့နောက် သေနတ်တစ်လက်ကို စားပွဲပေါ်၌ တင်ထား၍ အခြားတစ်လက်ကို ကိုင်ကာ စားပွဲကို ဒင်နှင့်ဆောင့်လျက် “ကိုင်း... အစည်းအဝေး အစပြုပါပြီဗျာ၊ တစ္ဆေ ပရိသတ်များ ကြွရောက်နိုင်ပါတယ်” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအချိန်၌ အရှေ့ဘက်ကောင်းကင်မှ လထွက်လာပြီဖြစ်၍ လရောင်သည် ကွဲအက်နေသော ပြတင်းတံခါးများ အကြားမှ အခန်းကြီးထဲသို့ ထိုးဝင်သည့်ပြင် ရီလင်၏မျက်စိသည်လည်း မှောင်မိုက်ထဲတွင် အလေ့အကျင့်ရလာပြီ ဖြစ်သောကြောင့် ရီလင်သည် အခန်းကြီးတစ်ခန်းလုံးကို အစမှအဆုံးတိုင် မြင်နိုင်လေ၏။ ရီလင်၌ ကြောက်စိတ်အလျှင်းမရှိသော်လည်း မသင်္ကာသော စိတ်ရှိနေသည်ဖြစ်၍ နားစွင့်နေသဖြင့် အသေးငယ်ဆုံးသော အသံကိုပင် ကြားနိုင်ပေ၏။

‘ဒေါင်’ခနဲ နာရီသံတစ်ချက်ထိုးလိုက်ရာတွင် ရီလင်မှာ ဆတ်ခနဲ လန့်သွား၏။ နာရီသံမှာ ဘုန်းကြီးကျောင်းထဲမှ ထိုးသောအသံဖြစ်သောကြောင့် အတော်ပြင်းစွာမြည်သဖြင့် လန့်သွားခြင်းဖြစ်၏။ လူသူ မရှိသော ဘုန်းကြီးကျောင်းပျက်ကြီးအတွင်း၌ မည်သည့်နာရီသည် မရပ်ဘဲ အချိန်မှန်သွား၍ ထိုးလျက်ရှိရလေသနည်း။ အချိန်မှာကား ၁၁ နာရီခွဲပင် ဖြစ်လေသည်။

“နာရီထိုးတယ်ဆိုကတည်းက တစ်ခုခုတော့ ငါမြင်ရ တွေ့ရတော့ မယ် ဧကန်ပဲ” ဟု ရိုလင် ပြောလိုက်မိ၏။

ထို့နောက် အချိန်ကာလသည် တစ်မိနစ်ပြီး တစ်မိနစ် ကျော်လွန် သွားစဉ် အနည်းငယ် မှောင်သွားသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် လကိုတိမ်ဖုံး သွားသည်ဟု ရိုလင်ထင်လိုက်မိ၏။ သန်းခေါင်နီးကပ်လတ်သော် မထင် ရှား မပီသလှလည့် ရာထောင်မကသော အသံများကိုကြားရ၍ သဲကန္တာ ရများ၌ ညဉ့်အချိန်များတွင် နေခဲ့ဖူးသော ရိုလင်သည် အကာလအချိန်၌ ဩကာသ လောကကြီး၏ ကျွက်ကျွက်ဆူသော အသံများဖြစ်သည်ဟု သိရှိသောကြောင့် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ခြင်း မရှိချေ။ ၎င်းနောက် ထိုအသံ များနှင့် အတူ ရောပြွမ်းလျက် ခေါင်းလောင်းကြီးမှ ၁၂:၀၀ နာရီထိုးသော အသံများ ပေါ်ထွက်လာရာ နောက်ဆုံး နာရီသံ တိတ်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ညည်းတွားသော အသံတစ်သံကို ကြားရလေ၏။ ရိုလင် သည် အသံကြား၍ ထင်သော မျက်နှာဘက်သို့ လှည့်၍ နားစွင့်နေ လေရာ ညည်းတွားသော အသံသည် တဖြည်းဖြည်း တရွေ့ရွေ့ ချဉ်းကပ် လာသည်ဟု မှတ်ထင်ရ၏။

ရိုလင်သည် စားပွဲတွင် လက်ထောက်လျက် လက်ဖဝါးတစ်ဖက် အောက်၌ သေနတ် တစ်လက်စီထားကာ မတ်တတ်ရပ်လိုက်ရာ ၎င်း နှင့် ၁၀ လှမ်းခန့်ကွာဝေးသော နေရာ၌ မြက်ပေါ်တွင် အဝတ်တစ်ထည် ရှုပ်တိုက်သွားခြင်းနှင့် တူသော အသံကိုကြားရ၏။ ရိုလင်လည်း ကိုယ် ကို မတ်မတ်ဆန့်လိုက်ရာတွင် အခန်းကြီး၏အဝ၌ အရိပ်တစ်ခုပေါ်ထွက် လာ၏။ ၎င်း အရိပ်မှာ သင်္ချိုင်းပေါ်၌ ထုလုပ်ထားသော ရုပ်လုံးနှင့်တူ၍ အဝတ်ကြီးတစ်ထည်ကို တစ်ကိုယ်လုံး ရစ်ပတ်လျက် မြေပေါ်တွင် တရွတ်တိုက်လာသော သဏ္ဍာန်ရှိ၏။

ပထမ၌ ရိုလင်သည် မိမိ၏ မျက်စိကို မိမိမယုံကြည်နိုင်ဘဲ မရှိသောအရာ၌ မြင်နေတော့သည်ဟု အောက်မေ့မိရာ ညည်းတွားသံ တစ်ချက် ပေါ်ထွက်လာပြန်သောအခါမှ အကယ်ဖြစ်သည်ဟု သိရ၏။ ထိုအခါ ရိုလင်က “ကိုင်း ... တစ်ချိတစ်ပွဲသတ်ကြဦးစို့ မောင်တစ္ဆေရေ” ဟု ရယ်မောကာ ပြောလိုက်ရာ တစ္ဆေသည် လက်တစ်ဖက်ကို ရိုလင်ဆီသို့ လှမ်းလျက် “ရိုလင်၊ မောင်မင်း သတ်လိုက်သော လူများ နောက်သို့ မောင်မင်း ကိုယ်တိုင်လိုက်ဖို့ ပြင်ဆင်လော့” ဟု ပြော၏။

ယင်းသို့ ပြောဆိုလျက် တစ္ဆေသည် ရိုလင်ရှိရာသို့ တဖြည်းဖြည်း လျှောက်လာ၏။

ရိုလင်သည် တစ်ခဏမျှ ငေးကြည့်နေပြီးနောက် စင်မြင့်ပေါ်မှ ဆင်း၍ တစ္ဆေနောက်သို့ တည့်တည့်ကြီး လိုက်လေ၏။ တစ္ဆေလျှောက်သော လမ်းတွင် ထိုင်ခုံများ၊ စာပွဲများ၊ ဖရိုဖရဲ ရှိနေကြသော်လည်း တစ္ဆေလျှောက်ရန်အတွက် လမ်းရှင်းပေးထားသည့် လက္ခဏာနှင့် တစ္ဆေသည် ဖြောင့်တန်းစွာ လျှောက်နိုင်၏။ ပြတင်းပေါက်တစ်ခု တစ်ခုအနီး၌ ကပ်၍လျှောက်ရသည့်အခါ ပြတင်းပေါက်မှ ထိုးဝင်လာသော လရောင်သည် တစ္ဆေ၏ ကိုယ်၌ရစ်ပတ်ထားသော အဝတ်ကြီးပေါ်သို့ ကျရောက်သဖြင့် ဖွေးခနဲ ဖွေးခနဲ မြင်လိုက်ရ၏။ ထို့နောက် ပြတင်းပေါက်ကို ကျော်လွန်သွားသည့်အခါ လရောင်ပျောက်သဖြင့် မည်းခနဲ ဖြစ်သွား၏။ သို့နှင့် ဖြူချည်တစ်ခါ မည်းချည်တစ်လှည့်ဖြင့် တစ်လျှောက်တည်း လျှောက် လျက်ရှိလေတော့သည်။ ရိုလင်မှာ တစ္ဆေကိုသာ စိုက်ကြည့်နေမိသည် ဖြစ်သောကြောင့် လမ်း၌ရှိသော စားပွဲများနှင့် ထိုင်ခုံများကို တတိုက်တည်းတိုက်၍ မကြာခဏလဲမည် ပြုနေ၏။ တစ္ဆေက ရှေ့မှ လျှောက်၍ ရိုလင်က နောက်မှလိုက်သွားစဉ် တစ္ဆေသည် ရိုလင်နှင့် တဖြည်းဖြည်းဝေးသည်ထက် ဝေးသွား၍ တံခါးပေါက်ကြီးမှ ထွက်သွား